

Nicola West

Un ultim gest de dragoste

Colecția

Editura ALCRIS

NICOLA WEST

**UN ULTIM GEST
DE DRAGOSTE**

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu

Lector : Angela-Vasile

Coperta : Andy

© by Nicola West, 1984

A ROOTED SORROW

În românește de : Mady Zăchiteanu

Toate drepturile rezervate

ISBN 973-9498-52-3

Colecția „EL și EA”

CAPITOLUL I

— Doar n-o să te duci în Malta... să-l vezi pe Kevin !

Îmbrăcată în taior, așezată pe pat, Sally Roberts o privi pe Libby cu niște ochi mari.

— Cred că glumești ! continuă ea. Complet nebună ! După tot ce ți-a făcut acum doi ani, ar trebui să-l trimiți la dracu' ! Dar nu, la primul semn pe care ți-l face, tu alergi la el !

Libby închise valiza adresându-i un zâmbet afectuos prietenei sale. Își pieptănă mașinal părul negru, cu gândul la vorbele lui Sally. Chiar era nebună ? Greșea răspunzând la invitația lui Kevin ? O rănise atât de tare în urmă cu doi ani când rupsesese logodna... Dar acum... Libby oftă resemnată.

— Nu e atât de simplu, răspunse ea. Au survenit niște complicații. Te scutesc de detalii, dar esențialul e cuprins în această scrisoare a lui Kevin. Mi s-a părut atât de ciudată... Are probleme ; nu știu ce probleme, dar e dezorientat și pretinde că are nevoie de mine.

Sally mormăi cu subînțeles.

— Are nevoie de tine ? Ei, na ! După doi ani ? Ascultă, Libby, sincer, de ce nu încerci să fii mai

realistă ? De ce nu-l vezi așa cum este ? De acord, are nevoie de tine. Dar tu ai nevoie de el ? Nu crezi că redeschizi rana chiar în clipa când începeai să guști din nou viața ?

Libby ridică din umeri înainte de a pune jos bagajele.

— Vom vedea, șopti ea. Deocamdată nu pot face nimic decât să mă supun. Acolo voi vedea ce am de făcut. Nu e cuviincios să-i ignor scrisoarea. Este... un strigăt de ajutor !

— Și Terry ? El nu mai contează ?

Terry ! Libby își mușcă buza inferioară, rușinată. Nu se mai gândise deloc la el de când primise scrisoarea disperată a lui Kevin. Nu era corect din partea ei ce-i făcea acestui tânăr încântător care se ținea peste tot după ea de șase luni.

— Îmi pare rău pentru Terry, dar nu i-am promis nimic. Ne-am distrat, atâta tot.

— Poate tu te-ai distrat. În ceea ce-l privește pe el... nu prea sunt de aceeași părere. Am observat felul în care te privește... În sfârșit... e treaba ta. În orice caz, Kevin are încă putere asupra ta. Sper doar să nu te trezești într-o situație extrem de complicată.

— Nu, n-o să se întâmple nimic rău ! replică Libby. În fond, am fost logodiți și-l cunosc bine.

Totuși se întoarse cu spatele ca să-și ascundă neliniștea ce o rodea când se gândea la această întâlnire. Il va mai cunoaște oare după doi ani ? Se va afla în fața lui Kevin, cel pe care-l iubise, sau în fața străinului cu privire de gheață care pusese capăt atât de brutal relației lor ? De fapt...

de ce ținea morțiș s-o vadă după atâția ani ? De ce-i trimisese acea scrisoare pe jumătate arogantă, pe jumătate rugătoare ?

Și 'de ce ar abandona ea totul... serviciul... prietenii... ca să alerge la el ? Sally avea dreptate : avea încă asupra ei o putere enormă, inexplicabilă, împotriva căreia nu putea să lupte.

*
*
*

Avionul era plin. Familii și perechi vesele plecau spre Malta cu intenția de a petrece acolo o vacanță de neuitat. Chiar în spatele lui Libby, un copil îi exasperă pe părinții săi cu întrebări în prima jumătate a drumului. Apoi, spre ușurarea vecinilor, copilul adormi. Libby admiră cerul și răsfoi distrată o revistă.

Părăsind coastele Italiei, trecură pe deasupra Siciliei, unde fumega vulcanul Etna, apoi traversară Marea Mediterană până la insula Malta. Pe măsură ce se apropiau, atmosfera devenea mai agitată, călătorii sucindu-și gâturile pentru a arunca o privire locului unde trebuiau să ajungă. Libby participă și ea la entuziasmul general, descoperind peisajul bolovănos presărat ici-colo cu boschete... la te uită ! O grădină înflorită... un parc public, fără îndoială... Și niște cavități largi : cariere din care locuitorii extrăgeau pietre pentru a-și construi casele... Un port în care se aliniau sute de vase vopsite în culori vii...

Avionul ateriză ușor și înaintă pe pistă spre clădirea centrală a aeroportului. Tropăind de nerăbdare, oamenii își strângeau hainele și bagajele.

Libby privea uscatul cu inima bătându-i puternic. Era dintr-o dată îngrozită. Peste doar câteva minute se va întâlni cu Kevin. Ce-și vor spune? Se despărțiseră cu răceală și amărăciune și nu mai luaseră legătura până la acea faimoasă scrisoare sosită cu câteva zile în urmă. Libby o scoase din nou din plic. O citise și recitise de o sută de ori, știa pe de rost fiecare cuvânt, fiecare virgulă.

„Libby, dragostea mea... Mi-e atât de dor de tine!... Ne-am despărțit de atâta timp... Poți să vii? Vino, draga mea... Am nevoie de tine... Am nevoie de tine...”

Libby nu înțelesese anumite pasaje, foarte confuze. Kevin făcea aluzie la niște necazuri, la niște evenimente de care ea nu auzise niciodată. Dar scria și despre trecutul lor, despre amintirile cele mai frumoase din timpul logodnei lor. Cu inima strânsă, simți cum o năpădeau lacrimile. O legătură misterioasă, imposibil de rupt, o ținea încă prizoniera acestui bărbat pe care-l iubise atât de mult.

Pasagerii se ridicaseră și se grăbeau spre ieșire. Libby rămase pe loc. De ce să se grăbească? Ca să fie sinceră, dacă ar fi putut rămâne acolo și să plece înapoi spre Londra, ar fi fost încântată! Așa încât așteptă cu răbdare, lăsându-se purtată de gânduri spre acea vară magnifică în cursul căreia îl întâlnise pe Kevin...

*
* *
*

Pe atunci, în vârstă de douăzeci și unu de ani, terminase colegiul cu un an în urmă și lucra ca

asistentă în redacția unei reviste de modă. Această slujbă o obliga să meargă la serate și cocteiluri și tocmai în cursul unei asemenea manifestări mondene îi fusese prezentată lui Kevin Salinger.

Kevin, la treizeci și trei de ani, era deja celebru. Publicase primul roman la douăzeci de ani și de atunci mergea din succes în succes, câștigând mai multe premii literare. Apăruse adesea la televizor și devenise vedeta doamnelor, cu fizicul său de june prim, cu părul de culoarea grâului și ochii albaștri. Totuși, lui nu-i plăcea această fațetă a carierei sale.

Așa încât Libby rămase surprinsă văzându-l prezent la acea serată, căci de curând, Kevin Salinger refuzase orice interviu, orice emisiune, orice reuniune susceptibilă de a-l arunca într-un univers pe care-l detesta. Convinsă că lui nu-i păsa de o asistentă neînsemnată ca ea, Libby îi întoarse spatele după ce primise de la el o cupă de șampanie în fața bufetului.

— Hei, nu așa de repede ! Sper că nu mă vei lăsa singur printre fiare ! exclamase el prinzându-o de mâneca bluzei.

Libby se opri și-l privea din cap până-n picioare, ezitând.

— Dar nu veți fi singur, domnule Salinger ! protestase ea. Toți acești invitați doresc să discute cu dumneavoastră !

— Nu mă indoiesc de asta, replicase el strâmbându-se. Problema este că eu nu am chef să discut cu ei. Nu te grăbești, nu-i așa ? Doar nu ești angajată servitoare aici.

— Nu, eu... lucrez pentru o revistă de modă. Ați cunoscut-o pe redactorea noastră șefă ? Este...

– A, i-am fost prezentat, ca și redactoarelor de publicitate, de modă... și m-am săturat ! Acum nu doresc decât să vorbesc cu tine. Tu cu ce te ocupi ?

Libby începuse să râdă.

– Sunt asistentă de redacție, domnule Salinger. Acum v-ați schimbat părerea despre mine ?

Izbucnise apoi în râs văzându-l lovindu-se disperat peste frunte.

– Se pare că sunt prins într-o capcană. Bine ! Cu atât mai rău, mă predau ! Mă voi mulțumi deci cu o asistentă de redacție, cu condiția să abordeze subiecte fascinante. Vorbește-mi despre tine, de exemplu.

– Despre mine ?

Tânăra fu străbătută de un fior. Își bătea oare joc de ea ?

– Dar eu nu sunt deloc interesantă, domnule Salinger ! Eu...

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta, i-o tăie el. Și te rog, lasă-mă cu acest „domnule”. Mă numesc Kevin. Tu ?

– Libby. Dar vă asigur, domnule... Kevin... că n-am nimic pasionant de povestit. M-am angajat la redacția revistei acum un an și...

– Și înainte ?

– Am fost la colegiu.

– Unde ?

Libby i-ar fi purtat pică pentru această curiozitate dacă n-ar fi vrăjit-o cu un zâmbet. Vocea conștiinței îi șoptise să se pună în gardă, dar n-o băgase în seamă. Cum putea Kevin Salinger să reprezinte un pericol pentru ea ? Își omora timpul, atâtă tot...

— Am fost la Exeter. Familia mea locuiește la Devon, aproape de Dartmoor. Tatăl meu este medic.

El clătină din cap și Libby se întrebă dacă se plictisise deja de ea. N-ar fi putut decât să-i reproșeze acest lucru, și totuși fusese dezamăgită văzându-l scrutând sala în timp ce o asculta.

Și deodată, păru că ia o hotărâre. O apucă de mână.

— Doar n-o să mă lași singur, nu-i așa? repetase el... Invitații au început să plece. Dacă mai stau, redactoea șefă mă va acoperi de complimente, până când mă voi simți obligat s-o invit la cină. Așa încât, prefer de o sută de ori să ies cu tine.

Libby îl privi uluită. Să cineze cu el!? Auzise bine? Visa! Deveni stacojie, bâigui o scuză dar el i-o tăie scurt:

— Du-te repede și caută-ți paltonul. Hai să ne refugiem într-un loc unde vom putea pălăvrăgi liniștiți.

Libby se executase și, braț la braț, se îndreptară grăbiți spre un Porsche parcat în fața clădirii.

Tânăra se așezase cu gesturi de automat. Cum se făcea că acest bărbat cunoscut în lumea întreagă, plin de bani, unul dintre celibatarii cei mai vânați din Londra, putea dori să petreacă o seară cu ea? Abia se cunoscuseră! Libby nu putuse, în doar câteva fraze, să-i demonstreze cum gândea... Dar poate că el se săturase de femeile frumoase și inteligente? Poate că dorea să se destindă în compania unei persoane mai banale? Ca să schimbe...

O dusese într-un restaurant franțuzesc și savurară o cină delicioasă, așezați la masa lui favorită,

în spatele unei perdele de plante verzi. Hotărâtă să nu-și mai pună întrebări și să profite de clipa de față, Libby petrecuse clipe extrem de plăcute, ale căror detalii rămăseseră întipărite în memoria sa.

Pe drumul de întoarcere, Kevin nu scosese absolut nici un cuvânt. Libby reveni deci cu picioarele pe pământ : visul se terminase.

— Îți mulțumesc, Libby, șoptise el cu voce caldă și suavă, după ce oprise mașina în fața clădirii în care tânăra împărțea un apartament cu încă trei prietene... A fost o plăcere. Chiar începeam să mă întreb dacă mai există femei ca tine.

— Fe... femei ca mine ?

— Da. Privești lumea și viața cu optimism. Ești plină de prospețime, veselie și surprize. Știi să apreciezi lucrurile simple și asta este exact ceea ce lipsește din existența mea actuală.

Libby îl privea fără să înțeleagă.

— Hai să profităm de asta, Libby. Hai să ne distrăm... Ce-ai zice de o zi petrecută la țară ? Am face un picnic...

— Cu plăcere !

— S-a făcut. Trec să te iau duminică pe la... să zicem nouă și jumătate. Nu te ocupa de nimic, iau eu tot ce ne trebuie. De acord ?

— De acord.

Tremurând, Libby coborî din mașină și intră în clădire. Mai fusese sărutată, desigur... la colegiu nu-i lipsiseră curtezanii, dar niciodată nu trăise asemenea senzații ! Buzele lui Kevin o copleșiseră, aprinseseră în ea o flacără de dorință de a cărei existență habar n-avea.

— Noapte bună, Libby, șoptise el. Pe duminică !

Așa debutase o minunată aventură care durase o vară întreagă. O vară plină de plimbări la țară sau pe malul mării, de seri petrecute la concerte sau la teatru, de după-amiezi ploioase în fața focului din șemineu...

Într-o seară, îmbrățișați, admirau furtuna. Libby nu avea să uite niciodată seara aceea : Kevin o ceruse în căsătorie și se logodiseră.

Lui Libby nu-i fusese niciodată frică de furtună, dar aceea era îngrozitoare. Tremurând, îl îmbrățișa pe Kevin, îmbătându-se cu parfumul lui... După o clipă, simțise o schimbare în atitudinea lui. Se întoarse atunci cu fața spre el, așteptându-se la un sărut. Cum el n-o săruta, deschisese ochii și-i descoperise privirea ușor voalată.

— Kevin ?

De data aceasta el o sărută cu o ardoare care-i trăda toată emoția și dorința de a o poseda pe de-a-ntregul. Ea nu protestase când fusese ridicată și dusă spre canapea, apoi, părând că se răzgândește, el se îndepărtase clătînând din cap.

— Nu... Nu, cu tine nu se poate întâmpla așa ceva.

Un sentiment de panică pusese stăpânire pe ea și se ridicase.

— Ce vrei să spui ? Ce nu e în regulă ?

— Ce nu e în regulă ? Libby, draga mea... e... Eu nu sunt în regulă.

Se așezase și-i strângea mâna.

— Am știut de la început că ești diferită. Tocmai asta m-a atras la tine : tinerețea, candoarea, prospețimea... De asta te iubesc și te doresc.

Făcuse o pauză, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele potrivite.

— Am petrecut niște luni minunate împreună! Dar eu sunt bărbat și nu mă pot mulțumi cu o prietenie inocentă...

— Și eu? șoptise Libby. Nici eu nu sunt copil, Kevin. Sunt femeie. Dorința este reciprocă.

— Știu, draga mea, dar... pentru tine ar fi prima dată, nu-i așa?

Ea încuviințase.

— Nu ești dintre cele care iau cu ușurință o decizie în această privință. Te cunosc bine, Libby, nu te supăra, și știu că pentru tine asta ar însemna un angajament serios.

Avea dreptate, desigur. Dar nu trebuia să profite de tot ce-i putea el oferi, atâta timp cât erau împreună?

— Nu-ți face griji pentru mine, Kevin. Vreau să mă iubești, fie măcar și pentru o noapte.

Dar el refuzase și lui Libby i se strânsese inima.

— Ți repet, Libby, nu se poate întâmpla așa. Meriți ceva mai bun. Meriți un bărbat care să te iubească și să te răsfețe... un bărbat care să se însoare cu tine.

Libby era îngrozită și-l privea cu niște ochi imenși, rugători. Ce încerca oare să-i spună? Era un adio?

— Kevin, nu... Nu vreau pe altcineva. Nu te voi supăra, nu voi cere nimic de la tine, nu...

Restul rugăminții ei rămase suspendată în aer, căci Kevin o îmbrățișase cu înflăcărare, apăsându-i apoi capul pe pieptul lui, șoptindu-i vorbe de alint.

— Libby, taci! auzise ea în cele din urmă... O, Doamne! La ce te gândieai? N-ai înțeles, m-am exprimat greșit; ceea ce încerc să-ți spun... Dum-

nezeule ! Ce prost sunt ! Dar vezi tu, niciodată n-am mai... n-am mai cerut niciodată pe nimeni în căsătorie ! Încheiasse el zâmbind jenat... Este aproape incredibil, nu-i așa ? Mă consideram un bărbat copt, sigur de el, increzător... și iată că nu sunt capabil să cer mâna celei pe care o iubesc !

Libby se depărtă uluită.

— Mă... mâna mea ? Să mă mărit cu tine ? Dar eram convinsă că voiai...

— Să pun capăt relației ? ghicise el... Nu, Libby, niciodată. Ești parte integrantă din viața mea și de acum înainte nu mi-aș putea-o trăi fără tine. Nu putem exista decât împreună. De aceea nu vreau în nici un caz să-ți fac rău. Nu voi face dragoste cu tine înainte de căsătorie. Veți ajunge în fața altarului îmbrăcată în alb, dacă asta este ceea ce dorești. Ai tot dreptul.

Uitând de furtună, își ocupaseră restul serii făcând tot felul de planuri. Căsătoria va avea loc în cerc restrâns, în satul natal al lui Libby. Deci prima lor sarcină va fi să meargă la Dartmoor, la părinții ei, pentru a pune la punct toate detaliile ceremoniei. Kevin aprobase acest plan : era gata de orice ca s-o facă fericită, chiar să suporte o mare manifestare mondenă... Libby replicase că dacă ea ar fi fost genul care ținea la aceste ritualuri, el n-ar fi remarcat-o...

— E adevărat, mărturisise el zâmbind. Dar sunt îngrozit de ideea că trebuie să-ți cunosc familia. Te-ai gândit la reacția lor ? Poate că-ți vor reproșa că te căsătorești cu un bărbat mai în vârstă...

— Dacă noi ne iubim, ei ne vor aproba, îl asigurase ea. Ce-ar fi să mergem la ei în week-end-ul ăsta ? Le dau un telefon și ne organizăm timpul

în așa fel încât să mergem și la pastor să fixăm data...

— Doamnă, sunt complet la dispoziția dumneavoastră ! decretase el cu o solemnitate prefăcută... Dar, adăugase cu un licăr de dorință în ochii albaștri... Să ne grăbim ! Nu obișnuiesc să-mi țin în frâu instinctele sălbatice și primitive. Nu știu dacă voi avea destul curaj ca să aștept...

Calmul lui Libby în ceea ce privea primirea lui Kevin de către părinții ei fusese pe deplin justificat. Tatăl ei, care părea mai bătrân de când nu-l mai văzuse, apreciasse optimismul și dragostea de viață a viitorului ginere. Recunoscuse în acesta un suflet loial, care ar ști să aibă grijă de Libby. Mama ei, mai reținută de obicei, fusese imediat cucerită...

Cât despre sora ei mai mare, Claire, fusese de-a dreptul entuziasmată. Plimbându-se amândouă prin grădină, după cină, Claire îi mărturisi chiar că dacă n-ar fi avut un soț grijuliu și un copil pe drum, ar fi fost verde de gelozie !

— Dar nu-ți face griji, precizase ea pe un ton liniștitor. Sunt foarte fericită cu Simon și nu l-aș schimba cu altul pentru nimic în lume. Kevin al tău este minunat, draga mea.

— Știu. Am impresia că trăiesc un vis minunat. Am un noroc atât de neașteptat !

Libby admirase apoi cerul fără nori.

— Și tu ? Ce mai faci ? Mama a spus că aștepți gemeni. E adevărat ? E nemaipomenit ! Ești fericită ?

— Sunt și fericită și îngrozită, răspunse Claire. Va fi amuzant, cu condiția să reușesc să mă des-

curc... Inchipuie-ți : pentru început, paisprezece bi-beroane pe zi ! Slavă Domnului că mă ajută Simon cu treaba în casă. În plus, îi voi avea pe mama și pe tata și pe toți prietenii noștri.

O privise apoi pe furiș pe sora ei.

— Unde veți locui când veți fi căsătoriți ? Ai intenția să-ți abandonezi serviciul ?

— Fără îndoială. Probabil că voi fi obligată să fac asta : meseria lui Kevin îl obligă să călătorească, iar eu îl voi însoți. În orice caz, îl voi putea ajuta : voi bate la mașină manuscrisele, îi voi corecta lucrările... N-am vorbit încă despre asta.

— Revino cu picioarele pe pământ, draga mea, o tachinase Claire. În orice caz, îți doresc din toată inima să formați un cuplu unit și armonios. N-am văzut niciodată ceva atât de înduioșător... în afară de mine și de soțul meu, desigur.

— Nimic nu ne va despărți, spusese Libby. Absolut nimic !

Fusese convinsă de acest lucru atunci și în săptămânile care urmaseră. Prelungiseră logodna, căci Claire îi rugase să aștepte să nască și ea ; din cauza fotografiilor, explicase aceasta ; nu dorea să ocupe locul a șase persoane cu burta ei.

Categoric, nu se știe niciodată ce-ți poate rezerva soarta, se gândi Libby în timp ce ultimii pasageri părăseau avionul. Un eveniment apăruse pe neașteptate și dragostea dintre Kevin și ea se spărsese în mii de cioburi.

Pentru totdeauna oare ? Chemarea lui Kevin încerca să demonstreze că nu se terminase totul între ei ? O va strânge în brațe peste câteva minute, îi va spune că a comis o greșeală fatală, că o mai iubea, că nu putea să trăiască fără ea ?

Dar cum va reacționa ea ? Ce mai simțea pentru Kevin Salinger după toată suferința pe care acesta i-o provocase ?

Va afla în curând, căci ajunsese la capătul călătoriei. Ce sens avea să rămână în avion și să aibă gânduri sumbre ? Trebuia să acționeze. Trebuia să se ridice, să-și strângă lucrurile, să meargă spre ieșire.

Sosise clipa să-l înfrunte pe Kevin.

CAPITOLUL II

Vameșii deveniseră nerăbdători când apărură Libby cu valizele; toți pasagerii se împrăștiaseră deja. Traversă imensul coridor pardosit cu marmură... Kevin trebuia s-o aștepte pe undeva pe acolo. Avu o mică ezitare, dar acum era prea târziu ca să mai dea înapoi.

După ce i se inspectară bagajele, inspiră adânc, apoi se îndreptă spre ieșire. Afară strălucea soarele și era cald. Timp de o clipă închise ochii respirând parfumul brizei.

— Libby? Libby? Tu ești?

Tânăra tresări. Kevin! Fu străbătută de un fior!

— Nu-ți fie teamă, Libby. Nu mă privești și cum... ca și cum aș fi înviat din morți. Nu ne-am văzut de mult timp, dar totuși...

Mută, ea îl examina din cap până-n picioare, înregistrând fiecare detaliu: spatele impozant, șoldurile înguste, părul de culoarea spicilor de grâu, ochii de un albastru profund, luminos, buzele care printr-o simplă atingere îi trezeau toate simțurile...

Era la fel ca atunci când îl cunoscuse și cum îl păstrase în memorie. Îl avea în față pe Kevin pe care-l iubitise și cu care se hotărâse să se căsătorească. Unde dispăruse oare celălalt Kevin, cel ca-

re-o abandonase cu lașitate? Ce se întâmplase în doi ani de zile?

El o îmbrățișă, dar de data asta Libby nu cedă. Prea multe îndoieli, prea multe întrebări rămâneau fără răspuns... Când se despărțiră din îmbrățișare, remarcă expresia lui perplexă, jignită. Dar el nu spuse nimic, mulțumindu-se să-i ia valiza și să arate cu bărbia spre mașină.

— Am parcat acolo.

Libby îl urmă până la mașina decapotabilă cu un sentiment inexprimabil. Avea impresia că suportă un examen. Doar nu făcuse atâta drum pentru acest lucru! Cu ce drept o judeca el după atâta timp? Trebuia să-i cadă în brațe fără nici o explicație? Dacă asta dorea, atunci va fi dezamăgit. Cu cât își va da mai repede seama, cu atât va fi mai bine, hotări ea. Nu era singurul care se schimbă în doi ani. Și ea se transformase: era mai coaptă, mai sigură de ea...

Cel puțin așa spera, căci era deja conștientă de magnetismul pe care el îl exercita asupra ei. Oare Sally avusese dreptate? Kevin deținea un fel de putere asupra ei, împotriva căreia nu putea să lupte? Da...

Kevin îi deschise portiera și ea se urcă în mașină. Apoi el aranjă bagajele în portbagaj și se așeză la volan. Tânăra remarcă faptul că slăbise.

Rulau pe un drum alb, mărginit de ziduri înălțate pe alocuri cu butoiașe goale de petrol. Libby privea curioasă peisajul. Câmpurile erau mici, pline de pietre, iar orașul de care se apropiau părea o combinație între un loc viran și un șantier de construcții. Case noi, moderne, plăcute, troneau printre

altele mai mult sau mai puțin vechi sau complet în ruină...

Libby își amintea că Malta suferise mult în urma războiului. Parcă văzuse într-o zi la televizor un film vechi ce trata acest subiect. Poate că insula se va aranja în timp. Sau poate că locuitorii munceau altfel. În fond, se găsea într-o țară străină, deși toate panourile erau în limba engleză.

— Unde mergem ? întrebă ea când înțelese că nu Kevin va deschide primul discuția.

— La mine acasă. Nu locuiesc în La Valletta... Am un apartament într-un sat numit Zurrieq. E mai liniște acolo, cu condiția că stai mai departe de drumul care duce la uzină. Este destul de departe de coastă... Îmi pare rău, am uitat să te întreb : ai călătorit bine ?

— Excelent, mulțumesc.

De ce erau atât de crispați amândoi ?

— Kevin, începu ea... De ce ai... ?

— Vorbim mai târziu, Libby. Este greu să conduci aici, trebuie să fii foarte atent.

Își strânse apoi buzele în semn de dispreț, punând astfel definitiv capăt discuției. Judecând după loviturile de pe automobilele pe lângă care treceau, într-adevăr, maltezii erau destul de imprudenți... Totuși, Libby îl credea pe Kevin destul de abil ca să discute în timp ce conducea ; înainte era capabil să facă acest lucru.

Drumul fu scurt... prea scurt, așa i se păruse lui Libby. Regreta deja că venise aici ; se temea de clipa când vor avea o confruntare serioasă. De ce o chemase ? Nu prea părea fericit s-o revadă. Avea chiar un comportament ciudat... Neliniștită, Libby presimțea un pericol.

Dar ce pericol ? Kevin nu fusese niciodată un bărbat violent.

Incetiniră în fața unui complex de apartamente.

— Bine ai venit la lasomie, șopti el pe un ton ironic ajutând-o să coboare.

— lasomie ? Acesta este numele clădirii ?

— Da. Maltezilor le place să dea nume de flori locuințelor lor... sau mai degrabă ar trebui să zic nume înflorite.

Schiță apoi un zâmbet.

— Alături se află Țara Minunilor. Hai să intrăm !

Libby nu-și putu reține o exclamație de entuziasm descoperind apartamentul lui Kevin, situat la etajul al treilea. Panorama era splendidă : imensa fereastră din camera de zi domina valea luxuriantă, dincolo de care se găseau portul și marea scânteietoare.

— De cât timp stai aici ? Sau vii doar în vacanță ?

Intorcându-se pe călcâie, constată că el o privea cu un aer enigmatic și roși.

— Mi-e teamă că nu prea mai sunt la curent cu ceea ce faci, se scuză ea.

Imediat, el păru să se retragă în cochilie. Libby își mușcă buzele inciudată. Se așteptase ca ea să colecționeze toate articolele apărute despre el de când se despărțiseră ? Ar fi fost ușor, desigur : Kevin Salinger fusese o mină de aur pentru cronicile ziarelor, până la dispariția sa de pe scena mondenă, cu un an în urmă. Dusesese chiar o existență agitată ; avusese o mulțime de amante, dar numai una sau două fuseseră importante pentru el.

Acea încântătoare contesă italiancă, de exemplu... Pia... Ce se întâmplase oare cu ea ?

– Nu, nu sunt în vacanță, replică el cu duritate. Scriu o istorie a Maltei. Este o muncă lungă și minuțioasă ; sunt aici de trei luni.

– Intr-adevăr, trebuie să fie pasionant.

Avea impresia insuportabilă că se aflau față în față, prizonieri într-o cușcă de sticlă.

– Este fascinant, confirmă el.

Nu părea să aibă chef să vorbească despre munca lui, așa încât Libby tăcu. În orice caz, se săturase să încerce cu orice preț să spargă zidul de gheață care-i despărțea. Nu abandonase totul ca să vină la el ? Poate că el regreta acum că-i scrisese această scrisoare. Și totuși o rugase să-l viziteze pentru a recupera tot timpul pierdut.

Kevin se întoarse brusc.

– Cred că mori de sete. Ce pot să-ți ofer ? Martini, gin sau... o ceașcă de ceai ? Nu asta cer toți englezii când ajung într-o țară străină ? Numai că te previn, apa de aici dă un gust ciudat ceaiului...

– Aș bea cu plăcere o ceașcă de cafea, te rog, răspunse ea pe un ton calm și sigur.

El îi aruncă o privire scurtă din cap până-n picioare, apoi se îndreptă spre bucătărie. Libby nu îl urmă. Se așeză în fața ferestrei care dădea spre vale. Departe, în stânga ei, remarcă o clădire agățată parcă pe coasta falezei și, în cealaltă parte, un drum sinuos. Mașinile erau destul de numeroase pe acel drum, dar erau prea departe ca să le poată auzi...

Unde avea Kevin de gând s-o țină ? Aici. în acest apartament ? Perspectiva asta n-o bucura

deloc : ce s-ar întâmpla dacă printr-o minune ar ieși fiecare din cochilia sa ? Ar fi ca odinioară, în vremurile fericite ? Sau s-ar certa, amintindu-și tristețile crize care duseseră la ruptură ?

Kevin reapăru cu o tavă pe care o puse pe o măsuță joasă și se așeză în fața lui Libby, privind-o pe furis. Se pare că-i era frică de ea. Era nesigur, nu se simțea în largul său... Lucrurile nu mai puteau continua așa. Trebuia ca unul dintre ei să spargă gheața.

Libby își ținu respirația.

— De ce mi-ai cerut să vin aici, Kevin ? Ce vrei, mai precis ? Eu...

Dar el o întrerupse :

— Hai să nu vorbim acum despre asta. Hai să învățăm din nou să ne cunoaștem. De acord ? insistă el, cu privirea încetșată. Hai să evocăm vremurile în care am fost logodiți. Ți amintești ziua când am fost la Dartmoor ? Acel prim week-end, când m-ai prezentat familiei tale... Ne plimbam pe câmp și am văzut născându-se un mânz sălbatic... A fost o clipă magică... Și ziua în care am închiriat un vas cu pânze, la Salcombe... Nu-mi spusesei că erai expertă ; ne-am promis atunci că altă dată fiecare va lua câte un vas și că ne vom întrece... N-am ajuns să facem acest lucru ; nu suportam să fim atât de departe unul de altul...

Ochii lui Libby se umplură de lacrimi. De-a ce se juca ? De ce râsucea cuțitul în rană ? Il uitase atât de greu... Nu-și dădea seama că o tortura forțând-o să-și amintească toate acele lucruri ?

— Kevin... șopti ea.

Dar el nu văzu expresia ei pierdută, nu-i descoperi confuzia. Privea distrat peisajul. Chiar nu în-

țelega nimic ? Nu avea nici un pic de sensibilitate ? Sau poate că era altceva : poate că, din contră, înțelegea foarte bine. Poate că această scrisoare, această întoarcere nostalgică în trecut, erau mijloace de răzbunare... Oare Kevin era un sadic ?

Se scurseseră doi ani ; Libby începuse să trăiască din nou. Oare el semăna dinadins tulburare în sufletul ei, îi deschidea rănile ca s-o distrugă mai bine ?

Această idee i se păru nebunească, dar poate că în asta consta explicația atitudinii atât de bizare a lui Kevin.

Întrebări, întrebări și iar întrebări, se gândi ea teribil de plictisită. Se săturase de ghicit, de întrebări... De ce nu-și puteau deschide inimile, vorbind fără ocolșuri ? De ce trebuiau să complice totul ? Altă dată viața era atât de simplă. Le ajungea să râdă, să se iubească, să existe... Care era scopul acestei mascarade ?

— Era ca și cum am fi fost copii, deși eram adulți, reluă Kevin în șoptă. Eram liberi, fără nici o grijă. Nu-i așa, Libby ? Înotam, călăream, mergeam prin pădure ; nu ne gândeam decât la clipa de față. De ce am fi anticipat viitorul ? Toată lumea are dreptul la vacanță. Puteam să alegem un moment mai bun ca acela ? Numai că, iată... totul are un sfârșit. A trebuit să înfruntăm realitatea...

Făcu o pauză ca s-o privească, iar Libby fu șocată să constate cât era el de descumpănit.

— De ce nu am reușit, Libby ? De ce nu ne-am realizat visele ?

Libby rămase mută. Era hipnotizată de privirea lui, ulaită de disperarea care se citea în vocea lui... și perplexă. Cum îndrăzneă să o întrebe ce se in-

tâmplase ? Doar ştia prea bine ! Trebuia să ştie !

Dar deodată, el redeveni imposibil şi se ridică brusc

— Imi pare rău, Libby... Sunt diabolic... Hai să schimbăm subiectul... Ce ai de gând să faci ? Mă gândeam că am putea să cinăm în seara asta în La Valletta ; am descoperit două sau trei restaurante foarte simpatice. Dar poate că ți-ar place mai întâi să vizitezi oraşul ? Reînvie după-amiaza, după sies-tă... Îţi propun să faci un duş, să te schimbi şi să plecăm. Este inutil să te gândeşti cu ce să te îmbraci : o fustă şi o bluză vor fi perfecte.

Libby îl urmă prin apartament, uluită. Îşi schimba atât de brusc dispoziţia încât îi era greu să se adapteze. Asta nu-i era caracteristic lui Kevin pe care-l cunoscuse ca... Zăpăcita, fantezista fusese întotdeauna Libby...

Se opri în mijlocul camerei pe care i-o pregătise el. Încăperea era mare, decorată cu mobile de răchită lăcuite cu alb ; un pat mare aşezat lângă fereastra cu jaluzele trase. Era oare înţelept să stea aici, cu Kevin ? Cu atât mai rău ! Nu avea curajul să înceapă acum să caute un hotel.

La Valletta era un oraş animat şi vesel, aşa cum spusese Kevin. Parcând în centrul oraşului, merse-ră de-a lungul pieţei mărginită de dughene unde se vindeau articole variate. Kevin nu părea grăbit şi puţin câte puţin atmosfera se destinse între ei, în timp ce se plimbau pe sub arcade, oprindu-se ici-colo ca să admire operele de artizanat ale localnicilor... bijuterii de argint, olărie, dantele şi sticlărie. Majoritatea acestor obiecte erau confecţionate în satele retrase...

Cartierul comercial era nou-nouț, dar îndată ce se îndepărtară de el, Libby mări ochii de surpriză, mai ales când se află în fața stâlpilor ruinați ai Operei.

— Sunt relicve din timpul războiului, îi explică Kevin. Toată partea asta a orașului a suferit bombardamente intense timp de mai multe luni... E un miracol că au mai rămas bucăți întregi. Așa cum poți să constăți, multe clădiri au fost reconstruite. Celelalte vor rămâne așa, în semn de simbol...

— Eu n-aș vrea să-mi amintesc toate acele orori, replică ea, cu inima strânsă în fața atâtor ruine. În fond, războiul a avut loc, dar s-a terminat. La ce bun să ațâți ura și ranchiuna?

Simți că Kevin îi aruncă o privire discretă și își mușcă incindată buza. Bănuia oare că ea aplica această teorie în cazul lor?

— Nu ura o întrețin ei ci mai degrabă amintirea curajului oamenilor care au luptat. Malta e primit Crucea de Război. Locuitorii ei pot fi mândri că au luptat până la capăt.

Traversând strada, ajunseră pe artera principală din La Valletta. Circulația era intensă în această zonă rezervată turiștilor, dar atmosfera era plină de râsete și strigăte. Toate magazinele erau luminate acum...

Totuși, Libby nu profită deloc de spectacol. Era prea conștientă de prezența acestui bărbat care mergea lângă ea fără s-o atingă, în afară de cazul când era neatent, când brațele li se atingeau în balansarea lor naturală. Deși scurte, la fiecare aceste contacte, Libby tremura...

Kevin o duse într-un restaurant intim, situat în

capătui unei străduțe sinuoase. Masa lor era lângă fereastră, de unde priveau portul.

Sfătuită de Kevin, Libby începu cu pepene galben înghețat, apoi savură un pește excelent. Era oare efectul oboselii ? Al vinului ? Al ambianței generale atât de liniștită ? Schiță un zâmbet când Kevin începu de mai multe ori să vorbească de timpul în care fuseseră logodiți.

— Îți amintești ziua în care am fost la Hay Tor ? întrebă el, cu ochii albaștri luminați dintr-o dată. Am urcat pe stânci. Ajunși sus, tu n-ai mai vrut să cobori. A trebuit să te iau în brațe, atât de frică îți era. N-am știut niciodată dacă era adevărat sau îți băteai joc de mine... Apoi am fost la cascadele din Beck și te-am fotografiat pe malul apei. Era drăguț acolo. Dar nu ne-a plăcut Darmeet, cu locurile vi-rane și garduri peste tot...

— Preferam să ne plimbăm pe malul râului, adăugă ea în cele din urmă. Majoritatea oamenilor veneau acolo, în camping, fără a îndrăzni să se miște de pe loc... Îmi plăcea mai mult să ne îndepărtăm de cărările bătătorite.

— Știu, șopti el privind-o cu atenție. Îmi amintesc...

Libby simți că se înroșește : se revedea lungită în iarbă cu Kevin, lipită de el... sărutările lor atât de inflăcărate, îmbrățișările lor atât de pasionante... Numai autocontrolul lui Kevin îi împiedicase să cedeze dorinței...

— O, Kevin ! șoptise ea... Aici, sub soare, în această liniște, ar fi minunat...

Dar el o respinsese zâmbind :

— Va fi și mai minunat în noaptea nunții... Pes-

te două săptămâni... Mai putem aștepta, draga mea...

Așteptaseră deci noaptea nunții care nu venise niciodată.

Libby închise ochii pe jumătate, gata să plângă. Trebuia să pună capăt acestor amintiri ! Trebuia să vorbească despre momentul prezent și despre viitor...

Kevin îi strânse ușor mâna și ea tresări.

— Am fost fericiți împreună, nu-i așa, Libby ?

Ea aprobă din cap : nu putea să nege acest lucru. Și inima începu să-i bată mai puternic. Încerca el oare să-i spună că dorea să se împace ?

Urmă o clipă lungă de tăcere, în timpul căreia se priviră. Kevin deschise gura să spună ceva, dar o altă voce i-o luă înainte și își dădură seama că venise ospătarul. Erau mulțumiți de cină ? Nu aveau nevoie de nimic ?

Ducă-se dracului ! se gândi Libby furioasă. Ce idee să intervină chiar în momentul când erau cât pe ce să lămurească anumite lucruri...

Kevin râse ușor rușinat. Ceru apoi nota și plăți ; afară, plimbăreții se împrăștiaseră. Aleile ce duceau spre port erau pustii și sinistre. Opera cea veche își adăpostea fantomele sub o rază argintată de lună. Ajunseră la mașină fără să scoată un cuvânt.

Pe drumul spre Zurrieq rămaseră tăcuți, fiecare fiind cufundat în gândurile sale...

Ajunși în apartament, Kevin aprinse cele două lămpi din salon, care scaldară camera într-o lumină cernită și se îndreptă spre bar.

— Ce vrei să bei ?

— Nimic, răspunse ea îngrozită.

Băuse deja vin și trebuia să-și păstreze mintea limpede.

– Kevin... Kevin, trebuie să vorbim.

– Știu.

Veni și se așeză lângă ea pe canapea.

– Libby... Mai devreme doreai să știi de ce ți-am cerut să vii la Malta. Am refuzat să-ți răspund...

Făcu o pauză și tânăra așteaptă continuarea ținându-și răsuflarea.

– Cred că nu pot să-ți răspund acum, pentru că pur și simplu nu știu nimic despre asta.

– Nu știi nimic despre asta ?! strigă ea.

Surpriza ei cedă repede locul furiei.

– Cum adică nu știi ? explodează ea. De-a ce te joci, Kevin ? Dacă este o glumă, este cam nesărată ! Ce te-a apucat ? Ai uitat cumva ce s-a întâmplat între noi acum doi ani ?

Ignoră spasmul dureros care o apucase și continuă nemiloasă :

– Sally avea dreptate : nu ar fi trebuit să răspund la chemarea ta ! Ar fi trebuit să mă prefac că nu am primit-o niciodată !

Tăcu pentru a-și regăsi răsuflarea. Oboseala călătoriei, nopțile fără somn, frământările, întrebările... amintirile... erau prea mult pentru ea ; ajunsese la capătul răbdării. Unicul mijloc de a se descărca era să atace ; dar nu mai avea cuvinte și-l fulgera cu privirea.

Kevin nici nu clipi și ea își înfrână intenția de a-l pălmui.

– O scrisoare ? repetă el.

Ea oftă exasperată.

– Ce scrisoare ?

— Of, Kevin, pentru Dumnezeu ! Scrisoarea pe care mi-ai trimis-o, cea în care îmi ceri... pardon, mă implori să vin să te văd în Malta. Dar poate că nu-ți amintești că mi-ai trimis-o, adăugă ea pe un ton ironic. Ar fi atât de convenabil pentru tine ! Dar îmi pare rău, Kevin, nu cred o totă din ce spui ! Pentru că o am la mine, închipuie-ți. Nu poți să te sustragi.

Spre marea ei mirare, el nu încercă să se aplece. Se mulțumi doar să se întoarcă, trecându-și o mână peste frunte, ca și cum l-ar fi durut capul. Libby era dezgustată : ce surpriză îi mai rezerva oare ? În orice caz, se va duce chiar a doua zi la aeroport și va lua primul avion spre Anglia. Nu va mai sta aici, nu se va mai face în continuare de râs !

— Ascultă... șopti el, ca și cum ar fi încercat să lămurească lucrurile... ceea ce era absurd pentru că el manevrasese totul de la început... Poate mă crezi nebun, dar n-am știut că ai intenția să mă vizitezi până când n-am primit biletul ieri. Mă anunțai doar de ora sosirii și-mi precizai numărul zborului. N-am știut ce te aduce aici... Dar știu că sunt foarte fericit că ai venit.

Libby mormăi neîncrezătoare.

— N-ai știut ce mă aduce aici ? Ei hai, Kevin, nu mai spune prostii ! Tu mi-ai scris primul ! Am scrisoarea ! De ce nu recunoști ? Îți cunosc scrisul !

Se ridică dintr-un salt și se duse grăbită în cameră, de unde se întoarse fluturând un plic.

— Privește, Kevin ! Privește ! Doar nu vei pretinde că nu ai scris asta ?

Îi întinse foaia și se dădu un pas înapoi, palidă de furie. El o citi cu încetineală. Când ridică în sfârșit capul, în privirea lui se citea durere.

— Deci ?

Ridicând din umeri, el o citi încă o dată.

— Deci ? insistă ea. Îți menții declarația ? Nu ai scris-o tu ?

— Tot ce pot să-ți spun, Libby, este că nu-mi amintesc să fi...

— Să ce ? Te rog, vorbește clar ! De ce te încăpățânezi să complici lucrurile ? Ai scris aceste cuvinte sau nu ?

— Libby, din partea mea nu e rea-voință. Îți spun adevărul : nu-mi amintesc, căci în ceea ce privește ultimii doi ani, pentru mine sunt o gaură neagră. Nu-mi amintesc nimic.

CAPITOLUL III

Ochii gri ai lui Libby se măriră de uimire. Cu o mână tremurătoare, ea își aranjă șuvițele de păr negru ce-i încadrau chipul, întrebându-se dacă auzise cumva bine.

— O gaură neagră ? repetă ea. Vrei... vrei să spui că nu-ți amintești de nimic ? Nu-ți amintești că mi-ai scris această scrisoare ?

— Tocmai asta încerc să-ți explic, confirmă el plictisit. E clar că eu am scris-o, asta nu încerc să neg. Dar nu-mi amintesc. Și nu e singurul lucru pe care l-am uitat : în ceea ce mă privește, acești ultimi doi ani nu au existat.

Libby căzu în fotoliu, descumpănită. Acesta era oare adevărul ? Sau Kevin îi juca o festă ? Dar nu... Nu putea fi atât de crud...

— Ar trebui să-mi povestești totul, șopti ea în cele din urmă. Care a fost cauza acestei amnezii ? După tine, de ce m-ai rugat să vin dacă nu-ți amintești să mă fi invitat ? Te-aș putea ajuta sau aș complica situația dacă aș rămâne ?

Kevin ridică din umeri și Libby avu impresia că și el era la fel de descumpănit ca și ea. Avea fața trasă și părea extrem de încordat.

— Libby, îți voi spune tot ce știu. Măcar atâta lucru. Poate îmi vei putea preciza câteva detalii pe ici pe colo... Dar numai tu poți hotărî dacă vrei să rămâi sau nu. Înțelegi, n-am nici cea mai mică idee despre ce a putut provoca despărțirea noastră. Nu mai știu nimic despre tine de doi ani.

Făcu apoi o pauză înainte de a adăuga, atât de încet încât pe Libby o trecu un fior :

— Nu știu ce mi s-a întâmplat.

— Ai... ai cunoscut alte femei ? întrebă ea șoptit.

El o privi ironic.

— Tu ce crezi ? Sunt aproape sigur că am avut câteva amante ; doar nu sunt călugăr. Și totuși, am impresia că n-am iubit-o decât pe una.

Privirea lui se fixă asupra tinerei, intensă și arzătoare.

— Pe tine.

Libby scoase un strigăt ușor. Kevin îi spunea că o iubea, la fel ca în clipa despărțirii... apoi se liniști brusc. Ce se întâmplase în doi ani ? Se îndrăgostise de alta ? Și dacă da... în ziua în care îi va reveni memoria... își va da seama că era încă îndrăgostit de aceea ? Sau, din contră, că numai Libby conta pentru el ?

— Cum... cum s-a întâmplat ? bâigui eu umezindu-și buzele... Ai fost victima vreunui accident ?

Din câte citise ea, majoritatea amneziilor se datorau unui traumatism cranian...

Kevin spuse rușinat :

— Se pretinde că m-am accidentat în timp ce făceam ski nautic... Personal, sunt incapabil să confirm sau să infirm această informație. Și totuși cred acest lucru de când am văzut hematoamele când

m-am trezit. Mi-am rupt câteva coaste, dar acum s-au vindecat. Văd ca prin ceață o cameră de spital... Pe atunci nu mai știam nimic. Nici măcar cum mă cheamă ! A fost ca și cum m-aș fi născut din nou...

Libby îl privi îngrozită. Nu-și imaginase nicio dată că o asemenea experiență te poate transforma atât de mult. Din articolele pe care le citise, reieșea că persoanele care sufereau de amnezie își știau măcar numele și ce făceau zilnic...

— Slavă Domnului că faza asta nu a durat mult timp, reluă Kevin. Dar în cursul zilelor îmi dădeam seama din ce în ce mai mult câte nu știam.

— Adică... în sfârșit... Cel puțin acum știi cine ești, de unde vii...

— Știu totul în afară de acești ultimi doi ani. Amintirile mele din acești ani sunt fragmentate... Și totuși, mai uit câteodată și lucruri care au avut loc după accident. Fac ceva într-o după-amiază și a doua zi dimineața nu-și mai amintesc ce am făcut. Pesemne că asta s-a întâmplat și cu scrisoarea. Îmi recunosc scrisul... Și sunt convins că am fost sincer. Din păcate, înainte de venirea ta, nu credeam că te voi mai revedea vreodată. Am picat din cer. Efectiv nu credeam ! Nu știam ce să mai cred...

Urmă o scurtă pauză, apoi Libby interveni cu blândețe :

— Kevin... Apropo de noi doi...

El rămase tăcut privind-o cu niște ochi în care ardeau flăcări. Timp de o clipă, tânăra fu cât pe ce să se arunce în brațele lui, să-i spună că nu avea nici o importanță, că acum era lângă el și că putea să șteargă trecutul și să se gândească doar la viitor... Dar trebuia să fie foarte atentă : în doi

ani se maturizase mult. Situația aceasta nouă, ciudată și se aventura pe un teren periculos. Nu-și mai putea permite să-și asume riscuri. Nu mai voia să sufere.

— Of, mormăi el... Am senzația că a fost ieri. Ultima mea amintire este plimbarea noastră pe malul râului, cea despre care am vorbit mai devreme. Te văd încă lungită în iarbă. Cât de mult te doaream ! Apoi... nimic... până la trezirea mea aici, în spitalul din La Valletta. Cât despre tine... dispăru-sei, te evaporasei !

Urmă o pauză mai lungă, căci Libby se gândea : dacă tot ce spunea el era adevărat, ea știa mai multe despre existența lui. Desigur, nu putea să știe decât ce scria în ziare ; pesemne că adevărul era puțin deformat în ele, dar reporterii se bazează pe fapte reale. Deci, Kevin nu le consultase ?

— Era posibil să nu știe nimic despre ce făcuse ? Era posibil să nu știe nimic despre cearta și despărțirea lor ? Era posibil să nu știe nimic despre viața pe care o dusesese după aceea ? Nu știa nici ce cărți publicase și ce amante avusese ?

— Ce mă miră este că prietenii tăi nu te ajută. Ar putea să umple golurile, să-ți explice circumstanțele în care ai ajuns în Malta și multe altele.

Foarte agitat, Kevin se ridică și începu să măsoare camera.

— Știu că sunt aici ca să fac o lucrare despre istoria insulei. Am toate notițele, așa încât pot să continui ce am început. Va trebui să recitesc multe documente, căci unele mâzgăleli ale mele sunt ilizibile sau foarte succinte. În orice caz, mă voi încrede în memorie.

Se strâmbă apoi dezgustat.

– Am un prieten bun care a mai umplut câteva căsuțe goale... Ce mă enervează este diferența enormă dintre ceea ce mi se spune și ceea ce-mi amintesc eu. Sunt gata să cred ce mi se spune, dar în adâncul sufletului am îndoieli.

Se încruntă, ca și cum și-ar fi dat seama că modul său de exprimare era din ce în ce mai neclar.

– Înțelegi... am impresia că așd vorbindu-se despre un necunoscut. Nu mă implic din punct de vedere emoțional. Presupun că emoțiile mele au zburat o dată cu restul. Și e îngrozitor...

Dar când își va regăsi memoria, se gândi tânărul, își va regăsi și sentimentele ! Și atunci, ce va simți pentru ea ? Care va fi reacția lui când își va reaminti de cearta lor ?

Poate că era mai bine să plece imediat.

– În schimb, ceea ce mă consolează, e că ne-am regăsit. Avem șansa să luăm totul de la început...

Se așază în fața ei și îi strânse mâna cu putere.

– Pentru că putem s-o luăm de la început, nu-i așa, draga mea ? Nu ai pe altcineva ?

Îi ridică mâna stângă și o examinează cu atenție.

– Nu porți verighetă, deci nu ești măritată sau logodită... Ești liberă ?

– L... liberă ? băigui ea.

Uluită, încercă să se stăpânească. Această mângâiere nevinovată îi trezea toate simțurile.

– Kevin... Kevin... potolește-te ! îl imploră ea. Trebuie să avem răbdare. Nu... nu poți să spui aceste lucruri și să speri că totul între noi va fi ca înainte ! Amintește-ți că ne-am despărțit...

Se opri brusc, mușcându-și buzele.

— Nu, nu e asta : ştii că ne-am certat, trebuie să ştii şi în caz că nu ştii, eu...

— N-am ştiut, o întrerupse el. N-am ştiut acest lucru când am aflat data sosirii tale. Credeam că suntem logodiţi încă.

— Dar după aceea ai ştiut, insistă ea, încercând să-i rememoreze fiecare cuvânt de când coborâse din avion. Ai înţeles totul atunci când ne-am întâlnit la aeroport...

— Ce te face să crezi asta ?

Dându-i drumul la mână, îşi aranjă părul marginal, cu un gest nerăbdător.

— De acord... am ştiut, sau mai degrabă bănuiam că între noi lucrurile nu erau prea roz. Şi eram sigur că nu suntem căsătoriţi. Nu mă întreba de unde ştiam. Deci, să rezumăm : tu mi-ai trimis o scrisoare în care mă anunţai de vizita ta. Eu nu-mi amintesc să te fi rugat să vii. Am tras deci concluzia că ne-am împăcat... iar când m-ai văzut, m-ai privit ca şi cum aş fi fost o fantomă.

„Nu mă privi ca şi cum aş fi înviat din morţi !”, exclamase el.

— Te-am îmbrăţişat, dar nu ai reacţionat. Ştii cât rău mi-ai făcut ? Nu mai înţelegeam nimic ! De ce veniseşi, dacă nu rezolasem problemele ? Imi vorbeai ca unui necunoscut : eram aici în vacanţă ? Este acesta apartamentul meu ? Puneai întrebări scurte, politicoase, care mă înnebuneau.

Părea epulzat. Degetele lui Libby se crispaseră pe cotierele fotoliului.

— Iată de ce am abordat subiectul despre logodna noastră : căutam cheia misterului. Dar tu refuzai să cooperezi. Până în momentul în care am simţit că vom sta în sfârşit serios de vorbă... şi atunci

a venit ospătarul. Eram convins că eram pe calea cea bună.

Era din nou lângă ea și Libby tresări, fiind cu ochii în patru. Nu trebuia s-o atingă. Nu acum, nu așa de curând. Avea nevoie de timp de gândire. Cu o mișcare rapidă, se ridică și se așază în fața ferestrei, privind în noapte. O lumină minusculă clipi în depărtare, apoi dispăru.

— Kevin, lasă-mi un timp de gândire, te implor, șopti ea... Am suferit un șoc și trebuie să-mi revin! În plus, îmi lipsesc o mulțime de detalii. Spui că ai un prieten care te poate ajuta? Eu nu te-am văzut de doi ani. Cum te-aș putea ajuta? Practic, nu știu nimic despre activitatea ta...

— Nu-ți cer nimic, Libby...

Ea zări în fereastră silueta lui înaltă.

— Încerc doar să-ți povestesc coșmarul prin care trec.

— Și prietenul tău? insistă ea.

— Îl cheamă Jeremy Brooke și lucrează cu mine: se ocupă de arhive și secretariat.

Deci Jeremy Brooke era unul dintre cei care urmăriseră viața lui Kevin în ultimii doi ani. Dar Pia... Ce se întâmplase cu ea?

— Jeremy mi-a furnizat cele mai importante informații, continuă Kevin. Cât despre restul... prefer să nu-l ascult. Vreau să-mi amintesc eu singur ce-mi spune el; nu vreau să mă conving că un anumit eveniment a avut loc doar pentru că așa mi se spune. Nu vreau să-mi asum riscuri. Nu vreau să fim obligați să ne despărțim din nou.

— Obligați să ne despărțim? Dar nu mai suntem împreună, Kevin. Ne-am certat, chiar nu înțelegi? Poate că ai uitat, dar acesta este adevărul.

Ne-am certat și totul s-a terminat între noi. Când îți vei aminti totul, poate îți vei da seama că în realitate mă detești.

Kevin veni repede spre ea și o scutură cu violență. Oprindu-se însă brusc, se aplecă spre gura ei, cu atâta înflăcărare încât ea nu putu să protesteze. Un sentiment de oroare amestecat cu bucurie puse stăpânire pe ea și se agăță de el, dominată, invinsă, incapabilă să-i reziste.

Când buzele lui Kevin se aventurară spre lobii urechilor, ea scăpă un geamăt scurt și întoarse capul, zăpăcită, îmbătată de acele senzații de care nu mai avusese parte de doi ani de zile.

— Crezi că te detest ? întrebă el răgușit, în șoaptă. Aș putea să te țin așa în brațe, dacă nu te-aș iubi ?

Libby rămase cu capul dat pe spate. Privirea lui Kevin era gravă, sinceră. Dar nu putea să se încreadă în ea : în acel moment era convinsă că el o iubea ca odinioară. Dar o va iubi oare și-a doua zi ?

*
* *
*

În acea noapte, lui Libby îi trebui mult timp ca să adoarmă și, când se trezi a doua zi dimineața, soarele era deja foarte sus pe cer. Petrecu vreo câteva minute admirând tavanul în răcoarea camerei cu jaluzelele trase. Unde se afla ?

Se ridică brusc.

Fereastra dădea spre vale ; în depărtare scânteia marea. Libby ieși pe balconul larg cât tot apartamentul. Fereastra din camera de zi era larg deschisă, dar Kevin nu se vedea nicăieri. Se simți ușurată... căci mai

avea nevoie de timp de gândire... Se întoarse, în cameră ca să se spele și să se îmbrace. Slavă Domnului, dispunea de baie personală : nu risca deci să-l întâlnească pe Kevin înainte de a fi pregătită, căci știa acum cât de vulnerabilă era și cât de puternică trebuia să fie pentru a-i rezista. Cu o seară în urmă era cât pe ce să-i cadă în brațe. Ar fi putut să cedeze, să-i spună că nu era grav, că încă îl iubea, că puteau să trăiască de parcă cei doi ani n-ar fi existat.

Și totuși se opri se opri la timp, iar în această noapte ajunsese la niște concluzii. Un lucru era sigur : era încă îndrăgostită de Kevin Salinger. Dar nu putea să se răzgândească, pentru că interveniseră mai multe probleme, dintre care se impuneau două : pe de o parte se certaseră, apoi se despărțiseră. Când Kevin își va aminti circumstanțele acestei tragedii, probabil că va renunța la împăcare. Pe de altă parte, exista Pia. Ce fusese între ea și Kevin ? Unde se afla în această clipă ? Se va întoarce, și dacă da, care va fi reacția lui Kevin ?

Problema era destul de simplă : atâta timp cât nu știa răspunsul la aceste întrebări, nu putea să dea frâu liber instinctelor.

Oftă adânc și intră sub duș. Situația era cu mult mai complicată decât și-o imaginase. Sally avusese dreptate : nu ar fi trebuit să vină niciodată aici. Și totuși, nu avusese de ales. Se simțise obligată să se grăbească să ajungă la Kevin îndată ce primise scrisoarea.

Kevin tot nu apăruse când Libby, îmbrăcată cu o fustă înflorată și o bluză, merse pe balcon până în camera de zi. Pesemne că mâncase micul dejun pe masa rotundă și albă, apoi ieșise. Fără să-și dea

seama dacă să se simtă liniștită sau jignită, Libby își continuă drumul până la bucătărie, unde își pregăti de mâncare... suc de portocale, cafea, pâine proaspătă, unt și dulceață... Avea de toate. Se așeză la soare ca să mănânce, contemplând fără să vadă valea.

Nu-i fusese ușor să respingă avansurile lui Kevin. S-ar fi cuibărit bucuroasă lângă el, ascultându-i șoptele blânde. Ar fi continuat să se sărute, să se îmbrățișeze, ca în acea faimoasă zi în iarbă... O clipă de neatenție și ar fi făcut dragoste, potolindu-și dorințele. Și apoi? Apoi... ar fi reînnotat legătura, profitând de momentul prezent, fără a se gândi la eventualele consecințe...

Libby aproape că regretă că se stăpânise. Ar fi putut măcar să aibă o amintire în caz că o abandona din nou.

Dar se temuse.

— Lasă-mă în pace, Kevin, șoptise ea în cele din urmă. Nu putem ignora ce s-a petrecut în trecut. Trebuie să fim precauți... Poate ar fi mai bine să-ți explic ce a provocat despărțirea noastră.

Kevin clătinase din cap.

— Nu vreau să știu nimic. Vreau neapărat să-mi amintesc eu singur trecutul. Înțelegi, altfel voi cunoaște doar versiunea ta. Nu voi ști ce am simțit atunci... Cearța noastră nu a fost atât de îngrozitoare, căci nu se pare că-mi porți pică...

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, Libby se lăsă purtată de amintiri. La început, totul fusese atât de frumos, atât de simplu... Kevin scria o lucrare despre război. Voia să stea de vorbă cu oameni care supraviețuiseră lagărelor de concentrare, să afle prin ce au trecut, să le analizeze comporta-

mentul după patruzeci de ani. Interesată de acest proiect, tânăra îi spusese că tatăl său ar fi desigur încântat să vorbească...

— Are multă încredere în tine, adăugă ea ; sunt sigură că va putea să-ți dezvăluie tot felul de secrete. Pe atunci tocmai își obținuse diploma de medic și își exercita meseria așa cum putea într-un astfel de lagăr. Nu știu mai multe, a fost mereu secretos. Dar pentru cartea ta, sunt sigură că-și va deschide sufletul.

Kevin se gândise mult la această propunere.

— Să nu ne grăbim, replicase el. Anumite persoane preferă să șteargă din memorie aceste amintiri atroce și nu vreau să-l supăr pe tatăl tău.

— Va accepta, afirmase Libby. Dacă vrei, îl întreb eu.

— Nu, e mai bine să-i vorbesc eu. Dacă interviu tu, se va simți obligat. Pe mine, îi va fi ușor să mă refuze. Poate cu alții nu voi fi prea indulgent, dar nu-mi pot permite să-l supăr pe viitorul meu socru.

Abordase acest subiect cu doctorul Marsh mai târziu, seara, în timp ce se plimbau prin grădină. Lui Libby nu-i fusese teamă de nimic, căci era convinsă că tatăl său va accepta propunerea. Fusese deci mulțumită când Kevin o anunțase că avea de gând să petreacă următoarea zi doar în compania doctorului Marsh.

— Vezi, ți-am spus eu ! exclamase ea, oferindu-i un sărut.

Kevin rămase foarte grav.

— Nu sunt convins că e o idee bună. Tatăl tău a fost foarte marcat, traumatizat chiar, și mă întreb

dacă este înțelept să scot totul la iveală... Mi-a cerut să nu-i spun nimic mamei tale.

— Într-adevăr, mama e îngrozită când audé vorbindu-se despre război. Cred că și ea a suferit mult.

— În sfârșit... murmură Kevin, gânditor... Tatăl tău e destul de mare ca să ia propriile decizii. Dar într-un fel regret că mi-ai sugerat această idee. Am un sentiment neplăcut...

Dar ridicase din umeri zâmbind, apoi se sărutaseră fericiți.

A doua seară, când cei doi bărbați ieșiseră din bibliotecă, Libby constatase cu un soi de dezamăgire amestecată cu uimire cât de obosit părea tatăl său. Mama ei era îngrozită ; insistase ca el să se culce devreme, apoi se întorsese în salon, unde Libby și Kevin ascultau niște discuri și ceruse explicații :

— William este mut ca un pește ! strigase ea. Și este clar că e din cauza ta, Kevin ! Ce-ai făcut toată ziua în bibliotecă ? L-ai epuizat ! Poate l-ai și îmbolnăvit !

— Oh, mamă, te rog, nu...

Totuși, Kevin se ridicase teribil de jenat.

— Sper că nu e bolnav, doamnă. E adevărat, părea la capătul puterilor. Am discutat ore întregi, îmi pare rău...

— Ați discutat ? Despre ce ? îl interogase doamna Marsh, cu ochii pe jumătate închiși... De ce te interesează soțul meu, așa deodată ? Despre ce ați vorbit ? Răspunde-mi !

Kevin aruncase o privire spre Libby, apoi oftase.

— I-am promis soțului dumneavoastră să nu vă spun nimic...

Doamna Marsh îl întrerupse cu o mormăială disprețuitoare.

– Mamă... !

– Ați vorbit despre război, nu-i așa ? urlase mama ei. Ați vorbit despre acel oribil lagăr de concentrare și despre torturile pe care le-au îndurat acei bieți oameni... O, Doamne !

O podidise plânsul și-și ascunsese fața în mâini.

– Nu va fi lăsat niciodată în pace ? Nu i se va permite niciodată să uite ? De ce trebuie răscolit trecutul ?

Libby se duse lângă ea s-o consoleze, dar mama ei o îndepărtase cu un gest violent.

– Nu mă atinge ! Ți dai seama ce i-ai făcut ? Mă ocup de soțul meu de ani de zile ! Nu l-am obligat niciodată să-mi spună prin ce a trecut. Iar tu... tu îl vei omori !

– Il va omori ? șoptise Libby. Dar cum...

Mama ei o privea din nou cu un aer binevoitor.

– Tu nu poți înțelege, Libby. Ești prea tânără, nu ai apucat acele vremuri. Eu le-am apucat însă. L-am așteptat acasă știind că poate nu se va mai întoarce niciodată, că trăia într-un infern, că nu-l puteam ajuta în nici un fel. Și când în sfârșit, s-a întors, am știut că nu va mai fi același om. Câtiva prieteni de-ai lui nu și-au revenit niciodată. Alții, precum tatăl tău, au știut să capete forțe noi și să ducă o existență utilă. Dar nici unul dintre ei nu mai e ca înainte.

– De ce e atât de groaznic să vorbească despre asta ? întrebase Libby.

Mama ei întoarse capul, tristă.

– Pentru că tatăl tău a trecut prin momente teribile. Numai gândul la ele îl deprimă. În plus...

Se întoarse pe călcâie și Libby îi văzuse chipul răscolit de teamă.

— În plus, repetase ea, tatăl tău suferă de inimă. Trebuie să fie foarte prudent; cel mai mic șoc i-ar putea fi fatal.

Alergase spre ușă, dar când să iasă, i se adresa lui Kevin:

— Mă duc lângă el și nu mai cobor. Vrei să verifici dacă e totul închiuit în casă?

Închise apoi ușa în urma ei și urcase încet treptele scării care conducea la etaj.

Doctorul Marsh avusese o primă criză în timpul nopții. A doua zi mai suferise două crize la spital și murise înainte ca Libby să-l poată îmbrățișa.

Dacă ar fi putut, Libby ar fi pretextat cu bucurie o amnezie totală pentru săptămânile următoare. Durerea, funeraliile, zecile de detalii de pus la punct, dar mai ales reacția mamei sale duseseră la eșec relația ei cu Kevin.

Și totuși știa că iubitul ei nu cunoscuse starea sănătății doctorului Marsh. Știa că tatăl său își asumase răspunderea de a vorbi despre trecut. Kevin nu trebuia învinovățit. Dar doamna Marsh îl acuza că provocase moartea soțului său, iar amărăciunea ei o influențase pe Libby, extrem de vulnerabilă...

— De ce ai făcut asta? exclamase ea într-o după-amiază. La ce bun? De ce nu l-ai lăsat în pace cu amintirile lui?

Smulgând un fir de iarbă, Kevin începuse să-l strivească distrat.

— S-au scurs patruzeci de ani de la război și unele persoane au refuzat să uite. Aceste evenimente au avut loc, Libby; nu putem să le ignorăm. Nu putem să ne prefacem că n-au existat niciodată. Ele

aparțin istoriei noastre, chiar dacă ne place sau nu, și trebuie să le păstrăm în memorie... nu pentru a ne întreține ura, ci, din contră, pentru a o elimina.

— Nu erai obligat să-l atragi pe tata în asta ! protestase ea. Trebuia să-ți dai seama că era ceva la mijloc, din moment ce refuza să-i spună mamei ce avea de gând să facă... Dar nu, înainte de toate, tu ești scriitor, iar cel mai important pentru tine e să culegi informații demne pentru senzaționala ta lucrare, nu-i așa ? Cu atât mai rău dacă tata era bolnav ! Cu atât mai rău dacă era în vârstă ! Cu atât mai rău dacă timp de patruzeci de ani încercase să uite... Nu te-ai gândit decât la lucrarea ta și la banii care-ți vor ieși din asta !

Palidă de furie, îl privise de sus.

— Avea dreptate mama : ai intrat în familia noastră ca să ne distrugi. Și ai reușit ! Felicitările mele ! Sper că ești mulțumit !

Dorise să fugă, dar Kevin o prinsese furios de mână, forțând-o să-l privească drept în ochi. Libby nici nu clipise.

— Ar trebui să-ți retragi cuvintele, Libby, mormăise el. Știi că ceea ce spui nu este adevărat : tu ești cea care m-a pus la curent cu aventurile tatălui tău. Tu ai insistat să-l întreb. Nu-mi închipuiam că este mai bolnav sau mai obosit decât ceilalți combatanți. Tu ar fi trebuit să-ți dai seama de asta, nu crezi ? În fond, tu ai fost toată viața lângă el ! Sau poate că știi asta deja ! Te descarci pe mine pentru că ești roasă de un sentiment de vinovăție !

Libby inspirase adânc. Auzise zgometul palmei înainte să-și dea seama că făcuse acest gest. Rușinată, înspăimântată, se dăduse un pas înapoi

când văzuse urmele roșii pe care degetele sale le lă-saseră pe obrazul lui Kevin.

E o privise încet din cap până-n picioare.

— Hai să nu ne mai gândim la asta, Libby. Hai să ne prefacem că această scenă nu a avut loc niciodată. Ești la capătul puterilor. Toți suntem. To-țuși, cred că mă voi întoarce la Londra. Aici nu sunt binevenit și nu doresc să vă supăr cu prezența mea nedorită... Nu voi mai lua legătura cu tine. Dacă tu vei dori, mă vei contacta. Știi unde mă gă-sești... dacă vrei să vii lângă mine.

După aceste cuvinte dispăruse și puțin după aceea, mașina lui demarase zgomotos. Nu văzuse înainte să plece pe nimeni; doamna Marsh era în camera ei, unde se refugiase după înmormântarea de dimineața până seara. Kevin îi adresase un cu-vânt de scuză și simpatie, dar pentru Libby nu lă-sase nimic.

— Ei bine, nu pot să spun că sunt tristă! de-clarase doamna Marsh când Libby îi povestise im-prejurările acelei plecări precipitate. Tânărul acesta m-a dezamăgit mult. Este insensibil, autoritar și aro-gant. Legătura voastră n-ar fi rezistat prea mult. Poți să consideri asta o experiență neplăcută, dra-ga mea, și să mulțumești Cerului că i-ai descoper-it adevăratul caracter înainte să te legi de el pen-tru totdeauna. O logodnă ruptă este mai bună de-cât o căsătorie ratată.

— Așa este, incuviințase Libby.

Dar inima ei era acoperită de un strat de ghea-ță și se întreba dacă acest strat se va topi vre-o-dată...

Libby rămăsese în Devon până când gemenii lui Claire împliniseră șase săptămâni. Se născuseră

la cincisprezece zile după moartea doctorului Marsh, iar mamei îi trebuise ceva timp până când își regăsise puterile. Restabilită în sfârșit, ea o asigurase că poate să se ocupe singură de copiii ei. Și mama lor era în stare să o ajute, așa încât Libby se hotărâse să plece.

— Mi-e cam rușine să te las cu toate problemele pe cap, îi mărturisise surorii sale.

Dar Claire negase energic.

— Trecem printr-o perioadă grea, dar viața merge înainte, atât pentru noi, cât și pentru mama ! Nu va veni la mine ca să bea un ceai și să plângă: nu am timp să o consolez. Când va pune piciorul în casa mea, va trebui să mă ajute... iar pentru mama, aceasta va fi cea mai bună metodă pentru a-și uita durerea... Trăiește-ți viața, Libby. Pogte ai impresia că o abandonezi pe mama, dar nu-ți face griji ; peste o lună va fi din nou activă. În orice caz, dacă avem nevoie de tine, te voi anunța.

Făcuse apoi o pauză privind-o pe Libby pe față.

— Acum trebuie să te gândești la tine. Ce mai știi despre Kevin ?

— Nimic. Și nici nu voi afla nimic. S-a terminat, Claire. Mama avea dreptate : încerca să ajungă la tata folosindu-mă pe mine. După ce a obținut informațiile, n-a mai stat...

— Vorbești prostii ! Nu cred o iotă ! De acord, Libby, te simți rănită, dar în adâncul sufletului știi că este o persoană pe care poți conta.

Libby se gândise de o sută de ori la acest lucru. Îl crezuse pe Kevin un om sincer. Dar dacă ar fi iubit-o cu adevărat, ar fi părăsit-o atât de repede ?

Încetul cu încetul, în următorii doi ani, Libby pusese lucrurile la punct. Își dăduse seama că fostul ei logodnic nu era absolut deloc vinovat de moartea tatălui ei... Își mai dăduse seama că omorâse dragostea lor.

Era oare posibil s-o ia de la capăt ?

CAPITOLUL IV

Kevin se întoarse puțin după ora unsprezece. Libby era tot pe balcon, admirând marea, adâncită în gânduri. Situația în care se afla acum o înnebunea. Era oare bine să-și prelungească șederea în Malta? Nu era mai înțelept să se întoarcă imediat la Londra?

Tremurând, aștepta întoarcerea lui Kevin. Ce va citi oare astăzi în privirea lui? Tandrețe? Ură? Dispreț?

— A, te-ai trezit! constată el așezându-se pe un scaun.

Părea mai destins decât în ajun și într-un anumit fel... mai rezervat. Libby îl examină discret înregistrând orice detaliu... ochii lui aveau culoarea safirului, iar soarele îi aurea părul blond.

Simți cum i se strânge inima. Ce frumos era! Probabil că multe femei se îndrăgostiseră de el în ultimii doi ani. Dar el câte femei iubise?

Ii reveni în memorie fotografia unei contese italiene, dintr-un ziar. Pia...

Kevin își puse o ceașcă de cafea, aruncând o privire în direcția ei. Părea temător. Se întreba desigur ce avea să facă.

— Mă întorc în Anglia, anunță tânăra. N-ar

servi la nimic dacă aş rămâne aici, ba chiar ar complica lucrurile. Ai putea... Ştii cumva la ce oră decolează următorul avion ?

El o privi lung, cu sprâncenele încruntate, şi tânăra roşi. Ar fi trebuit s-o ia mai uşor... Dar la ce bun s-o lungească ? Poate că se va simţi uşurat. Când îi scrisese să vină, se aflase într-o altă stare de spirit.

— În Anglia ? De ce ? Ai făcut tot drumul ăsta... de ce te grăbeşti ? De ce ţi-e frică ?

Libby îşi muşcă buzele ; nu putea să-i răspundă, să-i mărturisească faptul că se temea de propria-i slăbiciune.

— Nu mi-e frică de nimic ! protestă ea apărându-se. Mă gândesc doar că e inutil să...

— Din contră ! exclamă el apucând-o de mână... Libby, poate că acest accident este un bine pentru noi. Nu ştiu ce s-a întâmplat între timp, dar te iubesc. Am putea s-o luăm de la început, pentru că... amândoi simţim la fel, nu-i aşa ? Şi tu mă iubeşti.

În timp ce vorbea, o mângâia în podul palmei cu degetul mare. Libby închise ochii, copleşită de o durere inexprimabilă.

— Nu eşti obligată să-mi răspunzi, continuă el. Dar nu poţi să-mi ascunzi nimic... Suntem făcuţi unul pentru altul. De ce încerci să negi acest lucru ?! Era cât pe ce să ne pierdem, dar iată că ne-am regăsit. Hai să profităm de şansa asta care ne-a fost oferită !

— Un fior o străbătu pe tânără la auzul acestor cuvinte.

— Nu mă părăsi acum, Libby. De ce să stricăm viaţa noastră viitoare...

În culmea disperării, Libby îl întrerupse :

— Kevin, nu ai dreptul să spui asta ! Nu mai știi să distingi adevărul de fals. Ai aceste sentimente pentru că habar n-ai ce s-a petrecut de când ne-am despărțit. Dacă există o altă femeie la mijloc ? O femeie de care ești îndrăgostit, cu care ești logodit. Cine știe ? Poate chiar ești căsătorit ! Te-ai gândit la asta ?

La acest gând, ochii tinerei se umplură de lacrimi. Dacă era căsătorit, fericirea ei era condamnată pentru totdeauna.

Dar el clătină cu vigoare din cap.

— Nu, nu sunt căsătorit. Și dacă există altcineva, e o greșeală. Ceea ce simt pentru tine este adevărat. Și nu te voi lăsa să pleci atâta timp cât nu ești convinsă de asta.

— Nu mă vei lăsa să plec ! strigă ea ridicându-se. Kevin... Nu poți să mă oprești aici împotriva voinței mele ! Eu...

El o strânse și mai tare de mână și ea nu se mai zbatu : știa că era învinsă.

— Kevin, reluă Libby forțându-se să rămână calmă... Trebuie să înțelegi că mă aflu într-o situație imposibilă. Nu pot să rămân.

— De ce ? Ce te împiedică ? Libby, nu mă poți părăsi acum. Am nevoie de tine...

— Pentru moment, poate, i-o tăie ea. Dar mai târziu... când îți vei aminti totul ? Dacă descoperi deodată că în fond prezența mea nu-ți este nici indispensabilă, nici plăcută ? Știi, s-ar putea întâmpla acest lucru... săptămâna viitoare, mâine... în seara asta chiar !

— Sau niciodată, conchise el cu ochii strălucitori. Este posibil să nu-mi amintesc niciodată

acești doi ani. Vei distruge relația noastră din cauza unui eveniment care nu se va produce poate niciodată ?

Ea se întoarse, complet descumpănită. Kevin avusese dreptate. Avea darul de a o domina prin vorbe și nici acum nu se schimbase. Timp de o clipă, se gândi ce s-ar întâmpla dacă l-ar asculta. Uitând totul, cearta lor, răutățile reciproce, reluând de la acea ultimă după-amiază pe malul râului... ar putea trăi fericiți. Dar dacă ar ceda, ar fi nevoită să-i dea numeroase explicații, să-i povestească despre moartea tatălui ei, despre despărțirea lor. Și exact de asta se temea.

— Te rog, Kevin, lasă-mă în pace.

— Bine, Libby, răspunse el în sfârșit oftând plictisit. Fă cum vrei. Dar dacă nu ești încă sigură de hotărârea pe care vrei s-o iei, de ce nu mai stai aici, ca într-o vacanță ? Am putea profita de asta să ne cunoaștem din nou.

Schiță apoi un zâmbet, închizând ochii pe jumătate : Hai, mărturisește că este o șansă extraordinară... cel, puțin, dacă mai simți ceva pentru mine. Totul depinde de tine. Ești aici, iar eu sunt nebun după tine. În ceea ce mă privește, nu am pe altcineva. Deci ce am de pierdut ?

Privirea lui se întunecă și inima lui Libby se strânse.

— Sunt sigur că vei regreta dacă pleci acum, adăugă el.

Conștientă că lupta împotriva cuiva mai puternic decât ea, tânăra răsese nesigură.

— Poate că ești amnezic, Kevin, dar tot sigur de tine ești.

— Nu-i adevărat, mă simt teribil de stingherit.

Și totuși, cred că te cunosc destul de bine. Nu-mi scapă nici un detaliu : nu-mi spui că mă iubești, dar nu reușești să ascunzi toate secretele...

Spunând aceste cuvinte, fără să-i dea drumul, o îmbrățișă și o sărută. Libby gemu, în timp ce flacăra de odinioară se aprindea din nou în ea. Se abandona în ciuda voinței ei, trecându-și instinctiv mâna pe după gâtul lui. Cu o voce gravă, el îi șopti ceva de neînțeles, apoi o strânse și mai tare în brațe pentru a-i explora mai bine curbele trupului prin bumbacul fin al rochiei.

Apoi se opri deodată și, cu vârful unui deget, îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească drept în ochi. Ea îl privi printr-o perdea de lacrimi.

— Vezi, mă iubești încă, Libby, șopti el. Vei rămâne cu mine, nu-i așa ? Nu, nu-ți fie teamă ! adăugă el împiedicând-o să intervină... Nu-ți voi impune nimic. Înțeleg ce simți și-mi imaginez de ce te temi. Dar îți propun un pact.

Se îndepărtă și se sprijini de balustradă.

— Îți promit că nu te voi supăra. Vom petrece timpul împreună, vom sta de vorbă, vom vizita împrejurimile... Vei avea tot timpul să te gândești, să-ți dai seama dacă mai poți avea încredere în mine, apoi vom vorbi din nou despre toate astea. Ce zici ?

— Nu... nu știu, bâigui ea așezându-se din nou pe scaun, lipsită de forțe. Nu aș rezista dacă...

— Dacă te sărut ca acum ? ghici el. Îți repet, nu te voi mai supăra. Nu te voi mai atinge fără consimțământul tău. Nu-mi va fi ușor, dar...

— Și dacă-ți recapeteți memoria ?

El o privi o clipă înainte să-i răspundă :

— Dacă se va întâmpla așa ceva, vei afla pri-

ma. Îți dau cuvântul meu. Dar sunt convins că sentimentele mele nu se vor schimba.

Măcar de-ar fi adevărat! se gândi ea. Privi apoi valea și, în depărtare, vasele colorate ce se leagănu pe apa de culoarea turcoazului.

Trebuia oare să-l asculte, să facă pe turistul fără griji? Trebuia să-și asume riscul de a suferi mai târziu, sau să profite de șansa de a fi din nou fericită? Era oare înțelept să accepte sugestia lui Kevin? Sau, din contră, acest lucru era complet nebunesc?

Știa totuși deja că va accepta. Știuse acest lucru din clipa când se urcase în avion, împotriva staturilor prietenilor ei.

— De acord. Rămân... câțva timp.

*
* *
*

Soarele ardea puternic când Libby se urcă în mașină, lângă Kevin. Încă nu era sigură dacă luase o hotărâre bună, dar Kevin era atât de entuziasmat încât acum îi era imposibil să mai dea înapoi. Deocamdată, fidel promisiunii făcute, nu o atinsese. Puțin câte puțin, se obișnuia cu prezența lui. De fapt, cum să se plictisească în acest climat minunat, în acest peisaj de vis? Desigur că în Anglia ploua și frunzele cădeau din copaci.

— Dacă tot rămân, m-aș putea face utilă, îi spuse ea cu câteva zile în urmă. Aș putea să te ajut în cercetări? Știu că ai un secretar... Se numește Jeremy, nu-i așa? Dar dacă trebuie să iei totul de la zero, aș putea să particip și eu.

— Mmm... Excelentă idee! exclamase el. Așa

cum îți spuneam mai înainte, notițele mele sunt prea succinte, așa că am de gând să o iau aproape de la început. Dacă vrei să mă ajuți, Jeremy ar avea tot timpul să-și continue lecturile de arhivă! Eu prefer să mă plimb prin diverse locuri și să vizitez anumite monumente. Te simți în stare să vizitezi totul ?

— Imi place la nebunie ! Îți amintești menhirele din Dartmoor ?

Se simți apoi jenată văzând aerul trist al lui Kevin.

— Ce tratează exact lucrarea ta ? se grăbi ea să întrebe.

— La bază este o Istorie a Maltei, dar voi încerca să dezvolt anumite aspecte particulare. Vreau să vorbesc despre curajul maltezilor, despre voința lor de a supraviețui. Au un caracter fascinant, pe care se pare că-l pierd de îndată ce pun piciorul pe pământ străin. Poate că voi cunoaște răspunsul când îmi voi termina lucrarea : mi-am propus singur o provocare.

Libby era cuprinsă de surescitare :

— De unde începem ?

Kevin zâmbi.

— Eu am început deja. Vreau totuși să revăd câteva temple străvechi, cum ar fi cel din Madina și catacombele din Rabat. Asta printre altele... ! Slavă Domnului că în Malta nimic nu este prea departe. Nu sunt obligat să respect o ordine cronologică, așa că vom merge unde vrem, lăsându-ne în voia fanteziei.

Prima etapă a fost vizita la templul Hagar Qim, cel mai impresionant dintre templele de pe insulă. Într-adevăr, Libby făcu ochii mari în fața unei ase-

menea grandori, când cobori din mașină. Megalitul avea peste zece metri înălțime, având la bază încăperile și culoarele ce compuseseră clădirea originală. Libby încercă să-și imagineze muncitorii din acea epocă, ridicând astfel de construcții impresionante cu materiale primitive și unelte rudimentare. Existase desigur și un acoperiș cândva, poate chiar un etaj superior... Cât timp durase construcția unui asemenea monument ?

— A fost construit între anii 2400 și 2000 înainte de Cristos, o informă Kevin, în timp ce se plimbau, oprindu-se ici-colo ca să examineze o nișă, să admire un alcov... Patru mii de ani... este puțin dacă te gândești la evoluția omenirii. Locuitorii acestei insule erau foarte avansați ; probabil că formau o societate ultrasofisticată și perfect organizată dacă îndrăzneau să întreprindă asemenea proiecte.

— Într-adevăr...cele mai importante schimbări cred că s-au produs în secolul trecut, remarcă ea.

Se opri ca să privească marea. Malta constituia o fortăreață, un bastion solitar plutind pe ocean. Insula fusese întotdeauna râvnită, ca o bijuterie prețioasă : dacă posedai Malta, aveai supremația în Marea Mediterană.

Excursia lor îi duse apoi de-a lungul unui drum șerpuit și ajunseră la golful din Char Lapsi.

— Aici vin pescarii și își vând produsele pe piață, seara, explică Kevin. Sau foarte devreme dimineața... La Zurrieq cunosc o doamnă care trece pe la ora șase cu un car plin cu pește. Este cel mai bun moment ca să faci cumpărături : atunci, în zori de zi, se trezesc femeile ca să meargă la slujba religioasă. Când se întorc spre casă, cumpără me-

rinde proaspete, înainte să vină căldura înăbușitoare.

— De când am venit aici, eu nu sufăr din cauza climei, protestă Libby.

— Asta pentru că suntem în luna octombrie. În august este insuportabil. În plină iarnă e ceva mai frig, deși nu avem parte nici de înghețuri, nici de zăpadă.

Se plimbară pe faleză până la miezul nopții apoi cinară în unicul restaurant al portului din Char Lapsi. Decorul de aici nu era atât de elegant ca în restaurantul de la La Valletta, dar mâncarea era excelentă.

— Vorbește-mi despre aceste temple. Câte sunt ?

— Opt dintre ele, cele mai mari, sunt accesibile publicului, răspunse Kevin. Cel mai frumos este Hagar Qim. Simbolurile fertilității apar peste tot și se aseamănă mai mult sau mai puțin ; „doamna însărcinată” pe care ți-am arătat-o mai devreme există și la Tarxien, alături de un basorelief ce reprezintă niște purceluși în fața năucului dejun. Dar acestea nu sunt locuri preistorice. La Paola, templul Hal-Saffien se aseamănă destul de mult cu verii săi, dar a fost tăiat în piatră, ceea ce-l face și mai frumos, după părerea mea. Te voi duce și acolo.

— Am fost deja vrăjită de Hagar Qim...

— Știi, templele nu sunt singurele curiozități ale Maltei...

Îi enumeră o listă lungă de monumente și de obiecte extraordinare, printre care dolmenuri și morminte ce datează de mai mult de cinci mii de ani...

— Dintr-astea se găsesc peste tot ! adăugă el

umplându-i paharul cu un delicios vin roșu.

Libby îl asculta fermecată. De-ar fi putut continua să pâlăvrăgească pe tonul acesta ! Ar profita de ocazie ca să se destindă, ca să se bucure de compania lui fără a-i păsa de viitor... Dar nu putea ignora privirea lui, în care juca o flacără de dorință, chiar dacă vorbeau despre cu totul alt subiect. Iar Libby era conștientă că depășise frontierele unui teren periculos. Era foarte vulnerabilă. Dacă se lăsa pradă dorinței, se va lega de el în mod definitiv și irevocabil.

*
* *
*

Savurau micul dejun pe balcon a doua zi dimineața când sosi Jeremy Brooke. Acesta intră fără să bată la ușă, traversând salonul ca și cum ar fi fost la el acasă. Adresându-i lui Libby un zâmbet fermecător, își luă o ceașcă de cafea : nu părea mirat să o vadă acolo. Pesemne că-l prevenise Kevin. Poate de aceea dispăruse secretarul timp de două zile. Poate considerase mai delicat să-i lase singuri. Și totuși nu părea un tip prea sensibil, cu aerul lui morocănos și barba deasă.

— Jeremy, ți-o prezint pe Libby. S-a hotărât să rămână un timp și ne va ajuta la cercetări.

— Nu va ajuta ? Pe tine sau pe mine ? replică Jeremy ai cărui ochi căprui străluceau vioi... Să nu-mi spui că voi avea companie în bibliotecă !

— Nu vei avea, ripostă Kevin. Mulțumește-te cu lecturile tale... Libby va vizita locurile cu mine. Totuși, dacă ești cuminte, îți voi da voie să mergi din când în când cu noi, să variezi activitățile...

Își tăie apoi și puse unt pe o felie de pâine proaspătă pe care o cumpărase în aceeași dimineață din sat.

— Totuși, ți-o voi da pe Libby în această dimineață, continuă el. Voi profita de timp ca să-mi iau câteva notițe. Când vă veți întoarce, vom lua prânzul, ne vom face siesta, apoi vom merge toți trei la Rabat. Am putea cina la Medina...

— Mi-e imposibil, refuză dezamăgit Jeremy. Am o întâlnire cu domnul de la „Grand Master Palace”. Dar va fi o adevărată plăcere să o plimb pe Libby până la prânz.

Se înclină solemn în fața ei, iar tânăra zâmbi. Jeremy Brooke era un tip foarte simpatic.

— Să nu te simți obligat să mă distrezi ! protestă ea. Sunt destul de mare ca să explorez singură împrejurimile. Voi vizita Zurriequl și dacă am...

— Nu mergi nicăieri fără mine, i-o tăie Jeremy pe un ton hotărât. Te duc la Blue Grotto. Kevin nu are curajul să meargă acolo ; este un loc fără nici o legătură cu istoria Maltei și e plin de turiști. Dar e foarte drăguț...

— De acord ! incuviință Libby.

Îndată ce-și băură cafeaua, ea se duse în cameră să se schimbe.

— Ești fermecătoare ! aprobă Jeremy trăgând-o spre mașină. Îmi pare rău, mașina mea nu e atât de comodă pe cât mi-aș fi dorit, dar aici toate par luate din cimitirul de mașini. În sfârșit, motorul funcționează și asta e tot ce contează. Sper că nu-ți este frică.

— Nu, nu...

— Urcă atunci ! Nu suntem prea departe de

Wied-iz-Zurrieq, un port mic de unde pleacă feriboturi spre Blue Grotto.

Ca să ajungă în port, traversară Zurriequl. Unele străduțe erau atât de înguste încât mașina abia avea loc. Libby înțelegea acum de ce caroseriile se aflau într-o stare atât de proastă. Circulația era cu atât mai dificilă cu cât maltezii conduceau aiurea, servindu-se în special de barele de protecție și alte apărători pentru a-și croi drum, indiferent de obstacol.

— De ce au făcut străzi, atât de înguste ? vru Libby să știe, în timp ce o mașină de culoare albastru metalizat și pe care era înscris cu roșu și galben „Notre Dame a Dezolării” trecea la un centimetru de ei. Doar le trebuia spațiu pentru șaretele trase de catări, nu ?

— Desigur, dar gândește-te că țara asta nu a cunoscut pacea prea mult timp. Pe vremea cavalerilor Sfântului Ioan, riscau mereu o invazie turcă. Satele nu erau fortificate, în afară de Qrendi, cu turnurile sale... L-ați traversat ieri, când v-ați dus la Hagar Qim... Labirintul acesta de străzi reprezenta o formă de apărare. Locuitorii puteau să se ascundă, să intre peste tot, să-l zăpăcească pe inamic, făcându-l să se învârtă în jurul cozii. Lansau apoi atacul începând de pe acoperișuri. Era simplu și eficace ; în plus, pe atunci nu se punea problema blocajelor de circulație.

Părăsind Zurriequl, mergeau acum pe drumul ce ocolea faleză pe care o văzuse Libby din apartamentul lui Kevin. Ea se întoarse pe scaun, întrebându-se dacă erau priviți din apartament. Totuși, nereușind să distingă clădirea dintre celelalte, se

hotărî să se concentreze asupra spectaculosului peisaj al stâncilor ce ajungeau în mare.

— Privește acolo jos... sunt grottele din Blue Grotto ! exclamă Jeremy oprind mașina pentru ca Libby să poată admira priveliștea... Vezi vasul acela... Face naveta toată ziua când e vreme frumoasă. Este cel mai bun moment să vizităm grottele, căci soarele este chiar deasupra lor. După părerea mea, Malta este prea golașă, dar Blue Grotto este splendidă...

Își continuară drumul până la Wied-iz-Zurrieq, un minuscul port într-un fel de fiord. Ambarcațiuni în culori strălucitoare se legănau pe apă așteptând turiștii. Libby și Jerēmy se alăturară unui grup de vreo douăsprezece persoane înarmate cu aparate de fotografiat. Libby regretă că nu-și luase și ea aparatul : uitase să-l pună în valiză. Când răspunsese la chemarea lui Kevin, nu-și imaginase o călătorie de plăcere.

Gândurile i se întoarseră spre Kevin în timp ce părăseau cheul. Valurile se spărgeau de stânci, formând jerbe imense de spumă și undeva sus, automobilele păreau niște jucării. Din acest punct, Malta părea inaccesibilă, de necucerit.

Inaccesibilă, de necucerit. Timp de doi ani, știind că era vinovată de mcartea iubirii lor, îl crezuse inaccesibil pe Kevin. Crezuse de necucerit inima lui. Și iată că el îi cerea ajutorul...

Trebuia să ia ce i se oferea ? Ar fi dorit foarte mult. Il privi pe Jeremy pe furiș. Putea oare s-o ajute ? Nu știa de cât timp îl cunoștea acest tip pe Kevin, dar probabil că-l întâlnise înainte de accident. Putea să-i răspundă oare la niște întrebări ?

Din păcate, nu era momentul să înceapă o discuție, căci ghidul le vorbea continuu despre geografia Maltei, iar vecinii fotografiau împrejurimile cu aparatele lor sofisticate. Era mai bine să aștepte să ajungă din nou pe pământ. Poate vor putea să vorbească în liniște în fața unui pahar de ceva răcoritor? Jeremy își sacrifică o dimineață de muncă și ea nu-i va strica plăcerea acum abordând un subiect atât de important.

Briza era blândă, mângâind umerii goi și chipul lui Libby, care se destinase încetul cu încetul. Apropiindu-se de Blue Grotto, ea zări gurile căscate ale grotelor, întunecate și misterioase.

Vasul pătrundea direct în peșteri.

— Privește fundul apei! murmură Jeremy... Vezi bureții? Sunt de toate culorile... Și acolo... bagă mâna în apă...

Ea îl ascultă și scoase apoi un strigăt de surpriză: pielea îi devenise fosforescentă! Fascinată, băgă toată mâna în apă. Când o retrase, constată ușurată că era tot albă...

Vasul ieși din nou la soare, apoi intră într-o nouă peșteră, apoi în altele. În sfârșit, făcură cale întoarsă, Libby oftă, oarecum ușurată.

— Ei bine, da, într-adevăr, ai tot dreptul să fii la curent, răspunse Jeremy, punându-i un pahar cu suc de portocale cu gheață... Cel puțin, în parte...

Nu se uita la ea; se prefăcea că admiră priveliștea, iar Libby fu uimită să vadă cât de incurcat părea.

— În parte? Ce vrei să spui? întrebă ea neli-niștită... Jeremy, mă aflu într-o situație imposibilă! Nu sunt mai fericită decât Kevin! De doi ani nu

mai știu nimic despre el. Ești singurul care îmi poate da niște informații !

— Este adevărat, incuviință el. L-am urmat pe Kevin peste tot în această perioadă, în calitate de asistent. Și am profitat de asta : am învățat să-l cunosc pe Kevin. Totuși, nu sunt sigur că am dreptul să-ți povestesc tot ce s-a petrecut. Nici nu știu dacă vrei neapărat să afli.

Libby intră într-un mutism disperat. Luă câteva înghițituri din suc de fructe, întrebându-se cum să-l convingă să vorbească. Interogându-l pe Jeremy, spera să găsească soluția enigmelor care nu-i dădeau pace. Aparent, Jeremy nu dorea să dezvăluie toate secretele. Trebuia oare să-l întrebe direct dacă Kevin avusese amante ? Și dacă da, pe cine, în ce circumstanțe ? Căci asta dorea în primul rând.

Ezitănd, se mulțumi să ridice din umeri dezamăgită.

— Eu... Care au fost activitățile sale ? Pe unde ați călătorit ?

— Hmm... mormăi el... Mi-e teamă că nu-ți pot fi de folos. Dacă nu mă înșel, n-ai avut nici un fel de contact cu Kevin timp de doi ani.

Ea clătină din cap în semn de incuviințare.

— Deci nu-l vei putea ajuta aducându-i aminte anumite evenimente sau incidente. Tot ce pot să-ți spun nu va servi decât să-ți adâncească părerea despre el.

Cu alte cuvinte, mai existaseră femei, se gândi ea. Jeremy era convins că dacă îi confirma acest lucru, o va speria și o va pune pe fugă. Din aceasta, Libby trase concluzia că și el dorea s-o rețină aici.

— De ce ? N-ai putea măcar să-mi vorbești despre accident ? insistă ea. Sunt complet incurcată, Jeremy.

El o privi cu atenție.

— Înțelege. Iartă-mă dacă-ți las impresia că-l supraprotejiez pe Kevin, dar... Am fost complet dat peste cap când s-a trezit fără să știe unde se află, de unde vine. Am avut groaznica senzație că am în față un adult devenit copil. De atunci am tendința... supărătoare, desigur, că îl menajez. Îmi dau silința pentru ca el să aibă cât mai puține probleme. Scrisoarea ta l-a emoționat teribil... Da, mi-a spus de dimineață, în timp ce te schimbai. Doream deci să mă asigur că nu voiai să-i faci rău.

— De aceea ți-ai oferit o dimineață de concediu ! exclamă ea.

El zâmbi, rușinat.

— Da ! Dar ce vrei... ? Nu am prea des ocazia să ies în compania unei tinere drăguțe. Dar e adevărat, doream să profit de această excursie pentru... pentru a-mi face o părere despre tine. Mărturisesc cu umilință acest lucru.

— Și ?

— Și consider că meriți cel puțin un minimum de explicații. Poate că într-o altă zi îți voi spune mai multe. Totuși, îmi mențin părerea : deocamdată n-ar servi la nimic să-ți dezvălui totul. Kevin trebuie să-și găsească singur memoria.

Libby se gândi o clipă ; alegerea lui Jeremy i se părea îndreptățită. Nu-i spusese Kevin că dorea să-și amintească singur totul ? Trebuia mai ales să se asigure de suportul celor dragi ; de aceea evoca mereu timpul când fuseseră logodiți, pentru a se

convinge că dragostea lor fusese reală și puternică.

Era oare încă dragostea lor puternică ? Asta le-o va dovedi viitorul. Între timp, Libby va fi obligată să-și stăpânească acea curiozitate și să fie răbdătoare.

Dar oare Jeremy era singurul care putea să-i furnizeze informații ? Il privi îndelung.

— Dă-i drumul, șopti ea în sfârșit. Spune-mi atât cât poți. Descrie-mi accidentul a cărui victimă a fost. Vorbește-mi despre viața, despre activitățile lui. Am încredere în tine.

CAPITOLUL V

Orașul Rabat era foarte animat în acel sfârșit de după-amiază. Libby mergea alături de Kevin, fascinată de magazinele mici, asurzită de strigătele vânzătorilor de pește, de fructe sau legume. Comercianții, cu ochii mici negri și strălucitori, recunoșteau în tânără o posibilă clientă : era de ajuns să stea un pic mai mult în fața unei tejghele cu produse de patiserie pentru ca imediat să-i fie oferită o bucată dintr-o prăjitură. Dar ea refuza masiv, știind dinainte că nu ar putea să plece până nu ar cumpăra o porție gigantică din așa-zisul eșantion. De altfel, fusese atrasă doar de culorile extraordinare ale produselor ceramice și ale altor decorații ; nu ținea neapărat să guste aceste delicii cu aspect ciudat.

Toate buticurile erau deschise la ora aceea și atenția ei era solicitată în toate părțile. Pe anumite străduțe, era dificil să distingă un magazin de o casă particulară, căci vitrinele erau practic inexistente. La un moment dat, dând o parte la o parte, Libby avu surpriza să descopere o familie ce stătea la masă. Se îndepărtă repede, încurcată și Kevin o trase mai aproape râzând ușor de ea.

— E foarte diferit de La Valletta, constată tânăra. Locul acesta mi se pare mai... tipic.

— Așa e. Rabat a fost la început un cartier periferic al Medinei ; aceasta este semnificația numelui său. Te voi duce în altă zi să vizitezi catacombele imense. În timpul războiului, acestea au fost folosite drept adăposturi.

O apucă de braț și Libby se simți străbătută de un fior. Ea își mușcă buzele, sperând că tânărul nu-i ghicise emoția, căci, de când avusese acea discuție cu Jeremy, luase o hotărâre : singurul mod de a supraviețui acestei încercări era să rămână distantă și să-și păstreze capul pe umeri în orice împrejurare.

Jeremy nu avusese intenția să-i spună prea multe. Dar când începuse să-i povestească accidentul, apoi trezirea lui Kevin la spital, lui Libby nu-i fusese deloc greu să-l încurajeze să continue. Se vedea clar că secretarul își respecta și-și admira șeful. Îi făcuse o mare plăcere să-i povestească lui Libby aventurile prin care trecuseră, expedițiile pe care le făcuseră, serile bune. Îi descrisese de asemenea și persoanele pe care le întâlniseră. Ajungând în acest punct, îi fusese imposibil să nu vorbească despre cel mai delicat subiect : femeile.

Libby reveni brusc în prezent, în timp ce Kevin o scotea din cartierul plin de magazine. Trecură pe sub un arc de triumf și, ca prin miracol, ambianța se schimbă radical.

Aici, totul era calm și liniștit : oamenii vorbeau cu voce scăzută. Mașinile erau rare, iar locul părea complet izolat de lumea civilizată.

— Suntem în Cetatea Tăcerii, spuse Kevin, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Aici s-au reunit aristocra-

ții din insulă, nepăsându-le de cavalerii Sfântului Ion care domneau peste ei.

Li arată apoi câteva case și „palazzi”.

— Această parte a orașului este un muzeu viu. De aici poți cumpăra dantele și piei... Vino să admiri priveliștea, e superbă la apusul soarelui. Pentru astăzi, e prea târziu, dar vom veni altă dată.

Se urcară totuși pe un zid, de unde priviră cerul instelat. În depărtare, puteau distinge forma întunecată a Mostei. Kevin îi vorbi despre bomba căzută în catedrală, în timpul slujbei. Intrând prin bolta centrală, se izbise de un zid și apoi își oprise cursa nebunească în fața altarului. Nu explodase. Obiectul vinovat de a fi îngrozit o adunare de credincioși era acum expus într-o sală mică și constituia una din principalele atracții pentru turiști.

Libby tremura, căci briza ce venea dinspre mare se răcise. Mai adusese el vreo femeie aici? O străbătu un fior în timp ce el îi mângâia mâna goală cu vârful degetului... Atenție! îi strigă vocea conștiinței. Fii gata de apărare, Libby! Dacă permitea inimii să domine asupra rațiunii, va suferi teribil. Se trase deci de lângă el.

— Mor de foame, mormăi ea.

— Hai să cinăm. Orașul e plin de restaurante bune, așa că nu vom merge mult pe jos. Și ne vom întoarce aici, căci sunt multe locuri de văzut.

Savurară o masă delicioasă într-un decor de vis: masa lor, așezată lângă o fereastră, dădea spre o curte unde creștea un smochin singuratic. Pereții localului erau împodobiți cu arme străvechi și lumânări cu flăcări tremurătoare ce dădeau o lumină cernită.

Ei nu se grăbeau, aveau tot timpul la dispoziție. Și totuși Libby se temea deja de întoarcerea în apartament. Era oare bine să mai stea la Kevin? Îi promisese că nu o va atinge, dor de ce să încerce marea cu degetul? De fapt, nu de el se temea, ci de propria ei persoană.

În timp ce mânca, își aminti conversația cu Jeremy din aceeași dimineață. Știa că nu-i spusese totul, deși îi dezvăluisese anumite lucruri pe care la început dorise să le țină secrete. Libby știa deci că Kevin fusese în permanentă înconjurat de femei în acei doi ani. Era ușurată să afle acest lucru? Era enervată?

— E bun? întrebă Kevin, întrerupându-i gândurile... „Timpana”... Îți place?

— A, da! exclamă ea jenată. Foetajul este extraordinar de ușor. Sunt uimită de varietatea de ingrediente pe care le conține.

— Într-adevăr... brânză, carne tocată, vinete, ceapă, roșii... Ce amestec! Mie personal îmi place la nebunie.

— Și mie, îl asigură ea înghițind ultima bucată. M-am săturat! Cred că voi sări peste desert.

— Ar fi păcat: au o specialitate, „prinjolata”... un fel de șarlotă cu migdale, acoperită cu sos de ciocolată. În principiu e o prăjitură de carnaval, dar turiștii sunt innebuniți după ea tot timpul.

— Crede-mă, nu mai pot...

Dar Kevin îi înlătură protestele cu un gest autoritar și ea cedă. Nu regretă și mănăcă totul, privându-l pe Kevin de a înfuleca și partea ei!

— A fost divin ! murmură ea când ieșiră din restaurant. Mă răsfeți prea mult, Kevin. De mâine mă pun pe treabă. Trebuie să-mi câștig existența.

— De ce ? Dacă ai fi soția mea, te-ai mulțumi să mă urmezi peste tot și să mă ajuți. Cred că asta ar trebui să fii : soția mea.

O strânse lângă el și Libby simți că inima ei bate la unison cu a lui.

— Nu te încorda, Libby. Nu suntem doi necunoscuți aflați față în față : surtem făcuți pentru a fi împreună. Tu nu simți la fel ? Nu știi câtă durere îmi produci ? Câtă durere ne produci ?

Îmbrățișarea lui deveni mai înflăcărată, aproape brutală.

— Am irosit destul timp, Libby, continuă el pe un ton rugător. Numai Dumnezeu știe de ce am fost despărțiți timp de doi ani !

Fără să-i acorde dreptul la replică, începu s-o sărute ; protestele lui Libby se stinseră, iar gura ei se deschise și fu cuprinsă de o delicioasă senzație de fericire. Își simți picioarele inmuindu-se. La ce bun să se apere ? Era invinsă, vrăjită. Cu atât mai rău ! oftă în sinea ei. Și se agăță de gâtul bărbatului pe care-l iubea atât de mult.

Kevin scoase un mic sunet de triumf. O sărută apoi de nenumărate ori pe ceafă, continuându-și explorarea pe umăr, pe gât. Libby se cambră instinctiv, lipindu-se de el. Era zăpăcită, fermecată.

— Nu suntem doi necunoscuți aflați față în față, repetă el. De ce să ne prefacem că am fi ? De ce să ne facem griji pentru viitor ? Poate că de ce ne este teamă nu se va întâmpla niciodată. Hai să profităm de clipa de față, Libby. Strânge-mă ta-

re, draga mea... Strânge-mă tare. Nu-mi mai da drumul...

Tânăra abia îi auzea cuvintele, atât era de cuprinsă de pasiune. Și totuși, în liniștea care urmă, aceste cuvinte îi răsunaseră în urechi... Necunoscuți... Viitor... Încercă să revină la realitate, dar degeaba. Mângâierile lui Kevin deveneau mai întîme, cereau mai mult. Ii scăpă un geamăt. Oh, Kevin! Kevin... De-ar fi putut să rămână așa pentru totdeauna...

Știa totuși că trebuia să se oprească înainte de a fi prea târziu.

Speriată, încercă să se elibereze, dar Kevin o strânse hotărât și ea înțelese că eforturile sale nu vor servi la nimic. Cu o mișcare brutală, se depărtă împiedicându-se.

— Libby, ce te-a... ?

Revenindu-și, el o privi uimit.

— Ce s-a întâmplat ? Nimeni nu ne poate vedea aici.

— Nu asta mă deranjează ! exclamă ea răsufilând din greu. Kevin... Mi-ai promis că nu... Mă credeam în siguranță. Am încheiat un pact, amîn-tește-ți : ar trebui s-o luăm de la zero, ca și cum abia ne-am cunoscut. Am rămas aici cu această condiție. Dacă nu ești fidel promisiunii, mă voi simți obligată să te părăsesc și să mă întorc în Anglia. Nu înțelegi ?

Kevin cobori trei trepte ca să ajungă lângă ea, aranjându-și părul cu un gest supărat.

— Știu, știu, Libby. Dar este ridicol ! Ne cunoaștem foarte bine ! Și ne dorim reciproc. Nu sunt păcălit, iar tu nici atât. Nu mai suntem copii, Libby : suntem adulți și ne iubim, ne dorim. Concluzia este clară : nu putem întoarce spatele evidențelor !

Libby îl privi pe întuneric. Îi distingeau ochii în care juca o lumină ciudată. Silueta lui părea imensă și impunătoare și ea nu dorea decât să-l îmbrățișeze. Dar era imposibil. Pentru el, viitorul era clar. Dar Libby suferise prea mult și nu dorea să mai sufere.

Și Kevin fusese rănit, dar nu-și amintea. Când îi va reveni memoria, poate că o va uita pentru că ea provocase despărțirea lor.

— Te rog, Kevin, lasă să respectăm acordul, să nu ne grăbim. Nu mă simt în stare.

El o privi în faște timp de câteva clipe, apoi, ridicând din umeri, se întoarse cu spatele; Libby tresări de durere. Dar nu o va părăsi? Își reproșă imediat nehotărârea: de fapt ce voia? Știa oare măcar ce dorea?

Kevin începuse să meargă încet și ea îl urmă fără o vorbă. Nu vorbea timp de câteva minute, dar chiar în clipa când Libby vru să deschidă gura, Kevin îi luă înaintea, cu o voce răgușită:

— Presupun că ai fost foarte ocupată în acești doi ani. Te-ai dedicat meseriei, prietenilor?

— Îmi place munca mea, răspunse ea. Dar am trăit foarte singură.

— Dar ai un „logodnic” pe undeva... momăi ei. Tânără îngheță. Dar nu bănuia că-i respinsese avansurile din cauza altui bărbat?

— Nu am pe nimeni.

Se gândi la Terry, care ar fi dorit să ocupe un loc important în inima ei. Și poate ar fi reușit dacă n-ar fi fost Kevin. Bietul Terry! Avea dreptul să știe ce se întâmpla. îi va scrie chiar o doua zi pentru a-i explica totul, pentru a-i spune să n-o mai aștepte...

Să n-o mai aștepte ? De ce ? Pentru că ea spera să-și continue viața alături de Kevin ? Sau pentru că dorea să și-o continue... absolut singură ?

Se întoarseră spre Cetatea Tăcerii și pașii lor răsunau pe asfalt. Persoanele care se plimbau se împrăștiaseră, iar clădirile se ridicau în noapte, creând trecători întunecați și misterioși, în afară de locurile scăldate în lumina razelor lunii. Libby se întreba care erau acum locuitorii acestui cartier. Cunoștea existența unei mănăstiri în care călugărițele trăiau retrase : singurii bărbați autorizați să pătrundă acolo erau medicul și avocatul.

Era oare plăcut să trăiești într-o comunitate închisă ? Ce evenimente avuseseră loc în viața măicuțelor înainte ca ele să ajungă aici ? Le lipseau oare relațiile cu persoanele de sex opus ? Nu visau oare să facă și altceva, nu se plătiseau de rugăciuni ?

Kevin o conduse spre mașină. Robotul era liniștit acum ; magazinele erau închise, turiștii se culcaseră. Libby nu spusese nimic în timp ce traversau Zurniecul ; încerca să se stăpânească pentru că-i era teamă. Kevin acceptase oare acest ultimatum ? Va mai încerca să o seducă împotriva voinței ei ? Se simțea slabă, prea vulnerabilă ca să se apere. Va profita el de puterea pe care o avea asupra ei, sau îi va respecta dorința ? Dacă într-adevăr era sigur de el, trebuia să aștepte.

Se agită, schimbându-și poziția. Deci dezvoltările lui Jeremy nu o sensibilizaseră ? Nu era afectată aflând tot ce se întâmplase în cursul celor doi ani ?

— În timpul cât am stat la Roma, lucrurile au devenit mai serioase, explicase acesta privind în gol. Mai existaseră înainte femei, desigur... Kevin nu este un sfânt. Dar nici o aventură nu durase. Și apoi, la puțin timp de la sosirea noastră la Roma, a întâlnit-o pe contesă. Nu-mi amintesc exact numele ei : era interminabil, ca în opere. În orice caz, asta nu contase, căci Kevin o striga Pia... Și eu i-am spus la fel până la urmă. Era mereu lângă el. Unde se ducea Kevin, mergea și ea. Locuia într-un „palazzo” situat într-un cartier liniștit ; o construcție pe cale să se prăbușească... dar decorația interioară era somptuoasă. În scurt timp, a reușit să-l convin-gă pe Kevin să locuiască la ea.

— Vrei să spui că trăiau împreună ? il intrerup-sese Libby.

Jeremy tresărise. Timp de o clipă ezitase, apoi ridicase din umeri continuând :

— Nu pot să afirm că erau „concupini”, cum se spune. Și eu stăteam în aceeași casă, dar nu „trăiam” cu contesa. Vila era imensă : trebuia să ai un plan ca să nu te rătăcești în ea. N-am știut niciodată unde se afla apartamentul privat al Piei. Cel al lui Kevin era destul de departe de al meu.

Nici nu era greu de ghicit din ce cauză ! Contesa cunoștea labirintul palatului său ; il aranjase desigur pe Kevin să stea lângă ea, iar Jeremy, la o distanță respectabilă...

Inima lui Libby se strânsese de gelozie. Își imaginasе un tablou în care apărea contesa, vila ei cu o fântână în curte, șoaptele vântului printre brazi... Se certase în sine, furioasă de reacția sa. În fond, Kevin era liber !

— Asta a fost... acum câțva timp ? întrebases ea cu voce tremurătoare.

Jeremy oftase.

— N-ar fi trebuit să-ți vorbesc despre asta. Nu știu cum am ajuns la acest subiect. În sfârșit... pentru că tot am ajuns aici... Asta a fost acum nouă sau zece luni.

— Și când s-a terminat ?

— Nu știu... Poate că nu s-au despărțit încă.

Libby îl privea cu ochii măștiți.

— Cu alte cuvinte... sunt încă iubiți ? Dar nu l-ai părăsit pe Kevin nici măcar o oră ! Ar trebui să știi când s-au întâlnit ultima oară.

— Din păcate nu știu... Vezi tu, am fost obligat să-l părăsesc pe Kevin timp de trei săptămâni... cam acum vreo trei luni. Am venit de la Londra direct în Malta ca să pregătesc apartamentul pentru Kevin. Sunt încă absolut sigur că Pia n-a venit aici. Cel puțin, eu n-am fost anunțat. Ceea ce nu este o dovadă...

— Și accidentul ? Ai anunțat-o și pe ea ?

— Nu. Eram singurul care putea să ia legătura cu ea, dar nu știam unde se află. De altfel, nu știam nici dacă dorea s-o revadă sau nu. Poate se certaseră. El nu-mi încredințează toate secretele. De ce ar face-o ? Doar nu sunt decât asistentul său.

— Și prietenul lui ! intervenise ea.

— Mi-ar plăcea să cred acest lucru, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi dea toate detaliile din viața lui particulară. Important este că nu puteam lua legătura cu Pia : își închisese vila pentru câteva luni și călătorea... Crezusem că este cu Kevin, dar el a coborât din avion singur. Nu i-am pus

nici o întrebare. Apoi, când mi-am dat seama că nu-și amintea nimic, am preferat să-l las în pace, până în ziua când ai apărut tu.

— Nu-și amintește absolut nimic despre Pia ?

— Nimic. Ea se află în „gaura lui neagră”.

Libby oftase ușor. Ce complicat era ! De unde să știe care era relația dintre Kevin și Pia înainte de accident ? Doar Pia putea să știe, dar nimeni nu știa unde se afla ea.

— După părerea mea, s-au despărțit, continuase Jeremy Altier ar fi venit după el. Ar fi venit chiar dacă nu știa nimic despre accident...

— Probabil, murmurase Libby.

Dar nu era convinsă. Totuși la ce bun să se chinuiască ?

Refugiați în mutismul lor, Libby și Kevin intrară în apartament și el se îndreptă spre fereastră.

Deodată, tânăra își dădu seama ce trebuia să simtă el. Mai întâi, trezindu-se într-o cameră albă de spital, pesemne că se simțise complet descumpănit. Apoi, încetul cu încetul, își regăsisese câteva reflexe imprimate cu cerneală de neșters pe creier... folosirea limbajului, conștiința gesturilor necesare supraviețuirii... Abia după aceea realizase nume, locuri, chipuri, incidente uitate.

Și cu cât își dădea seama de lacunele pe care le avea, cu atât coșmarul îi se părea mai groaznic. Libby se înfioră. Era oribil !

Dar într-o zi își amintise de ea, de fericirea de care avuseseră parte amândoi. Înțelegea acum de ce-i scrisese acea scrisoare în care o implora să vină lângă el, chiar dacă mai târziu nu-și amintea nimic despre asta.

Ea îi răspunsese și se afla lângă el, dar nimic nu mai era ca înainte. Atracția fizică mai exista încă, dar prietenia, complicitatea dispăruseră. Tânărul fu cuprins de un groaznic sentiment de tristețe și ieși din cameră fără să spună un cuvânt.

Zilele următoare se scurgeau cu greutate. Kevin și Libby își vorbeau puțin, dar nu-și mai comunicau nimic și tânărul era în culmea enervării. Dorrea să dărâme zidul pe care-l ridicase Kevin în jurul lui, dar îndată ce-l întâlnea privirea, putea simți că, lăsa capul în jos, rușinat.

„Hotărăște-te! Părea să-i spună el. Ori mă iubești și o luăm de la început, ori nu mă mai iubești și pleci!”...

Libby ar fi vrut să-i spună că ține încă la el, dar nu era în stare, așa încât se refugia în liniștea ei interioară.

Vinovată era bariera care o împiedicase să cedeze în acea seară la Medina. A privise nemișcată, luptându-se împotriva dorinței de a se arunca în brațele lui. Nu îndrăznise însă, de teamă să nu înrăutățească situația. Pasiunea lui Kevin i-ar fi tras pe amândoi la fund.

Libby se întreba de mai multe ori de ce nu pleca. Șederea ei aici i se părea din ce în ce mai inutilă. Și totuși, nu putea să-l părăsească pe Kevin. Simțea în adâncul sufletului că prezența ei îi liniștea, îl reconforta.

În ciuda acestei atmosfere supraincărcate de electricitate, aprecia plimbările făcute cu el în ju-

rul locului. Kevin îi arată mai multe locuri, povestindu-i în același timp istoria țării. Cel puțin, Libby avea impresia că-i face anumite servicii, când, seara, la întoarcerea lor, își luau notițe și clasau informațiile. Aprecia de asemenea vizitele lui Jeremy, care venea în mod regulat să le raporteze ce găsisese în arhive. Cartea lui Kevin dobândea formă și tânăra se implica din ce în ce mai mult în acest proiect care considera că-i aparține și ei puțin acum.

Dar într-o seară, pe când Libby și Jeremy aranjau niște hârtii, Kevin apărură... altfel. Tânăra se ridică încet și-l privi fix. El se rezemase de perete, dar părea gata să sară. Ochii lui o înghețaseră pe Libby pe loc, într-atât erau de strălucitori. Avu neplăcuta impresie că dacă ar fi încercat să se miște, s-ar fi spart în mii de bucăți. Se sufoca.

— Kevin ? șopti ea.

Acesta înaintă spre ea, ca într-un film dat cu încetinitorul. Apoi întinse mâinile și o trase spre el cu o hotărâre brutală. Cu buzele întredeschise, Libby îl privi, rugându-l fără cuvinte să-i dea drumul. Dar el îi ignoră mesa,ul tăcut.

Așteptă atunci cu ochii închiși. Era numai vina ei. Kevin nu mai avea răbdare. Se întoarse resemnată, cu capul dat pe spate, așteptând sărutul..

Și totuși Kevin nu o sărută. Când în sfârșit ea deschise ochii, își dădu seama că pe fața lui era întipărită o expresie ciudată.

— Kevin... Kevin ? Ce s-a întâmplat ? Ti-ai... ți-ai amintit totul ?

— În legătură cu noi doi ? Nu... Nu mai mult decât înainte.

Se îndepărtă apoi brusc de ea.

— Măcar de mi-aș putea aminti ! Așa poate că aș scăpa de teama asta ! Nu știu nimic, nu înțeleg nimic ! Știu doar că te iubesc și că sentimentul acesta este reciproc. Dar această barieră dintre noi... va cădea oare într-o zi ?

Începu să se plimbe prin cameră ; avea fața trasă și aerul rătăcit. Libby s-ar fi dus cu plăcere lângă el să-l liniștească, dar se opri la timp : știa că el nu-i va accepta iubirea înainte de a lămuri situația dintre ei.

Tânăra se așază într-un fotoliu, cu fața ascunsă în mâini. Chiar nu exista nici o ieșire ? Nu va afla el niciodată adevărul ?

— Poate ar fi mai bine să vorbim despre asta, sugeră ea până la urmă. Nu ești obligat să stai în ignoranță, când anumite puncte ți le-ar putea lămuri alte persoane. Kevin... Spre binele amândurora, cred că ar fi mai bine să-ți povestesc cum ne-am despărțit. Cât despre Jeremy, el ți-ar putea spune tot ce știe... Ești pierdut în întuneric și refuzi să ți se aprindă lumina. Este absurd. Vei înnebuni până la urmă !

— Te înșeli, Libby, replică el. Nu sunt pierdut în întuneric ; sunt orb ! Puteți să aprindeți voi câte lumini vreți, căci asta nu va schimba nimic pentru mine. Încearcă să explici unui orb din naștere ce este lumina. Nu te va crede niciodată, pentru că nu și-o poate imagina. La fel, eu nu te voi crede, căci pentru mine faptele pe care mi le-ai povestit nu ar avea nici o legătură cu persoana mea. Creierul meu ar accepta aceste informații, dar sufletul meu nu le va simți. Poți să înțelegi ?

Cu părere de rău, Libby înțelegea.

— Deci cauza este pierdută dinainte...

— Nu neapărat. Doctorii pretind că-mi va re-

veni memoria. Este posibil să nu-mi revină niciodată, este posibil însă că acești ani că se fi șters pentru totdeauna din mintea mea.

Întorcându-se pe călcâie, o privi pe Libby intens.

— De ce dai atâtă importanță acestei perioade? Părerea mea este că nu ne-am certat niciodată. Tu nu poți privi problema din acest punct de vedere?

Iar începuse? Cercul vicios... Libby își ștersse fruntea cu un gest obosit. Apoi, cu o teribilă lentoare, se ridică în fața lui.

— Bine, Kevin, spuse ea cu voce scăzută. Vom folosi metoda ta : vom uita că au trecut doi ani de la acea după-amiază pe care am petrecut-o pe malul râului, la Dartmoor. Să pornim din acel punct.

Au o scurtă ezitare, apoi continuă :

— Ai dreptate, Kevin : te iubesc. Și te doresc. Deci, ce mai așteptăm?

El o privi uimit, nevenindu-i să creadă ce auzise. Apoi, brusc, chipul i se luminează, transfigurat de o puternică bucurie. O îmbrățișă cu dragoste pe Libby, o ridică în brațe și o duse în camera lui, așezând-o ușor pe pat. O privi timp de o clipă, în ochi jucându-i flacăra darinței.

— Ești sigură că asta vrei? întrebă el în șoaptă.

Libby încuviință.

Atunci, cu blândețe, cu multă dragoste, începu să o dezbrace. Fiecare mișcare era măsurată, senzuală. Libby fremăta la atingerea mâinilor sale experte... În sfârșit, era goală, întinsă pe cuvertura roșie; avea silueta suplă și zveltă, cu piele catifelată, ușor bronzată după câteva zile de stat la soare.

— Cât am visat la clipa asta! mărturisi Kevin

cu voce răgușită. Oh, Libby... Nici nu-ți imaginezi cât am suferit...

Rând pe rând, hainele lui căzură pe mocheta și el se întinse lângă ea. Torsul și coapsele lui erau atât de fragede, iar degetele atât de... magice! Toate mângâierile treceau simțurile adormite pentru atâta timp. Și ca pentru a desăvârși această delicioasă tortură, el începu să o sărute. La sfârșitul sărutului, se depărtă puțin și privirile lor se întâlneau, complice și serioase, apoi trupurile lor deveniră unul singur. Libby știu atunci că nimic nu se mai putea pune în calea iubirii lor...

Dar chiar când Kevin citea în ochii ei o rugă-minte mută, o sonerie stridentă le frânse elanul. Surprinsă, îngrozită, Libby sări în cealaltă parte a patului.

— Nu-l lua în seamă, ordonă Kevin răsuflând greu, încercând să o prindă. Nu-l lua în seamă, Libby... Vino încoace, iubita mea... dragostea mea... Nu mă părăsi acum...

Dar telefonul nu avea de gând să tacă. Suna continuu... Nemișcată, Libby constată dezamăgită că plăcerea ei se risipea. Kevin oftă lung. Apoi, răsu-cindu-se pe spate, ridică receptorul.

— Da, răspunse el pe un ton sec.

Libby se întrebă cine putea să-l sune la ora aceea.

— Da, sunt Kevin Salinger. Da? Îmi pare rău, nu-mi... Poftim? Sunteți... Cine? Și spuneți că... Dar eu nu... Numai o clipă, vă rog, eu... Alo? Alo?

Inchise cu un gest brutal și se întoarse spre Libby. Părea consternat.

— Era o femeie, anunță el. Pretinde că mă cunoaște. Spunea că are de gând să vină în curând să-mi facă o vizită. Părea convinsă că o voi primi cu brațele deschise. Spunea că se numește Pia.

CAPITOLUL VI

— Pia !

Libby îl privi paralizată. Pia... Contesa italiană ! Venea aici să-l vadă pe Kevin ! Ce însemna oare asta ? Cum le va afecta această vizită viitorul ?

Dacă telefonul nu ar fi sunat chiar în clipa aceea, Kevin și Libby ar fi fost din nou legați unul de altul, de data aceasta în mod irevocabil... Dar cum ar fi reacționat după aceea Kevin, revăzând-o pe Pia ? Și-ar fi amintit oare de lunile petrecute în compania contesei ?

O, Doamne ! Gândurile se învălmășeau haotic în mintea lui Libby, ca niște furnici ce-și caută drumul. Alegau în toate direcțiile, lovindu-se de obstacole, învărtindu-se în cerc, revenind în punctul din care plecaseră. Își trecu o mână peste frunte și-și dădu brusc seama că era goală... Goală sub ochii strălucitori ai lui Kevin, a cărui dorință renăscă

Nu ! Sări din pat, apucând primul articol de îmbrăcăminte ce-i căzu în mână... capotul bleumarin al lui Kevin. Se îmbracă, acoperindu-și trupul ce tremura sub această privire și se îndreptă cu spatele spre ușă.

— Libby ?

Vocea lui Kevin o împietri pe loc.

— Libby... unde pleci ? întrebă el pe un ton aproape autoritar. Ce s-a întâmplat ?

— Unde... Unde plec ? strigă ea. Unde crezi că plec ? Mă întorc la mine în cameră ! Doar nu vrei să...

Din doi pași, Kevin o ajunsese, dar Libby începuse să se zbată, apărându-se cu pumnii. Însă el fu mai rapid : o mână o apucă de braț, iar cealaltă o luă pe după gât, imobilizând-o.

— Te întorci în camera ta ? Și ai putea să-mi explici de ce ? Când în sfârșit eram pe punctul să... Dacă n-ar fi fost acel telefon, am fi aparținut unul altuia ! Care-i problema ? Îți aperi prețioasa feciorie ? M-aș mira ! S-au scurs doi ani și nu cred că ai așteptat atâta timp ! Când eram împreună, știi bine că mă rugai să facem dragoste ! Doar nu te-ai schimbat numai pentru că eu nu mai eram lângă tine...

Libby își reprimă un oftat de disperare. Cum să-i explice că într-adevăr, de când se despărțiseră, își păstrase inocența ? Cum să-l convingă că nici un bărbat nu putuse lua locul lui Kevin Salinger ?

— Deci ? Îmi răspunzi sau nu ? mormăie el exasperat. Trebuie să te oblig să încetezi cu aceste jocuri meschine luându-te cu forța ?

— Nu ! urlă ea. Nu, Kevin, tu nu...

— A, nu ? Cum poți fi atât de sigură, Libby ?

Ignorându-i protestele, o strânse și mai tare în brațe.

— Îți spun ceva, continuă el cu răsufflarea caldă care-i atinge urechea tinerei... Mă întreb dacă în sinea ta nu ți-ai bătut joc de mine de la început. Totul este din cauza celei noastre, nu-i așa ? Încerci acum să te răzbuni, să mă pedepsești... Vii

în Malta și te arunci de gâtul meu, știind cât de vulnerabil sunt... O, Doamne !

Alb ca varul, o împinse și o privi.

— Asta e, Libby ? Pentru că dacă e așa, te asigur că vei regreta ! Deocamdată, eu sunt cel care te va pedepsi !

Libby nu mai era decât un fluture prins în plasa ; dintr-o singură mișcare el o ridică în brațe și o aruncă pe pat. Blandetea de care dăduse dovadă mai devreme dispăruse. Se așeză pe pat și-i smulse capotul de pe ea.

— Lasă-mă !... urlă ea mușcându-l de umăr... Kevin, te implor... Nu ! Oprește-te ! Nu încerc să mă răzbun. N-ai înțeles nimic ! Kevin, mă doare ! Dă-mi drumul ! Lasă-mă în pace !

El ridică încet capul și privirile li se înfruntară. Părea nebun de furie ; niciodată nu-l văzuse în starea asta. În ciuda groazei, suferea să-l vadă așa. Acumularea de lipsuri, de teamă și de greutate îl inebunea. Trebuia să acționeze repede.

Cu genunchii apropiați, îl împinse, luptându-se să scape din brațele lui. Dar Kevin era mai rapid și o prinse din nou.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare, Libby, mormăi el strivindu-i gura cu a lui.

O rănea. Libby se hotări să se folosească de altfel de mijloace și-l mușcă de buză. Sub efectul surprizei și al durerii, Kevin se retrase și ea profită ca să scape.

— Bestie mică !

Totuși, de această dată avu timp să deschidă ușa înainte ca el s-o ajungă.

— Nu mai insista, Kevin ! Nu încerca să te apro-

pii de mine. Mă voi apăra cu dinții și unghiile ! îl amenință ea.

Ezită apoi puțin, jenată că fusese atât de violentă, dar conștientă că în felul acesta apăra amorul propriu al amândurora.

— Știi că e ridicol, continuă ea. Nu ești bărbatul care să violeze o femeie. Și acesta ar fi un viol, Kevin. Cuplul nostru nu va avea nici un viitor atâta timp cât nu vom rezolva toate problemele, dintre noi și dintre tine și Pia. Nu e atât de simplu pe cât crezi tu. Nu ai dreptul să fii legat de mine atâta timp cât nu știi care este relația dintre tine și ea.

Spre imensa ei ușurare, constată că el se calma încetul cu încetul. Luminița de furie din ochii lui se stinse, lăsându-l tremurând. Cât ar fi vrut să alerge acum spre el, să-l ia în brațe, să-l legene, să-l consoleze ! Dar nu asta era soluția. Pericolul trecuse și se simțea mai puternică.

— Pia ? repetă el... Femeia care tocmai a telefonat ? Ce legătură are cu mine, cu noi ? Tu ce știi despre Pia ?

Deci nu-și amintea nimic ! se gândi ea uimită și fu cuprinsă de un val de milă. Adunându-și tot curajul, se întoarse spre el. Orice ar fi spus Jeremy și medicii, Kevin trebuia pus la curent.

— Pia este italiancă, începu ea liniștită. Este contesă. Ai cunoscut-o în timpul unei șederi prelungite la Roma. Ai trăit cu ea în vila ei.

Kevin era vizibil șocat. Clătină din cap și-și trecu nervos mâna prin păr.

— O contesă italiancă ? La Roma ? Am trăit cu ea ? Cine ți-a spus toate acestea ?

— Jeremy. Era lângă tine și a stat cu voi în vilă. Dar apartamentul lui era situat în altă aripă...

El clătină din nou din cap, uluit.

– Este ca și cum mi-ai spune că am trăit în alt timp... Libby... Nu-mi amintesc absolut nimic. Mă crezi ?

– Da, te cred, afirmă ea.

Nu juca teatru ; era pierdut, total dezorientat. Pia nu reprezenta nimic pentru el.

Totuși, asta nu însemna că dacă o revedea, amintirile vor rămâne în adâncuri. Și Kevin era conștient de asta.

– Ce ți-a mai spus ? Căci bănuiam că ți-a spus mai multe despre acest subiect... În ce stadiu se afla... relația noastră ? Eram... Mai eram împreună când am venit în Malta ? De ce nu era cu mine în momentul accidentului ? Ne despărțisem ? Vorbește, Libby !

– Nu mai știu nimic ! Și nici Jeremy nu știe ! strigă ea... L-am întrebat, dar nu a știut să-mi spună mai multe. Erai încă în vila ei când el a trebuit să plece pentru câteva săptămâni. S-a întors lângă tine la Londra. Nu i-ai spus nimic despre Pia, apoi ai suferit accidentul. Nu știa dacă trebuia s-o anunțe sau nu și în orice caz, când a încercat să ia legătura cu tine, părăsise deja Roma. Nu mai putea face nimic.

– O, Doamne ! Mi-a spus că va veni în curând ! Voi fi incapabil s-o recunosc, Libby ! N-am nici o idee despre cine ar putea fi ! Imi pare rău... imi pare rău pentru tot... Ar fi trebuit să rămân în Anglia. Te-am atras într-o poveste incredibilă și Dumnezeu știe ce ne poate rezerva viitorul. Dar te rog, Libby, crede-mă că te iubesc... Sunt sincer ! Te iubesc ! insistă el... Comportamentul meu este de neiertat... Iartă-mă...

Libby, profund emoționată de dezamăgirea lui, traversă camera și veni lângă el. Kevin îi luă fața în mâini.

— Nu-ți face griji, Kevin, îi șopti ea îmbrățișându-l. S-a terminat. Hai să uităm totul.

— Nu pot. Niciodată n-am tratat o femeie în felul acesta ! De ce ți s-a întâmplat tocmai ție ? Nu... Nu voi uita... Rămâi lângă mine, Libby. Nu vreau să dorm singur în seara asta. Stai aici. Îți promit că nu te voi atinge.

Libby ezită foarte puțin, apoi trase cuvertura și se lungi lângă el. Adormiră strâns îmbrățișați.

Era plină zi când se trezi Libby și-și dădu seama că nu trăsese rău jaluzelele. Soarele inunda camera cu o lumină blândă, roz. Întinsă pe spate, tânăra începu să se gândească la ce se întâmplase în ajun.

Fusese bine că dormise cu Kevin. Era tot lângă el... Așa cum dormea, părea un mic băiețel inocent. Da... erau făcuți unul pentru altul. Totul ar fi fost atât de simplu dacă nu ar fi existat Pia...

Întoarse ușor capul ca să-l examineze mai bine. Putea pare să se ridice fără să-l deranjeze ? El se mișcă atunci când dori să se retragă din brațele lui și ea se opri impietrită, căci în ciuda promisiunii lui, se temea de un nou asalt. Și nu dorea să-și asume nici un risc.

Dar Kevin dormea liniștit și se întoarse. Libby își tinu răsuflarea, dar reuși să coboare discret din pat, apoi ieși din cameră în vârful picioarelor. Pe hol, se lipi de perete oftând de ușurare.

Bun ! Prima etapă a trecut. Acum trebuia să facă un duș, apoi va avea nevoie de o ceașcă mare de cafea foarte tare. Noaptea trecuse fără nici

un incident, dar avea de înfruntat ziua care începuse, ca și cele care urmau. Complicațiile vor fi inevitabile și principala problemă era sosirea iminentă a Piei. Libby nu știa când se va întâmpla acest lucru. Kevin știa oare? Dacă da, nu spusese nimic. Evident, pentru moment fusese foarte surprins de apelul Piei...

Gânditoare, Libby se spală și-și uscă părul. Apoi își puse o rochie scurtă de bumbac, de culoare corai și se duse în bucătărie ca să pregătească micul dejun.

Trebuia oare să plece acum? se întrebă deodată. Să ia avionul spre Anglia? Își asumase deja riscul de a suferi prelungindu-și sejurul. Ce dorea de fapt? Nu știa. Îl iubea pe Kevin, îl dorea, dar...

Dar ce le rezerva viitorul?

Ieșind pe balcon cu ceașca de cafea în mână, se hotări să nu se mai gândească la aceste probleme. Va aștepta să vadă desfășurarea evenimentelor. Totul depindea de atitudinea Piei. Era aceasta îndrăgostită de Kevin? Libby nu reușea să-și imagineze contrariul... Știa oare despre accidentul a cărui victimă fusese Kevin? Fără îndoială că nu știa, căci Jeremy nu putuse lua legătura cu ea. Cine altcineva i-ar fi putut spune? Kevin nu avea familie, unic copil, își pierduse părinții cu câțiva ani în urmă... Deci probabil că Pia nu aflase niciodată această veste tristă.

Poate că hotărâseră să se întâlnească înainte de plecarea lui Kevin? Dar dacă ar mai fi fost împreună pe vremea aceea, ea nu ar fi luat mai repede legătura cu el? De ce nu-i scrisese sau telefonase?

Apariția lui Jeremy puse brusc capăt gândurilor ei și se simți ușurată. Tânărul intrase ca întotdeauna fără să bată, simțindu-se ca acasă, și venise imediat pe terasă. Tocmai spunea vesel un „bună ziua, ce mai faci?” când se opri brusc, cu fruntea încruntată.

— Libby? Ce s-a întâmplat? Pari... un cadavru ambulant!

— Mulțumesc, ești foarte amabil! ripostă ea sec. Mă simt deja mult mai bine! Ai darul de a-mi ridica moralul, Jeremy.

— Îmi cer scuze, mormăi el așezându-se și apucând cafetiera. N-am vrut să te jignesc, dar pari epuizată. Ce s-a întâmplat? Unde este Kevin?

— În pat.

Privirea lui Jeremy se luminează.

— Nu, Jeremy, nu e ceea ce crezi! protestă ea. Cei puțin...

Zâmbetul interlocutorului ei se lărgi și ea se enervă

— Nu e drăguț, Jeremy! Kevin a primit un telefon aseară. Era Pia. Vine aici.

Jeremy fluieră ușor.

— Pia vine aici? Ei bine... Într-adevăr, este un motiv serios să nu poți dormi. El cum a reacționat? Libby ridică din umeri.

— Nu știa cine este și am fost obligată să-i explic.

— A, da? Presupun că n-ai avut de ales...

Încruntă apoi sprâncenele.

— Si? Explicațiile tale i-au trezit amintirile?

— Nu. A spus că are impresia că se vorbește despre o altă persoană. Dar tu știi ce simte pentru mine: mă iubește; în orice caz, este convins de

asta și contesa nu va mai putea schimba nimic.

— Îi aruncă o privire tristă.

— Dar va schimba totul, nu-i așa ? Kevin a iubit-o și pe ea. Ce va simți când o va revedea ? Dacă-i revine memoria... mă va urî ca înainte. Și nu voi suporta asta ! mărturisi ea.

— Situația este dramatică pentru toți... Chiar și pentru Pia. Ce vrea de la el ? Măcar dacă am ști în ce relații erau când Kevin a părăsit Roma ! Dar Pia știa ; ei ar trebui să-i punem toate aceste întrebări.

El clătină de la stânga la dreapta, uimit.

— Când vine ?

— Kevin n-a spus nimic.

— Noi...

Cuvintele îi muriră pe buze ; un zgomot în spațele lor îi făcură să tresară și amândoi se întoarseră, descoperindu-l pe Kevin îmbrăcat în halat.

— A, Libby, aici erai ! M-am trezit și dispăru-seși ! De ce nu ai...

Se opri când îl zări pe Jeremy. Libby se îmbujoră în timp ce o lumină scânteietoare juca în ochii asistentului. Era clar că Kevin ghicise subiectul conversației lor. Tânăra plecă să aducă încă o ceașcă.

Când își făcu din nou apariția, cei doi bărbați vorbeau încet și se întoarseră amândoi în același timp spre ea.

— Jeremy îmi vorbește despre Pia, se scuză Kevin. Dar din păcate, cred că nu suntem mai avansați decât aseară.

— Știi când vine ? întrebă Libby.

— El ridică din umeri.

— N-am nici cea mai mică idee ! Mi-a spus

doar că va veni oviând aici ! Pentru moment n-am acordat nici o atenție, pentru că eram prea surprins... Presupun că va trebui să o aștept la aeroport, adăugă el, anunțând o privire spre Jeremy... Nu știu cum arată, așa că mă vei însoți.

— Poate că prezența mea nu va fi prea apreciată, replică Jeremy cu o umbră de ironie în voce... Dar ai dreptate, Kevin... Povestea asta e din ce în ce mai fantastică ! Nu mi-am închipuit niciodată că o amnezie poate provoca atâtea probleme !

— Lucrurile se vor îndrepta într-o zi, spuse Kevin murgănos, privind nimeni.

Libby îl privi cu atenție : părea foarte obosit. Ar fi vrut ca măcar să fie optimistă, dar zcea sentimentul neplăcut că destinul le rezervase capcane noi.

— Ascultă, spuse ea până la urmă... Nu ar fi mai bine să dispar ? Întâlnirea cu conțesa ar putea fi dificilă. De ce să înrăutățim situația : cred că mă voi refugia în La Valletta, sau chiar în Anglia. Eu...

— Vrei să pleci ? strigă Kevin ridicându-se brusc... Libby ! Este imposibil ! Am nevoie de tine, de sprijinul tău ! Doar n-o să mă părăsești acum ?

— De unde știu că ai nevoie de mine ? explodă ea.

Constată apoi că Jeremy se ridicase pentru a-i lăsa singuri și îi fu recunoscătoare pentru discreție.

— Poate vei descoperi că te înșurc ! continuă ea. Când o vei vedea pe Pia, poate îți vei aminti totul, inclusiv faptul că mă detești !... Kevin, povestea asta e absurdă. Lasă-mă să plec, cel puțin până îmi dai seama în ce situație te afli.

— Știu în ce situație mă aflu ! Sunt îndrăgostit de o femeie. Și nu e vorba de o contesă italiană, ci de tine. Cum pot să-ți dovedesc că acesta este adevărul ?

Ochii lui Libby se umplură de lacrimi...

— Te crezi, Kevin. Dar în mintea ta, ultimele două când ne-am văzut a fost la Dartmoor. Pe atunci ne iubeam, nebunește... Apoi totul a fost dat peste cap ! Între timp ai trăit cu Pia, deși ai uitat-o. Cum poți fi sigur că nu mai simți nimic pentru ea ?

— Pentru că nu am iubit-o ! urlă el. Numai tu contai pentru mine. Dar tu dispăruși... și credeam că nu te voi mai revedea niciodată. Doar nu era să duc o viață de călugăr ! Știi foarte bine că niciodată n-am fost un sfânt ! Dar asta nu înseamnă că am fost puternic legat de o altă...

Libby oftă. Poate că avea dreptate. Dar ea nu va fi sigură de asta înainte de vizita Piei...

— Crezi totuși că este mai bine să plec, spuse ea. Accept să nu părăsesc Malta, dar refuz să mai stau în acest apartament. Ce va crede când mă va găsi...

— Nimic ! Absolut nimic, pentru că-i voi povesti totul despre noi, și despre...

— Kevin, nu poți face asta ! Dacă este îndrăgostită de tine ? Te-ai gândit la asta ? Nu fi crud cu ea !

Era nebună ? se întreba ea deodată. Pesemne că era, din moment ce împingea o altă femeie în brațele bărbatului pe care-l iubea le nebunie !

Rămas fără cuvinte, Kevin privea navele colorate care duceau fără încetare turiștii spre Blue Grotto. După câteva minute, tânărul plecă la baie.

Jeremy era deja acolo, pregătindu-și un imens sandviș cu șuncă. O privi pe Libby cu un aer întrebător și ea se prăbuși într-un scaun.

— Spune că Pia nu reprezintă nimic pentru el, dar nu putem fi siguri de asta, nu-i așa? Oh, Jeremy! Nu mai pot, am ajuns la capătul răbdării. Îmi interzice să mă întorc în Anglia. Nu vrea nici măcar să mă mut. Sunt complet descumpănită!

Jeremy o privi cu atenție.

— Ce ai de gând să faci? Vreau să spun... Ce ai face dacă nu ar exista complicații, dacă totul ar fi limpede?

— Dacă totul ar fi limpede, Kevin n-ar avea amnezie, răspunse ea ridicând din umeri. Aș accepta dacă m-ar cere în căsătorie. Dar cred că nu dorește așa ceva... altfel m-ar fi chemat mai devreme.

— Dar nu știa ce atitudine să adopte în privința ta, conchise Jeremy. Bine... Să ne imaginăm că nu a uitat nimic și că te-ar cere în căsătorie. Ce ai face?

— M-aș supune tuturor dorințelor lui. Înțelegi, ne-am despărțit din cauza mea. Totul e din vina mea. L-am... L-am acuzat pe Kevin că 'a provocat moartea tatălui meu. Eram tulburată, istovită, influențată de părerea mamei mele... așa că i-am dat papuci. Atitudinea mea a fost nedreaptă și Kevin avea tot dreptul să mă scoată din inima sa. Când își va ominti totul, va avea aceleași sentimente pentru mine. De aceea am vrut să-i spun adevărul... Acum regret că am tăcut.

Își îngropă fața în palme, distrusă.

Jeremy îi respectă durerea și păstră liniștea pentru ca tânăra să-și poată reveni.

— Voi pleca, spuse ea până la urmă cu voce

scăzută. Nu vreau să fiu aici la sosirea Piei. Nu vreau să fiu martoră la scena regăsirii și nici să văd privirea lui Kevin când se vor îmbrățișa.

— Îmi pare rău, Libby, dar cred că e prea târziu... anunță Jeremy pe un ton ciudat de calm. Văd o mașină afară și dacă nu mă înșel, din ea coboară Pia.

Se întoarse apoi grav spre Libby.

— Încearcă să nu-ți faci griji peste măsură; voi fi aici dacă vrei să vorbești cu cineva.

Punându-și mâinile pe umerii ei, o sărută pe frunte.

— Deocamdată, nu-mi rămâne decât să-ți urez noroc!

Spunând acestea, cu un mers vioi se duse pe terasă, cu un pas vioi, să-l anunțe pe Kevin. Libby se apropie de fereastră. Jos, o femeie căreia nu-i vedea decât părul, plătea șoferului taxiului... Întorcându-se pe călcâie, își dădu apoi capul pe spate ca să numere etajele și Libby îi văzu în sfârșit chipul.

Își reținu un hohot de plâns. Noroc! îi trebuia mai mult decât atât ca să spere că-l va păstra pe Kevin. Pia era cu siguranță cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Și în plus, nu părea să facă parte dintre cele cărora le place să piardă sau care se lasă intimidat ușor. Nu... Conțesa aparținea clar genului de persoane care obțin ceea ce doresc... întotdeauna.

CAPITOLUL VII

Libby, impietrită pe loc în bucătărie, auzi soneria, apoi niște pași în vestibul. Ușa se deschise și se auziră niște voci. Închise ochii. La ce se gândea Kevin, aflat în acel moment în fața acelei femei cu care trăise, dar despre care nu-și amintea absolut nimic ?

— Libby...

Tânăra tresări. Kevin nu se dusese să deschidă, ci se afla chiar în spatele ei. Jeremy își asumase responsabilitatea de a o primi pe italiancă. Ea îl privi cu ochii măriți. De ce rămăsese aici ? De ce nu-și urmăse instinctul cu câteva săptămâni mai devreme ? De ce nu plecase imediat ? Nu va avea niciodată forța necesară să treacă prin această încercare.

— Du-te, Kevin, îi ordonă ea forțându-se să-și stăpânească emoția. Ai o vizită.

El o privi nehotărât ; era încă în halat.

— Nu-ți face nici o grijă ! adăugă Libby cu ironie. Cred că te-a văzut așa îmbrăcat de zeci de ori !

El strânse din buze și ea regretă imediat ce spusese. Kevin nu era vinovat pentru această situație

penibilă. Dar înainte să apuce să-și ceară scuze, el se întoarse cu spatele.

Zgomotul conversației se apropia și Jeremy apăru în cadrul ușii.

— Pia este aici, Kevin. Am condus-o pe terasă. Vii ?

— Nu înainte de a face un duș și a mă îmbrăca, spuse el cu fermitate. Oferă-i cafea, Jeremy și... ține-i companie.

Jeremy ezită puțin și o privi pe Libby pe furiș. Și ea îl va încuraja să se ducă pe terasă ? Nu... Ridică din umeri. Bietul Kevin ! Părea atât de încurcat !

— Eu plec ! anunță deodată Libby. Prezența mea n-ar fi binevenită. Iau o mașină și mă duc la La Valletta. N-am avut timp să explorez toate magazinele...

O voce caldă și entuziastă se auzi deodată, întrerupând explicațiile lui Libby.

— Deci aici te ascunzi, caro ! exclamă Pia.

Totți trei o priviră cu un aer vinovat și jenat. Pia, în schimb, părea să se simtă în largul său. Înaltă, extraordinar de bine făcută, ea îi privi cu niște imenși ochi violeți, pe jumătate ascunși de o cascadă de păr cu reflexe aramii. Gura ei cu buze cărnoase schiță un zâmbet.

— Kevin... de ce te ascunzi ? Nu te bucuri că mă vezi ?

El înainte încet și Libby fu cuprinsă de teamă. Incepeau să-i revină amintirile ? O recunoștea pe Pia ? Iși amintea vila și clipele frumoase pe care le

petrecuseră împreună ? Deocamdată rămânea imposibil...

Pia nu părea deloc încurcată. Pesemne că Jeremy nu avusese timp să-i explice situația, căci ea se aruncă efectiv spre Kevin, cu brațele deschise, și-l îmbrățișă cu o mișcare grațioasă și senzuală. Era aproape cât el de înaltă, și se ridică foarte puțin pe vârfuri ca să-l sărute. Rămaseră așa un timp care i se păru o eternitate lui Libby. Aceasta din urmă se întoarse cu spatele, roșie la față.

— Nu te bucuri că mă vezi, caro ? se alintă Pia. După tot acest timp, mă așteptam la un sărut mai... pasionat. Dar pesemne că ai prefera să fii singur cu mine... Trimite-i de aici pe Jeremy și pe menajeră, dragul meu.

— Pe menajeră ?! exclamă el.

Libby se înfioră : doar nu avea de gând să-i spună totul acum Piei ? N-ar suporta ! Ghicindu-i gândurile, el ezită.

— Pia... Hai pe terasă. Vorbește-mi despre tine. De unde vii ? Ce ai făcut în tot acest timp ?

Era clar că el căuta indicii, cât de mici ar fi fost acestea. De ce Jeremy nu-i spusese nimic Piei ?

Aceasta din urmă înruntă sprâncenele. Mângâia cu o mână mâneca halatului lui, apoi băgă un deget pe sub materialul moale. Pe Kevin îl trecu un fior, remarcat de Libby. Nu-i va rezista acestei femei fatale ! se gândi ea inebunită. Contesa va ști să-l seducă din nou, dacă mai era necesar. Probabil cunoștea toate secretele... Și Libby nu putea să nu observe că cei doi formau un cuplu perfect...

— Bietul Kevin, șopti languros Pia... Jeremy mi-a spus că ai avut un accident și că ai uitat toate faptele din viața ta. Dar totul va reveni repede la normal, caro mio. O să vezi... Te voi ajuta eu. Cum să nu-ți aduci aminte de clipele petrecute împreună ? Ți le vei aminti, îți promit.

Fără să-i dea drumul, îl trase spre hol. Înainte însă de a se îndepărta, i se adresă lui Libby :

— Pregătește-ne niște cafea ! Și adu-mi un suc de portocale și pâine prăjită. Călătoria a fost lungă și îmi este foame !

Libby era cât pe ce să explodeze, dar Kevin îi aruncă o privire amenințătoare și ea își reprimă furia. Mila pe care o simțise pentru contesă dispăruse. Știa acum că Pia putea să scape neatinsă din orice bătălie, chiar dacă era necesar să rănească mai multe persoane... Nu părea să aibă prea multe scrupule.

— Deci ? i se adresă Jeremy lui Libby când rămaseră singuri. Ce mai aștepți ? Doamna dorește micul dejun. Grăbește-te ! ironiză el.

— Nici nu vreau să aud, ripostă ea. Femeia asta încearcă să mă umilească. A înțeles perfect că nu sunt angajată în casă ; vrea numai să-mi arate că-mi este superioară... N-are decât să-și facă singură cafea și să-și stoarcă portocalele !

Jeremy zâmbi.

— Bravo ! aprobă el. Constat că amândoi avem aceeași părere despre contesă. Nici eu nu o voi servi, chiar dacă nu sunt decât asistentul lui Kevin.

Libby se îndreaptă spre fereastră. Aerul era cald și încărcat. Ce se petrecea acum între ei ? Cum trebuia să acționeze ? Desigur, putea să se ducă pe terasă... dar nu îndrăznea.

Piei nu-i va trebui mult ca să-l fărâmice pe Kevin. Știa ce arme folosisese înainte și nu-i rămânea decât să repete experiența.

Nehotărâtă, Libby urcă până la urmă în camera ei. Prin fereastra deschisă ajungeau până la ea șoaptele unei conversații... Kevin și Pia erau deci tot pe terasă. Încordată la maximum, se așază pe pat, cu mâinile crispate pe genunchi. Situația era insuportabilă ! Cum putea să mai rămână aici ?

Pia își adusese valizele, deci avea intenția să stea în această casă. Mai exista o cameră de oaspeți, dar Libby se îndoia că Pia ar vrea să stea acolo. Nu, categoric, trei ar fi prea mulți. Libby nu avea nici o speranță ; în ochii Piei, faptul că ea ajunsesese prima nu însemna să aibă parte de toate privilegiile...

Enervată la culme, se ridică și începu să măsoare camera. În fond, de ce ar ceda ? De ce ar trebui să se supună dorințelor acestei contese ? Kevin era îndrăgostit de ea ; pe ea, pe Libby o dorea lângă ei. Cel puțin deocamdată... De ce să arunce toate cărțile și să abandoneze partida ? Din contră, trebuia să lupte ! Trebuia să lupte până la capăt.

Regăsindu-și deodată energia, se privi în oglindă. De acord... îi va fi greu să se măsoare cu Pia în privința frumuseții. Dar era dragută în felul ei,

cu aerele ei de puștoaică ! Cu un gest viguros se pieptănă, apoi se dădu cu un ruj asortat cu ținuta ei și, inspirând adânc, se îndreptă spre terasă.

Pia era așezată pe un șezlong lângă Kevin. Se dezbrăcase de haina de la costumul alb și rămăsese într-o bluză verde smarald ce se mula pe trupul său ca o a doua piele. Părul îi cădea greu pe umeri.

Zărind-o pe Libby, Pia încruntă sprâncenele, vizibil enervată.

— Ji-a trebuit mult timp ca să pregătești niște cafea... Dar/unde este ? Să nu-mi spui că ai uitat !

— Nu, n-am uitat, răspunse Libby flegmatic înaintea să se așeze. Dar n-am făcut, pentru că noi am luat deja micul dejun.

— N-ai făcut cafea ? Kevin... așa se primesc musafirii ?

— Într-adevăr, nu așa se primesc musafirii, răspunse el pe un ton amabil. Dar și Libby este musafira mea, nu este menajeră, așa cum crezi tu.

El se schimbase : purta un șort și o cămașă bleumarin. Libby îi admiră picioarele lungi și brațele musculoase. Totuși, ohipul lui era neclintit, se părea că se retrăsese în universul lui secret și le observa pe cele două femei cu o privire enigmatică.

— Musafira ta ? repetă Pia încruntată... Presupun că este o ruică ? spuse ea, adresându-i lui Libby cel mai dulce zâmbet. Iartă-mă, draga mea,

dar nu aveam de unde să știu. Kevin nu mi-a vorbit niciodată despre familia lui.

— Sunt... o prietenă mai veche, explică stângace Libby.

Ce altceva ar fi putut să spună? Nu mai era logodnica lui Kevin... și nu putea să pretindă că era actuala lui amantă...

— Eu... am aflat că a suferit un accident și am venit să-l ajut, adăugă ea repede.

Ceea ce nu era complet neadevărat...

— A, da, accidentul... Kevin, nu mi-ai spus nimic despre asta. Ce s-a întâmplat, caro? Nu-ți amintești chiar nimic?

El ridică din umeri.

— Nu știu ce s-a întâmplat. Se pare că făceam schi nautic. Probabil că m-am lovit la cap. M-am trezit la spital fără a ști cum sau de ce. Sunt obligat să mă mulțumesc cu ce-mi spun alții.

— Dar e îngrozitor! se văicăre Pia, cu ochii de ametist larg deschiși... Să uiți așa... De fapt, e mai bine că ai uitat accidentul. Dar toate celelalte... De fapt ce ai uitat exact, caro mio? Spune-mi ce-ți amintești.

— Nu-mi amintesc nimic din ultimii doi ani, spune el.

Pia tresări sub efectul șocului.

— Ultima imagine gravată în memoria mea este o unei plimbări în Anglia... cu Libby, adăugă el oare un ton calm... Mă tem că nu-mi amintesc nimic despre relația noastră, Pia. Din partea mea, astăzi te-am întâlnit pentru prima oară.

Imediat se instalează o liniște apăsătoare. Pia îl privea pe Kevin cu atenție, în căutarea unei chei care să dezlege misterul. Devenise palidă și Libby

fu cuprinsă de un sentiment neașteptat de simpatie pentru ea. Totuși, acest sentiment dispăru imediat când zări luminițele răutăcioase din ochii italien-
cei.

— Și tu ? murmură ea pe un ton acru. Aparții și tu perioadei incluse în amnezia lui Kevin ? Ai venit aici să-l convingi că totul era minunat între voi doi ?

— Nu, absolut deloc. Nu eram la curent cu...

Cuvintele îi muriră pe buze. Ce știa Pia despre logodna lor ruptă ? Îi vorbise Kevin despre asta ? Îi descrisese împrejurările despărțirii lor ? Se înroși, confuză, și se întoarse cu spatele.

— Nu erai la curent ? La curent cu ce ? insistă Pia.., Cu accidentul ? Sau nu știai nimic despre amnezia lui ? Atunci de ce te-ai grăbit să vii aici din moment ce nu mai vorbeai de atâta timp ? Ce vrei, de fapt ?—

Kevin interveni cu răceală în glas :

— Libby a venit pentru că i-am trimis o scrisoare în care o rugam să facă acest lucru.

Evită însă să spună că după aceea nu mai știuse că scrisese acea scrisoare și Libby îi aruncă o privire recunoscătoare.

Acest răspuns însă îi displăcu Piei care nu-i arătă totuși nimic lui Kevin. Gratificând-o pe Libby cu o privire disprețuitoare și discretă, își puse mâna pe mâna scriitorului.

— Totul va fi bine, caro, șopti ea. O să vezi că totul va fi bine. Te voi ajuta să-ți amintești trecutul... Nu se poate să fi alungat complet din minte clipele pe care le-am petrecut împreună. Sunt adânc înrădăcinate în mintea ta, și vor ieși la suprafață. Cât despre această domnișoară englezoaică, se poate

întoarce la ea ocașă. Locul ei nu este aici.

Kevin rămăsese neclintit. Pe chipul lui se putea citi efectul produs de cuvintele Piei. Dar mai căzuse o dată pradă farmecelor ei... Așa că de ce n-ar face din nou același lucru?

Spre imensa ușurare a lui Libby, apără Jeremy cu o tavă. O ușoară aromă plutea în aer. Tânăra îi zâmbi în timp ce el se așeza lângă ea. Jeremy umplu patru cești cu cafea, pe care le împărți.

— Iată măcar o persoană care știe să se poarte! remarcă Pia. Îmi pare bine că te revăd, dragă Jeremy. Vorbește-mi despre sejurul tău la Londra. S-a petrecut așa cum ai vrut tu? Ce crezi despre Malta? Unde locuiești? Aici?

— Nu, am închiriat o cameră în celălalt capăt al satului. Stăteam deja acolo când am găsit locul acesta. Și pentru că am fost bine primit, am hotărât să rămân acolo.

— A! exclamă Pia, vizibil liniștită de vestea aceasta... Deci, pot să stau liniștită aici... Și tu? întrebă ea întorcându-se spre Libby... Când pleci?

— Nu știu încă, replică ea. Dar locuiesc aici.

Roși apoi, când zări privirea ironică a lui Kevin.

— Cel puțin atâta timp cât va dori Kevin, specifică ea.

— Dar mi se pare clar că nu te mai dorește aici, spuse Pia apropiindu-se de Kevin și împletindu-și degetele cu ale lui... Am venit eu și de acum încolo eu îi voi susține moralul. Înțelegi, am trăit cu el un timp și cunosc toate detaliile despre el din ultima vreme, în timp ce tu...

Ridică elocvent din umeri.

— Cred că, cu cât vei pleca mai repede, cu atât va fi mai bine !

Libby îi privi cum stăteau unul lângă altul și inima îi se strânse dureros. Avea oare dreptate contesa ? În fond, nu făcea decât să repete ceea ce spusese ea mai înainte. Atunci, la ce bun să mai lupte ?

— Kevin ? șopti ea ezitând.

Bărbatul o privi cu niște ochi încetșoși. La ce se gândea oare ? Pia era furioasă și în același timp descumpănită. De ce nu spunea el nimic ? De ce nu-i dădea un indiciu ?... un semn ? Dar nu... Linștea se prelungi până când Pia, oftând triumfătoare, dădu capul pe spate, ridicându-și bagajia de păr.

Libby nu mai putea. Se ridică și fugi în casă. Un zgomot de pași o urmă, dar ea nu se întoarse. Apucându-și poșeta și o haină, ieși din apartament trântind ușa în urma ei. Nu folosi liftul, preferând să coboare în fugă scările.

Poate că era proastă reacționând în felul acesta, se certă ea tremurând sub soarele arzător. Dar avea tot dreptul să reacționeze așa după nopțea și dimineața ce tocmai trecuseră, atât de bogate în evenimente. Deocamdată era important să fugă, să fie singură și să se poată gândi mai bine.

Ajunse astfel în piața centrală, de unde se pregătea să plece cu un autobuz.

Nu era sigură decât de un lucru : nu-i va putea ține piept Piei. Femeia aceasta știa ce vrea și va câștiga, cu orice preț.

Mașina își continua drumul clătînându-se, zgomotul motorului fiind acoperit de discuțiile animate dintre pasageri. Inghesuită în fereastră de o malteză grasă, Libby admira peisajul. Habar n-avea unde mergea ; se mulțumise doar să-i ceară bilet șoferului și să urce în autobuz. Când acesta o întrebă ceva, ea răspunsese neatentă, primind restul fără să-și dea seama. Pesemne că ceruse cel mai scump bilet, pentru cea mai mare distanță. Va coborî la capătul liniei.

Începuse să regreta că plecase așa de repede. Dar exista oare și altă soluție ? Pia îi demonstrase clar că prezența ei era nedorită. Nu ea trăise de curând cu Kevin ? Pesemne că hotărâseră dinainte să se întâlnească. Așa că de ce ar ceda italianca în fața unei tinere care pretindea că făcuse parte din trecutul lui Kevin, dar, care nu avea nici o dovadă ?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea mai incurcată situația. Ce proastă era că venise în Malta ! se certă ea privind formele albe împrăștiate pe câmp... Dacă n-ar fi venit, dragostea ei pentru Kevin n-ar fi renăscut... Și-ar fi continuat viața, și-ar fi urmat drumul, poate chiar s-ar fi căsătorit... Dar acum, totul era imposibil. Își dăduse viața peste cap și niciodată nu se va mai îndrăgosti de alt bărbat.

Autobuzul începu o ascensiune lentă. Libby își privi vecinii, în majoritate maltezi. Aveau părul negru, tenul mat, ochii strălucitori și de culoare închisă. Femeile între două vârste erau mai degrabă plinuțe ; cele mai tinere erau slabe și, după toate aparențele, cochete. Câteva dintre ele își strângeau la piept bebelușii.

Libby se întrebă cât de multă încredere avea șoferul în calitățile sale. Autobuzul era decorat cu statui și imagini pioase. Mai remarcase astfel de lucruri la bordul unor mașini și chiar pe câteva motociclete.

Traversară mai multe sate și se opriră la Mosta, unde coborâră majoritatea pasagerilor. Libby ezită. Șoferul nu oprise motorul, deci trase concluzia că nu aici era capătul liniei. Străzile zgomotoase, activitatea intensă nu o tentau deloc...

Se urcară câteva persoane și mașina porni folosind din plin claxonul, pentru a ajunge până la ieșirea din oraș. Libby se strădui să privească peisajul. Nu vizitase încă această parte a orașului. Dar câmpul golaș defila prin fața ochilor ei ca un film documentar plicticos. Puțin îi păsa însă de locul unde trebuia să ajungă. Nu avea dispoziția necesară pentru a se extazia în fața unor locuri minunate. Căuta doar o portiță de scăpare, nimic mai mult.

Ce se petrecea oare în acest moment la Zurrieq ? se întrebă ea fără să vrea. Pesemne că Pia profita de absența ei. Cât despre Kevin, era sigură că nu protesta. În fond, de ce s-ar fi revoltat el ? Doar știa că Pia îl iubise, chiar dacă el o uitase și...

Oftă disperată și fu scuturată de un fior : își dădea seama că fugind astfel renunțase la toate șansele. Dar ar fi fost mai bine deocamdată să se gândească la altceva. Dacă reușea să se distanțeze de evenimente, ar fi putut poate să se întoarcă, gata de atac.

Autobuzul urcase un alt deal și acum cobora cu toată viteza spre mare, iar Libby fu brusc încântată de spectaculoasa priveliște. Jos se vedea St.

Paul's Bay, un buchet de clădiri ce se bucura de popularitate printre turiști. Plajele erau semămate cu mici puncte colorate... oameni care stăteau la soare. Libby regreta că nu putea să li se alăture. În graba ei, nu se gândise să-și ia costumul de baie și prosopul. Cu atât mai rău ! În orice caz, nu o bucura ideea de a inota singură.

Părăsind St. Paul's Bay, autobuzul se îndreptă apoi spre Mellieha, un oraș situat pe faleză, deasupra unei văi luxuriante.

Libby hotărî să pună capăt excursiei : aici va fi liniștită. Aici va putea să mediteze. Mai târziu va fi obligată să se întoarcă la Zurrieq, dar, cu puțin noroc, își va recăpăta puterile și curajul. Ca și calmul, de altfel... Va ști atunci să se măsoare cu Pia și Kevin.

Și poate că ziua aceea va fi ultima petrecută în Malta...

*
* *
*

Mellieha se dovedi locul potrivit stării tinerei. Era un oraș încântător și colorat... Libby se opri în fața unei brutării, unde văzu oameni ce frământau coca și coceau pâinea în cuptoare scobite chiar în piatră.

Incapabilă să reziste mirosului îmbătător, cumpără o pâine, apoi o bucată de brânză de țară. Se plimbă pe străzi, vizită capela, apoi biserica străveche și sanctuarul Notre Dame. Aceasta era mai interesantă decât prima, cu toate frescele celei din urmă... se gândi ea.

Dar imediat fu cuprinsă de melancolie : ocele opere de artă ar avea loc în lucrarea lui Kevin, lucrare al cărei sfârșit ea nu-l va apuca.

Oh ! Kevin ! Kevin !... Măcar de-ar fi putut să se întoarcă în timp, să revină în acea după-amiază la Dartmoor, în perioada fericită. Măcar de-ar fi... Vizită o încăpere micuță în care erau expuse rugăciunile pelerinilor. Oare li se îndepliniseră dorințele ? Ea așa spera... Atmosfera era atât de liniștită și reconfortantă aici...

Afară, soarele strălucitor o ameți și ea scruta împrejurimile, căutând un colț umbros unde să-și poată savura picnicul, dar se opri brusc, uluită : Jeremy, cu ochii strălucitori, o aștepta așezat pe un zid.

— Jeremy ? Ce cauți aici ? întrebă ea mirată.

— Te căutam, Libby, dar... dacă preferi singurătatea, plecă. Eram îngrijorat. Ai plecat atât de repede. Am văzut când te-ai urcat în autobuz, așa că m-am permis să te urmăresc. Spune-mi dacă vrei să pleci.

— Eu... Nu, nu, rămâi te rog ! se bâlbâi ea.

Ce drăbuș era ! Iată o persoană care putea s-o asculte, să o consoleze, fără să-i ceară nimic în schimb. Libby schiță un zâmbet.

— Am pâine proaspătă și brânză ! spuse ea. Vrei ?

— Chiar mă întrebam dacă o să-mi propui asta. Mor de foame ! Am o sticlă de vin în mașină ; Ce-am putea dori mai mult ? Îți propun să mâncăm pe plajă.

Se urcară apoi în mașina lui Jeremy și ajunseră la golful din Mellienha, într-un colț retras. Așezată pe stânci, mâncară cu poftă privind valurile.

– Ce... Ce s-a mai întâmplat ? întrebă Libby.
Și-a amintit Kevin de Pia ?

Jeremy ridică din umeri.

– E greu de spus, dar personal, nu prea cred.
E cu ochii în patru, o măsoară, încearcă să-și dea seama dacă simte ceva pentru ea... Îți mărturisesc că mă deranjează situația asta.

– Oh, Jeremy ! exclamă ea cu ochii plini de lacrimi. Dacă m-ar fi uitat și pe mine, totul ar fi fost atât de simplu ! Atunci nu mi-ar mai fi scris și nu aș fi venit aici. Poate așa s-ar fi întâlnit cu Pia, iar eu mi-aș fi continuat viața fără să știu...

– Nu înșeli pe nimeni, Libby. Știi bine că-l iubești încă. Nu ești fericită că ai ocazia să te lupți pentru el ?

Libby oftă.

– Nu știu. În sfârșit... cred că ai dreptate. Dar am stricat totul, nu-i așa ? În loc să lupt, eu am fugit și acum Pia este cu el și va prinde din zbor orice ocazie. Ar fi bine să-mi fac bagajul și să mă întorc fără întârziere în Anglia...

– Dacă procedezi în felul acesta, pierzi totul, o preveni Jeremy. Nu renunța acum, Libby. Dacă-l iubești încă pe Kevin, rămâi... Atâta timp cât ești lângă el, poți să mai sperii.

Ochii gri ai tinerei se luminară și ea zâmbi.

– Din câte înțeleg, ești de partea mea ?

El incuviință din cap.

– Te apăr, pe tine și pe Kevin. Este adevărat, Pia arată excelent. Dar nu e pentru el. Am știut asta tot timpul, dar din păcate n-am putut să fac mare lucru. Eram convins că pasiunea lor se va stinge în timp. În schimb, nu-mi imaginam ce fel de femeie i se potrivește lui Kevin... până ai apărut tu.

Tânărul își puse mâna pe cea a lui Libby, mirată de subita lui gravitate.

— Nu pleca, Libby. Are nevoie de tine. Nu, nu spune nimic ! Știu de ce te temi : ți-e frică să nu-și amintească de cearta voastră și să nu te mai vrea. Dă-mi voie să-mi dau și eu o părere : nu te-a urât niciodată. Îți acceptase reacția de atunci și aștepta momentul potrivit ca să vrei să-l revezi. Pia și toate celelalte nu au fost decât o distracție. Și când îi va reveni memoria, își va aminti și acest lucru !

Libby oftă adânc încă o dată. Dacă ar fi putut fi sigură de asta ! Ar fi vrut atât de mult să-l creadă... Și în fond, de ce nu l-ar crede ? ripostă o voce interioară. Jeremy îl cunoștea bine pe Kevin. Lucraseră cu el, îl urmăseră prin lumea întreagă. De ce n-ar fi corecte ideile lui ?

Putea însă la fel de bine să se înșele. Libby se temea să nu sufere și mai mult dacă își făcea speranțe inutile...

— Deci ?... întrebă ea încetișor, adresându-se atât ei cât și lui Jeremy. Trebuie să mă întorc la el ? Nu știi dacă Pia se va instala în apartament. Părea să fie foarte hotărâtă în această privință. Dacă stă la Kevin, îmi va fi imposibil !

— Cu alte cuvinte, o lași să te dea afară ? Libby, dacă cedezi, totul se termină. Pia este o luptătoare fără scrupule. Îl dorește pe Kevin și are de gând să pună mâna pe el, dar nu-l iubește ! Nu cum îl iubești tu.

Făcu o pauză imperceptibilă, apoi continuă :

— Tu, care ești profund îndrăgostită de Kevin, ai de gând să-l condamni la o căsătorie sortită dinainte eșecului ? Încercă o clipă să nu te mai gândești la tine și gândește-te la el !

Discursul avu efectul unei săgeți infipte în inima ei. Evident, Jeremy pusese degetul pe rană! Nu avea dreptul să-i permită Piei să pună mâna cu forța pe Kevin. Acesta nu avea deocamdată putere din cauza amneziei, era incapabil să-și asume anumite responsabilități, să-și analizeze la rece sentimentele, iar Pia va profita de toate acestea. Era singura care știa în ce relații erau înainte de accident și va folosi acest avantaj pentru a scoate la iveală... sau a trece sub tăcere, după bunul plac, anumite informații. Jeremy fusese convins că era vorba doar de o aventură, puțin mai importantă decât celelalte, desigur, dar destinată să se termine repede. Poate că nu se înșelase. În cazul acesta, Libby avea dreptul să rămână, pentru a-l scoate pe Kevin din ghearele contesei.

Ținându-și răsuflarea, îl privi pe Jeremy, cu chipul foarte palid și truntea încruntată.

— De acord, spuse ea. Mă întorc în apartament și-mi voi prelungi șederea atât cât va dori Kevin.

— Bravo! aprobă Jeremy. Și acum, dacă nu te superi, mi-ar plăcea să-mi fac siesta la soare, apoi ne vom întoarce liniștiți la Zurrieq. Nu-ți face griji, Libby, dacă Pia și Kevin ar fi vrut să pecetluiască regăsirea, ar fi făcut-o până acum. Dar cred că el i-a pregătit Piei vreo câteva mici surprize, căci s-a schimbat mult de când a plecat de la Roma...

*
* *

Când Libby ajunse în apartament, era liniște deplină. Doar câteva luminițe aprinse ici și colo

trădau prezența omenească. Tânăra ezită puțin în fața ușii apoi intră, adunându-și tot curajul.

Unde se aflau oare Kevin și Pia? Era foarte târziu... Alungă din minte imaginea celor doi amănți, tandru îmbrățișați în patul imens. Poate că ar fi trebuit să se întoarcă mai devreme. Regreta că se lăsase antrenată de Jeremy și că cinase cu el la Mellienha. Știa totuși că el acționase corect, căci o apariție neașteptată ar fi pus pe toată lumea în incurcătură. De altfel, Libby avusese nevoie de timp pentru a se calma complet înainte de a înfrunta privirea batjocoritoare a Piei...

— Ce planuri ai? dorise să știe Jeremy când se așezaseră la masă în restaurant. Ai de gând să stai cu mâinile în sân sau să folosești aceleași arme ca Pia?

— Adică aroganță și seducție? murmurase ea cu o umbră de amărăciune în glas... Nu, Jeremy, nu-mi stă în fire. Trebuie să fiu eu însămi. Doar așa va putea alege Kevin... dacă mai trebuie să aleagă. Nu m-aș supăra pe el dacă, pentru a termina cu toate — pentru că a ajuns la capătul răbdării — ne-ar trimite pe amândouă de unde am venit! În orice caz, nu mi-ar servi la nimic dacă aș încerca să mă schimb.

— Mmm... Ai dreptate, răspunse el privind-o indulgent. Ești adorabilă așa cum ești. Mă întreb dacă...

— Dacă?

— O, nimic, murmură el... Eu... visam... Libby, dacă nu mai ai nici o speranță, dacă pleci cu coada între picioare în Anglia, să știi că eu sunt aici...

Tânăra tresărise, dar el o liniștise zâmbind:

— Nu te neliniști! Nu vreau să mă distrez com-

plicând și mai mult lucrurile. Vreau doar să știi cât de mult imi placi, Libby. Vă respect prea mult, pe tine și pe Kevin, ca să-mi bag coada, dar dacă ești singură și descumpănită...

Tăcuse apoi, dar înțelesul cuvintelor era clar și Libby simțea cum se înroșește. Nu-și imaginase nicio dată că Jeremy ar fi putut simți ceva pentru ea. Într-un fel, această descoperire o scotea din minți, căci ținea mult la Jeremy și nu dorea să-l rănească. Dar slavă Domnului că nu era genul de om care să se lase pradă pasiunii. Era mai puternic decât Kevin. Înainte de a face ceva, cântărea îndelung argumentele pro și contra și-și stăpânea perfect emoțiile până în clipa când avea certitudinea că poate să se exprime fără nici un pericol...

Libby își întrerupsese deodată cursul gândurilor: făcuse din Jeremy un om rece și-i părea rău. Jeremy ar fi cu siguranță nu numai un amant atent, dar și un soț fidel. Poate că el ar reuși s-o facă fericită.

Nu era încă momentul să ia în considerație o asemenea problemă și Jeremy era conștient de acest lucru. Era pregătit să aștepte... până când... Pe scurt, ea trăsesese concluzia că vor rămâne prieteni, ceea ce era minunat.

— Îți mulțumesc, Jeremy, șoptise ea.

El își retrăsese mâna și tânăra înțelesese că vor evita subiectul atâta timp cât ea nu-l va aborda. Îi era recunoscătoare pentru asta, căci se simțise mai puțin izolată în drama ei.

Acum, în holul slab luminat, se întreba ce se întâmplase în ziua aceea. Mai era Pia acolo? Libby scrută camera de zi, în căutare de indicii, dar nu găsi nimic. Își mușcă buza inferioară și se îndrep-

tă în vârful degetelor spre camera ei. Cu cât se culca mai repede, cu atât va fi mai bine. Nu avea nici un chef să stea la discuții; nu ar mai suporta o scenă ca cea de dimineață.

Camera ei era la fel cum o lăsase. Își lăsă poșeta și-și scoase sandalele. Pardoseala era rece sub picioarele ei și se gândi că i-ar prinde bine un duș. Trebuia să riște să-i trezească pe ceilalți? Asta dacă dormeau, desigur... Și dacă îi va deranja, vor sta de vorbă cu ea? Nu... Dacă Pia și Kevin savurau bucuria regăsirii, cu siguranță că nu doreau să fie întrerupți ca să stea de vorbă cu ea... cu nedorita. Putea chiar să se plimbe în pielea goală prin toate camerele, că ei nu-și vor da seama.

Își va oferi deci un duș, se hotărî ea. Numai de-ar avea destulă apă! Rezervele erau destul de limitate în acest anotimp și alimentarea fusese oprită de două ori de când venise aici. Dar spre imensa ei ușurare, jetul fu continuu și abundent.

Când termină, strânse cordonul capotului și o luă spre camera ei. Aparent, totul era calm. Avea timp până a doua zi de dimineață să se pregătească de infruntare. Dar tocmai când intra în cameră, rămase nemișcată, scoțând un strigăt ușor.

— Kevin!

— Bună seara, Libby... Te-ai întors în sfârșit acasă?

— Acasă? Aici nu sunt acasă, protestă ea cu voce tremurătoare.

Kevin ridică enervat din umeri.

— Nu vorbi așa... Oriunde aș fi, există un „la mine acasă”, mai ales când ești cu mine, adăugă el cu blândețe.

Libby îl privi uluită. Ce voia să spună? Și unde era Pia? Plecase? Fu cuprinsă de o speranță nebună...

Kevin o trase ușor spre el.

— Kevin... Unde este? Unde este Pia... Răspunde-mi, te rog.

— Pia? Este aici... Ea...

— Aici? Dar... de ce nu ești la ea?

— De ce ai fi? replică el. Tu unde ai fost toată ziua? De ce m-ai părăsit în felul acesta, Libby? De-a ce te joci?

— De-a ce mă joci? repetă ea furioasă, eliberându-se din îmbrățișare... Cum îndrăznești să mă acuzi de... De dimineață nu reacționezi în nici un fel. Cum puteam să-ți ghicesc gândurile? Nu-i respingeai avansurile... se părea chiar că-ți fac plăcere. Dar nu era să-mi petrec timpul privindu-vă!

— Unde ai fost? insistă el cu multă duritate.

— Nu te privește.

— Din contră...

Ea se întoarse pentru a-și ascunde teama.

— Pentru că tot vrei să știi, am fost la Mellienha, unde m-a găsit Jeremy și am...

— Jeremy? Cum ai ajuns la Mellienha?

— Am luat autobuzul, dar nu înțeleg de ce...

— Cum te-a găsit? i-o tăie el pe un ton aproape batjocoritor.

— Presupun că și-a folosit mintea! ripostă ea. M-a urmărit și... Oh! Dar ce importanță are?

— Într-adevăr... Dar știi, nu sunt nici prost, nici orb. Am remarcat cum te privește. Dietul de el l-ai cucert așa cum m-ai cucerit și pe mine.

— Nu... nu este adevărat! explodează ea, apoi amintindu-și cuvintele lui Jeremy, roși.

— Curios, nu te băgasem în categoria seducătoarelor, continuă el...

De data aceasta, din vorbele lui răzbătea un fel de tristețe, și Libby abia se putu opri să nu-l îmbrățișeze ca să-l liniștească, să-i spună că-l iubește, că nicio altă bărbat nu o va tulbura așa ca el.

— Poate asta ne-a despărțit? Aveai alți curtezani de vremea când ieșeam împreună?

Libby plătina din cap, gata să izbucnească în plâns.

— Nu. Nu, Kevin... Te rog, nu mă mai chinui!

— Să te chinuiesc?! exclamă el. Mă acuzi că te chinuiesc? Vii aici, mă lași să cred că mai avem o șansă să fim fericiți amândoi și în ziua în care într-adevăr aveam nevoie de tine, fugi cu cel mai bun prieten al meu, fără să-mi spui ce ai de gând să faci... Libby... Nici nu știi cât rău îmi faci!

O apucă cu brutalitate, obligând-o să se întoarcă pentru a-l privi în ochi. Un sentiment de panică puse stăpânire pe ea, dar nu avu timp să se apere: gura lui Kevin puse stăpânire pe a ei cu sălbăticie; unghiile lui îi pătrundeau adânc în carne cu cruzime. Pulpenele capotului se depărtaseră și ea simți cum îi se atingeau coapsele. Libby se înfioră, împărțită între furie și pasiune.

— Am suferit destul din cauza ta, mormăie el între două sărutări. Nu mai pot! Dacă ai impresia că mă poți trăda cu oricine... mai ales cu un prieten, te...

— Kevin, nu!

Încercă îngrozită să se apere.

— Nu ai înțeles nimic! N-am încercat să-l seduc pe Jeremy. Și de fapt... ne-am despărțit de doi

ani, deci n-ai nici un drept asupra mea. Nu mai suntem logodiți ! Nu putem să ne gândim la un viitor împreună atâta timp cât nu ți-ai recăpătat memoria și nu știi totul despre Pia !

Kevin îi dădu drumul și ea profită, să scape. Cu inima bătându-i puternic, își legă mai strâns cordonul capotului.

— Nu așa ne vom rezolva problemele, încheie ea. Între noi totul s-a terminat acum doi ani. Nu știu ce ai făcut între timp și nici tu nu știi ce am făcut eu. Un singur lucru este sigur : nu tu trebuie să-mi dai ordine.

El o privi imperturbabil, ceea ce o scoase din sărite.

— Ne vrei pe amândouă, pe Pia și pe mine. Dar acest lucru este imposibil, Kevin, va trebui să alegi.

— Și dacă am ales deja ? Te-ai gândit la asta ? Te iubesc, întotdeauna te-am iubit, te voi iubi mereu și...

— Ai trăit totuși cu Pia când ai fost la Roma.

Aceste cuvinte usturătoare îl copleșiră și se îndepărtă, aparent invins. Libby îl privi atentă. Dacă Pia n-ar fi fost acolo, totul ar fi fost mai simplu. Atunci i-ar fi mărturisit că era încă îndrăgostită de el, că avea nevoie de el, că dorea să trăiască și să moară alături de el. Dar Pia era acolo... în apartament. Și Libby nu știa ce se petrecuse în cursul acelei zile între ea și Kevin.

— Ascultă, Libby... Trebuie să-ți spun că...

Dar nu apucă să termine, căci exact în acel moment ușa camerei se deschise și apărură Pia, îmbrăcată într-un neglijeu transparent, cu părul că-

zându-i în cascade pe umerii ușor branzați, și ochii violeți strălucindu-i de dorință în lumina cernită.

Libby își atinse gulerul capotului, jenată : categoric, era opusul contesei ! Părul ei scurt și buclat era încă umed după duș și ea și-l potrivea mașinal. Nu avea oare o clipă de liniște ? Dar nu avea de gând să fugă acum, lăsându-i pe amândoi în camera sa !

— Erai aici, caro ? se alintă Pia. M-am trezit, dar te dispărusei...

Subînțelesul era atât de mare încât Libby avu impresia că i se face greață.

— Deci, fugara ta s-a întors... Ai nevoie de ceva, micuțo ?

— De nimic, mulțumesc, replică Libby cu răceală. Doar de o noapte bună de somn.

— Sunt sigură că Kevin va fi foarte fericit să-ți-o dorească. Ești o gazdă perfectă, caro ! adăugă ea strecurându-și un braț pe sub al lui. Te ocupi admirabil de musafirii tăi, chiar și de cei nedorți. Hai la culcare acum. N-ai auzit ce a zis ? Vrea să doarmă.

Kevin o privi din cap până-n picioare, în spaatele unei măști impasibile. Apoi, deodată, părul său și revină și o respinse cu hotărâre, îndreptându-se spre Libby.

— Categoric, Pia, te încăpățânezi aiurea. M-am forțat să fiu drăguț cu tine astăzi, dar se pare că nu ai înțeles nimic. Va trebui deci să fiu mai brutal : pe Libby o iubesc și cu Libby vreau să mă căsătoresc. Și ea mă iubește, deși nu vrea s-o arate. Ai vrut să te bagi între noi, dar cu regret te anunț că nu ai reușit.

O privi apoi pe Libby drept în ochi și ea își ținu răsuflarea, uimită să descopere în ochii lui o asemenea sinceritate.

— Te măriți cu mine, nu-i așa, Libby? Pentru Dumnezeu, spune „da”. Acum, imediat. Hai să ieșim din iadul acesta... Sau dacă nu... Pleacă! Pleacă, pentru că am ajuns la capătul răbdării!

Hipnotizată, Libby tresări. Îl iubea și dragostea lui pentru ea învinsese toate obstacolele în cursul acestor doi ani.

Erau destinați unul altuia și nu mai aveau timp de pierdut.

— Da, Kevin, șopti ea, fără să-i pese de prezența Piei, care o fulgera cu privirea. Da, mă mărit cu tine chiar mâine dacă vrei... Oh, Kevin...

Dar nu putu să continue căci italianca, tremurând de furie, cu ochii strălucindu-i de ură, înaintă spre ei.

— Kevin? Care e scopul tău? Ai de gând să mă faci geloasă? Ce e cu povestea asta despre căsătorie? Doar nu o ceri în căsătorie pe această proastă după ce ți-a făcut atâtea?

Amândoi se întoarseră spre ea.

— Da, închipuie-ți că știu tot ce s-a întâmplat între voi. Crezi că nu mi-a povestit nimic? Eram foarte apropiați, ne împărțeam toate secretele! Știu totul despre el, despre tine, despre infidelitatea și perfidia ta!

— A, da? întrebă Kevin, în timp ce Libby se agăța de el tremurând de frică... Te ascult.

— A, nu, replică Pia, redevenind fermecătoare... Nu aici, caro. Numai când vom fi singuri, când fata asta nu ne va întrerupe cu minciunile ei!

— Asta pentru ca să mă imbrobodești cu minciunile tale ! i-o tăie el. N-ar servi la nimic, Pia. Am vorbit despre asta toată ziua : mi-ar plăcea să cred că am fost amanți cândva, dar nu-mi vorbi despre dragoste. Am regăsit-o în sfârșit pe cea pe care o iubesc...

O strânse pe Libby mai tare.

— Nu vreau să te rănesc, Pia, dar pentru că nu vrei să mă înțelegi, ți-o spun de-a dreptul : nu mă mai interesezi.

Pia părea o statuie de marmură. Pieptul său opulent se ridica într-un ritm neregulat, dar reuși totuși să se stăpânească.

— În cazul acesta, va trebui să acționez imediat. Aș fi vrut să-ți spun în altă împrejurare, caro. Dar cum până acum nu s-a ivit ocazia, va trebui să fiu brutală...

Triumfa dinainte, sigură de efectul revelațiilor sale.

— Nu mă vei părăsi pentru micuța ta englezoaică, Kevin. Căci nu mă vei abandona doar pe mine, ci și pe copilul tău... Pe copilul tău, ai auzit ? Nu ești tipul care să fugă de responsabilități, nu-i așa ? Da, Kevin, port în pântec fructul dragostei noastre. Și pretind să-l cresc cu ajutorul tatălui său.

CAPITOLUL VIII

În cameră se instalează o liniște apăsătoare. Dându-se încet înapoi, Libby se prăbușește pe pat, înghețată de groază. Kevin și Pia se măsurau cu privirea.

— Deci ? îl sfidează ea... Îți vei renege propriul fiu ? Căci sunt sigură că va fi băiat, născut din dragostea noastră, adăugă ea cu o voce mângâietoare

— De... de cât timp...

Pia zâmbește.

— Sunt însărcinată în trei luni. Dacă vrei, poți să obții confirmarea medicului ; dar peste puțin timp va deveni vizibil. Nu există nici o îndoială, Kevin.

— De când știi ?

Ea ridică din umeri.

— De vreo șase, șapte săptămâni. Te întrebi de ce nu te-am căutat mai devreme ? De ce nu ți-am scris, de ce nu ți-am telefonat... Situația nu e simplă, Kevin. Pe de o parte vroiam să fiu sigură de sentimentele mele... Căsătoria este o afacere serioasă pentru o femeie. Trebuia să mă hotărâsc dacă vroiam sau nu să fii tatăl copilului meu.

Săgeata era destinată să străpungă amorul propriu al lui Kevin și, spre imensa dezamăgire a lui Libby, se părea că-și atinsese ținta. Totuși, el adoptă un ton calm.

— Și ca să termini, te-ai hotărât pentru mine.

— Evident !

Ea ridică din nou din umeri.

— După tot ce am făcut împreună, nu mai există îndoială. Primele săptămâni au fost groaznice... aveam greață dimineața și eram obosită tot timpul. Nu aveam deloc chef să călătoresc în acele condiții. Nu doream să mă vezi în halul ăla... Acum mă simt perfect.

Înținse mâinile spre el, dar Kevin se dădu înapoi, învins. Pia aruncase cartea cea mare, iar el pierduse definitiv.

— Deci, Kevin ? murmură Pia.

— Vorbim mâine dimineață. Am nevoie de timp de gândire... spuse el pe un ton enervat.

— Eu nu am nevoie de timp de gândire ! ripostă ea. Dar dacă vrei neapărat... Ne vedem la micul dejun. Cât despre tine, adăugă ea întorcându-se spre Libby, te sfătuiesc să-ți pregătești bagajele. Înțelegi că locul tău nu e aici.

Tânăra nu răspunse nimic : nu se simțea în stare. Nu mai dorea decât un lucru : să alunece într-un somn adânc și să uite de acest coșmar... Măcar de-ar fi fost un vis urât ! Dacă ar fi putut să se trezească în apartamentul din Londra !

Ridicând ochii spre Kevin, văzu că el o implora fără cuvinte să-l ajute. Dar ce putea să facă ? Evenimentele se derulau precum rapid și ea nu mai avea nici un control asupra lor. Problema nu o mai privea.

Pia avea dreptate. Trebuia doar să-și facă bagajul și să plece.

*
* *

Libby fu în picioare în zori. Dormise puțin și prost și ochii îi erau umflați de plâns.

„Statul” Piei era corect: trebuia să plece imediat. Numai Kevin putea să mai lupte. Era inutil să-i mai încurce cu prezența ei. De ce să se distreze măbind durerea amândurora?

Clopotul bisericii bătea ora șase când tânăra ieși din apartament în vârful picioarelor. Oricum, din câte înțelesese ea, Kevin și Pia dormeau încă separat. Kevin nu căzuse pradă farmecelor Piei și Libby îl acuzase pe nedrept.

Dar asta nu schimba cu nimic situația. Pia știuse de la început că va câștiga. Se jucase cu ei de-a șoarecele și pisica. Li lăsase să-și facă iluzii, apoi trecuse la atac, sigură de efectul...

Libby își puse valizele pe trotuar, nehotărâtă. Era prea devreme să ia un autobuz sau un taxi, iar perspectiva de a hoinări pe străzile Zurrieului cu bagajele în mâini nu o înălța deloc... Dacă își dădea seama de dispariția sa, Kevin poate că ar fi încercat să vină alupă ea...

Jeremy! Jeremy avea o cameră închiriată la celălalt capăt al satului! Într-o zi îi arătase casa în care locuia. Da, se va duce la el și el va ști s-o ajute, să o sfătuiască. Asta era cea mai bună soluție.

Da, domnul Jeremy era acolo, îi confirmă impozanta malteză care-i deschise ușa. Domnișoara pu-

teu să intre ; se va duce imediat să-l anunțe pe domnul Jeremy că avea o vizită.

Libby se așează oftând de ușurare și așteptă. Lui Jeremy nu-i plăcea deloc să se trezească devreme și trecură mai multe minute până când apărură somnoroși, îmbrăcați într-un șort și o cămașă deschisă.

— Libby ? Ce s-a întâmplat ?

— Plec.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Jeremy o îmbrățișă cu prietenie și o legănă ușor în timp ce ea plângea. Brațele lui erau puternice și calde ; cu o mână o mângăia pe frunte... Ea își aminti conversația lor din ajun, în Leffienha. Știa că putea conta pe el, că o va susține fără s-o hărțuiască.

— Explică-mi ce s-a întâmplat, o încurajă el liniștit.

Libby își șterse obraji umezi cu o batistă oferită de el.

— Pio este însărcinată, răspunse ea. I-a spus asta lui Kevin aseară, după ce m-am întors. Are copilul lui Kevin, Jeremy... și nimeni nu poate face nimic !

Jeremy fluieră ușor.

— Însărcinată ! Ești sigură că este adevărat ?

Libby ridică din umeri.

— Pretinde că-l cheamă pe medicul său dacă Kevin nu vrea să o creadă. În orice caz, e însărcinată în trei luni. Peste câteva săptămâni starea ei va deveni vizibilă. Nu cred că o minți, Jeremy.

— Nu mă mira că vrei să pleci, spuse el cu un aer gânditor, ridicându-se.

În clipa aceea intra garda cu cafea fierbinte.

— Ia și bea. Apoi ne vom gândi la ceva.

li întinse o ceașcă de cafea fierbinte, apoi unse cu unt o felie de pâine, pe care ea nu o putu mânca.

— Nu avem la ce să ne gândim, Jeremy. Din partea mea s-a terminat totul. Pia vrea să se mărite cu Kevin și deține toate atuurile. Nu am altceva de făcut decât să dispar. Cel puțin, așa voi ușura sarcina lui Kevin...

Jeremy oftă.

— Dar e îngrozitor ! Pia nu este făcută pentru el ! Ii va strica toată viața !

— Cunoști altă soluție ? Nu e vorba numai despre Kevin, ci și de un copil... copilul său ! Nu a negat nimic ! Este deci obligat să se însoare cu ea.

— De ce ? Nu mai suntem pe vremea bunicii !

— Poate în Anglia. Dar Pia nu este englezoaică, ci italiancă... diferența este esențială.

— Și totuși este o hotărâre ciudată, mormăi el clătînând din cap.

— Nu este hotărârea mea, îi aminti Libby. Și în orice caz, această hotărâre a fost luată în urmă cu trei luni, în deplină cunoștință de cauză, atât de Pia cât și de Kevin !

— Refuz să cred ! exclamă el, dar în vocea lui se citea resemnarea.

— La ce bun să mai discutăm ? oftă tânăra. Dacă mă aflu aici este pentru că am nevoie de o mașină. Ai putea să mă duci la aeroport ? Vreau să mă întorc la Londra cât mai repede, înainte să...

Cuvintele îi muriră pe buze și Jeremy își puse o mână liniștitoare pe umărul ei.

— Desigur... Îmi pare într-adevăr rău că toată

povestea asta se termină așa... În sfârșit... Știi ce doream eu.

Făcu o pauză, apoi adăugă :

— Momentul este prost ales, dar poate că altă ocazie nu se va mai ivi : nu uita ce ți-am spus ieri. Dacă mă vrei, sunt la dispoziția ta. Nu trebuie decât să mă anunți. Ții minte, da ?

— Da, Jeremy, îl liniști ea cu un zâmbet timid pe buze

— Bine ! spuse el devorând tartina pe care ea o refuzase... Te grăbești să te întorci în Anglia ?

— Da. Crezi că am vreun avion mai curând ?

— Să vedem...

Se uită apoi la ceas.

— Telefoniez imediat la aeroport. Aici nu se știe niciodată... adesea sunt toate locurile ocupate și câteodată aștepți și câteva zile...

Dispăru în altă cameră și Libby îl auzi discutând. Rămăsă singură, se întrebă dacă se trezise Kevin și dacă îi descoperise absența. Nu va refuza să se însoare cu Pia dacă aceasta purta copilul lui. Kevin era un bărbat integru ; nu se schimbase în această privință.

Jeremy apăru îngrijorat și inima ei se strânse : esuase oare tentativa ei ? Îl întrebă din priviri și el observă un zâmbet rușinat.

— Din păcate, nu găsești nimic până mâine, spuse el. Mulți oameni și-au luat concediu săptămâna asta, așa că mi-e teamă că vei fi obligată să mai stai o zi în Malta.

Libby își mușcă buzele.

— Dacă are de gând să mă caute, Kevin o să vină în primul rând aici.

— Așa este, încuviință Jeremy. Va trebui să te ascunzi undeva, dar unde ?

— De ce nu în La Valletta ? Sau în Rabat ? Mi-e indiferent, Jeremy. Tot ce vreau este să fiu departe de Kevin.

— Nu vreau să te las singură... Nu cred că vor avea nevoie de mine astăzi. Te însoțesc. Și ca să treacă vremea mai repede, vom vizita niște locuri. În noaptea aceasta vei sta la un hotel din capitală, iar mâine te voi conduce la aeroport. Ți se convine ?

— N-am de ales... Da, Jeremy, e perfect. Ți mulțumesc că ai grijă de mine. Cred că nu-ți este nici ție prea ușor.

— Nu... Ai putut să constăți acest lucru. Totuși, nu sunt la fel de îngrijorat ca tine... Îmi pare rău că nu pot să fac mai multe... N-ar fi trebuit să-l las pe Kevin la Roma în acele trei săptămâni ! Pia este singura care știe ce s-a petrecut în perioada aceea... Deci ea are avantaj.

— Călătoria la Londra nu te face responsabil de nimic. Nu i-ai fi putut împiedica să conceapă acel copil...

— Și totuși... murmură el, cu sprâncenele încruntate, ca și cum încerca să-și aducă aminte precis. Bun ! dacă ești pregătită, să mergem. Ți pun valizele în portbagajul mașinii, numai de-ar suporta greutatea. Nu ne vom mai întoarce aici, ca să nu dăm nas în nas cu Kevin.

— Nu va încerca să mă caute. Știe că am făcut-o pentru binele tuturor, spuse ea.

Libby îl urmă pe Jeremy până la mașină, care părea că avusese zile mai bune. Tânăra privi automobilul cu un elan de simpatie : și el părea epuizat.

Se plimboră până seara. Libby privea peisajele printr-o perdea de lacrimi... filmul se derula prea repede... taleze abrupte, văi fertile, pescari pe vasele lor vopsite în toate culorile, valuri spărgându-se de stânci, străzi însorite, femeii stând la poartă și croșetând dantelă...

Jeremy făcea tot posibilul ca s-o distreze, dar din păcate, gândul îi zbura mereu spre Zurrieq și la Kevin... Kevin cel înalt, cu părul decolorat de soare, cu ochii albaștri strălucitori și cu mâinile atât de fine, de tandre și sensibile, mâini care știau exact unde să atingă... Cât regreta că se răzgândise în ultima clipă! Cel puțin, ar fi avut o amintire prețioasă. Dar așa, nu-i rămânea nimic... în afară de remușcări și amărăciune...

În sfârșit, găsi clipa să se întoarcă în La Valletta, la hotelul în care Jeremy îi rezervase o cameră. Epuizată, Libby refuză cina alături de el. Îi asigură că va mânca ceva în cameră și că se va culca imediat. Îl va vedea a doua zi dimineața, când va trece s-o ducă la aeroport.

— Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine, adăugă ea înainte de a-l părăsi. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

Jeremy mormăi că nu dorea mulțumiri. Dorea altceva, mai profund, ceva ce poate nu-i va oferi niciodată. Doamne, ce complicată era viața! se gândi oftând ușor. Și totuși, anumite persoane reușeau să ducă o viață simplă, fericită, liniștită... așa cum era cazul lui Claire, sora ei, și a soțului acesteia, care în curând aveau să sărbătorească a treia aniversare a căsătoriei lor. De ce Libby nu avea dreptul la această fericire?

Îl privi pe Jeremy îndepărtându-se pe coridor, apoi se închise în cameră. Fereastra camerei dădea spre port. Tânăra rămase o clipă în picioare, admirând peisajul în lumina amurgului.

În ciuda oboselii, se simțea agitată. Știa că nu va putea dormi, așa că de ce n-ar ieși să se plimbe puțin...

Luându-și o jachetă, cobori în stradă. Aerul era cald, dar briza începea să bată o dată cu căderea serii. În curând va veni iarna, dar o iarnă mult mai blândă decât la Londra...

Încotro să se îndrepte? Cunoștea foarte puțin orașul, căci nu vizitase decât anumite locuri, în compania lui Kevin.

După aproximativ o oră, își dădu seama că-i era totuși foame și instinctiv se îndreptă spre restaurantul în care cinase cu Kevin în prima seară.

Câte evenimente se petrecuseră de atunci! Dacă ar fi știut de ce o chema Kevin, ar fi venit? Ar fi reacționat la fel dacă ar fi știut ce-i rezerva viitorul?

Dar de unde să știe? Fără să vrea, intră în restaurant ca și cum ar fi fost atrasă de un iubit și se așeză la aceeași masă. Timp de o oră voia să se prefacă a fi fericită. Va face așa... ca și cum se iubea cu Kevin, ca și cum nu s-ar fi despărțit niciodată... Se va refugia apoi în camera ei de hotel și seara următoare va fi la Londra... Și după aceea? Prefera să nu se gândească la asta; va avea tot timpul.

Își termină cina, refuză desertul dar comandă o cafea și în timp ce o savura își aruncă din nou privrea pe fereastră. De data aceasta, atenția îi fu atrasă de o reflexie ciudată... sala, primitoare și in-

timă, chipul său palid, cu trăsăturile tase... și în spatele ei... Kevin !

Innebunise oare ? Era o halucinație ? Puse ceașca pe masă și își sprijini capul într-o mână.

— Nu te speria, Libby... Nu ai innebunit ; sunt chiar eu, spuse el apropiindu-se și așezându-se în fața ei. Știi doar că nu vei scăpa ușor de mine.

Libby îl privi cu niște ochi imenși, triști.

— Ce cauți aici ? șopti ea. De ce ai venit... Cum m-ai găsit ?

— Pentru primele două întrebări nu am răspuns, replică el cu buzele strânse. Cât despre a treia, n-a fost prea greu. Am ghicit că vei lua primul avion spre Londra, așa că am telefonat imediat la aeroport. Așa am aflat ora la care urma să pleci mâine. Am tras deci concluzia că vei sta prin apropiere, adică în La Valletta. Am sunat la toate hotelurile, am descoperit că ai rezervat o cameră și am aflat că ai ieșit... singură. Mi-am închipuit că hoinărești pe aici...

Libby își reținu un geamăt. Sperase oare în sine că el s-o găsească aici ?

— Și totuși, vreau să stau puțin de vorbă cu Jeremy, adăugă el morocănos. Presupun că te-a ajutat.

Libby mătură aerul cu un gest plictisit.

— Nu este vina lui, Kevin. Eu l-am rugat să mă ajute. Se simțea vinovat față de tine, dar și-a dat seama că nu am de ales.

— Asta rămâne de văzut. N-ai așteptat sfârșitul poveștii. Ai plecat în fugă... Ești o lașă, Libby.

— Consideră-mă lașă dacă așa vrei. Nu vöd de ce ar trebui să fiu curajoasă. Problema este prea copilărească, nu ? Ai fost amantul Piei, ești tatăl

copilului ei. Eu te întreb doar, unde este locul meu în această poveste? Nu ai nevoie de mine, de testa ta logodnică, pe care n-ai mai văzut-o de doi ani! Din contră! Iar mâine când va decola avionul spre Anglia, poți să fii sigur că mă vei afla la bordul lui.

— Regreți probabil că ai venit în Malta, reluă el cu voce joasă.

Libby înțese deodată că nu dispunea decât de un mijloc de a-l părăsi: trebuia să-l convingă că nu-l mai iubea. Și totuși, ce mult ar fi dorit să-l îmbrățișeze, să-i primească sărutările! Dar era imposibil. Fusese împinsă fără să vrea pe un anumit drum și de acum trebuia să-l urmeze.

— Da, așa este, încuviință ea cu un gest amar în gură. Ce încurcătură! Nu ești cel pe care mi-l închipuiam, Kevin. Nu ești decât un seducător: iei dragostea — dacă asta se poate numi dragoste — de oriunde poți, fără să-ți pese de consecințele faptelor tale, de suferințele pe care le provoci. Dar acum ești pedepsit: se va naște un copil, copilul tău. Nu știu dacă vei fi un tată exemplar, dar dacă ai măcar o lărmă de caracter, te vei ocupa de el, căci acest copilăș va fi victima inocentă a unei întâmplări lamentabile. Este rândul tău să încerci să repari stăcăciunile.

Se ridică apoi, își luă haina și poșeta și arboră o expresie batjocoritoare

— Nu veni după mine, Kevin. Prefer să fiu singură.

— Măcar o dată nu te vei asculta! mormăi el apucând-o de braț. De fapt, îți atrag atenția că mă ți-ai achitat consumația...

Rămânând nemișcată, ea îl fulgeră cu privirea. Ce proastă era ! Cum putuse să uite de nota de plată ? Acum era nevoită să aibă răbdare, să zămbească, să se prefacă extraordinar de calmă. Chelnerul îi întinse nota de plată lui Kevin dar acesta rămase neclintit. Lăsând banii pe masă pentru a nu mai prelungi inutil acest supliciu, tânăra se îndreptă spre ieșire. Incidentul avea cel puțin un punct pozitiv : o înfuriase și mai tare împotriva lui Kevin.

— Bine, continuă el când ieșiră din restaurant. Hai să mergem într-un loc mai liniștit unde vom putea discuta fără să fim întrerupți. Propun să mergem în camera ta de la hotel...

— O, nu... bâigui ea.

Dar ignorându-i protestele, el o trase cu forță spre stradă.

La ce bun să se zbată ? Era mai puternic decât ea. Cu inima bătând de teamă, intra înaintea lui în holul hotelului și, oprindu-se la recepție, ceru cheia de la camera sa. Inaintă apoi în liniște spre ascensor.

Kevin avu grijă să închidă ușa în urmă lor și să bage cheia în buzunar.

— Bun, repetă el, de data asta foarte amabil. Și acum, ce-ar fi să stăm de vorbă ?

— Nu avem nimic să ne spunem, comentă ea. Faptele sunt clare, chiar dacă-ți place sau nu. Ne-am despărțit acum doi ani și de atunci ai trăit cu o femeie care acum poartă copilul tău. Nu mai putem face nimic. Tot ce doresc eu este să ies din încurcătura asta !

— Crezi că ești în stare ?

Ea ridică din umeri.

– Voi fi obligată.

– Ai putea să încerci, dar nu vei reuși, o amenință el.

Veni spre ea cu brațele deschise dar ea se trase înapoi.

– Vezi ! exclamă el. Ți-e frică să te ating, deoarece corpul tău cunoaște adevărul, nu-i așa, Libby ? Știe că suntem destinați unul altuia. Astfel, de ce ai fi aici ?

– Nu... nu știu. Cred că am fost nebună...

– Ba nu ! i-o tăie el. Ai făcut prima mișcare înțeleaptă după doi ani. Ai citit scrisoarea mea și ai știut ce ai de făcut. Aveam nevoie de tine și tu de mine, nu-i așa ?

Ultimele cuvinte răsunară în cameră ca o împușcătură de pistol și Libby ridică mâinile în semn de apărare, cuprinsă de un sentiment de panică. Da, Kevin avea dreptate. Dar trebuia să-i mărturisească acest lucru ? Asta însemna să provoace o catastrofă ? Clătină din cap cu vigoare.

– Nu... Nu ! Eu... Eu doar... Voiam...

– Ce voiai ?

– Nu știu ! gemu ea ducându-și mâinile la tâmpile... Incetează cu interogatoriul acesta, Kevin, te rog ! Nu mai pot gândi. De ce nu mă lași în pace ? De ce ?

Din doi pași el fu lângă ea, luând-o de umeri cu fermitate, dar fără violență.

– Libby... Amândoi știm ce încercai să descoperi. Te întrebi dacă ceea ce ne-a unit odinioară mai există încă. Asta este... Ai încercat să mă izgonești din gândul tău. Începuseși cu siguranță o nouă viață... Da... Te-ai luptat, ca și mine. Dar eu am apelat la alte femei, sperând să găsesc la ele cu-

litățile tale. Fiecare a eșuat însă în felul lui, așa încât, când ai primit scrisoarea de la mine, te-ai grăbit să vii aici, pentru că sperai că ne vom împăca. Răspunde-mi, Libby. Este adevărat ceea ce spun ?

Kevin vorbea calm și Libby își mușcă buza inferioară ; nu îndrăznea să-i dea replica, îi era prea teamă. Totuși, Kevin era hotărât să obțină câștig de cauză.

— Spune-mi, Libby, insistă el aproape rugător. Este important atât pentru tine cât și pentru mine. Dacă nu spui nimic acum, vei regreta toată viața.

Hipnotizată de privirea lui, Libby își dădu seama că zarurile fuseseră aruncate. Trebuia să cedeze. Nu putea să-și mai țină în frâu sentimentele. Rămase tăcută o clipă, adunându-și tot curajul, apoi inspiră profund.

— Da, Kevin, este adevărat. Am venit în Malta pentru că doream să știu dacă... dacă visele noastre de odinioară se puteau împlini. În scrisoarea pe care mi-ai trimis-o păreai convins de asta.

— Și atunci ? șopti el.

— Și atunci... mi-am dat seama că te iubesc încă.

El o îmbrățișă brusc ca și cum nu se mai putea abține și depuse o ploaie de sărutări pe frunte, pe obraji și pe ochii ei. Un val de lacrimi urcă în ochii tinerei și se agăță de el cu o energie disperată. Dragostea lor rezistase, în ciuda dificultăților, amărăciunii și depărtării...

Dar, din păcate, această dragoste era sortită eșecului. Cu chipul schimonosit de durere, Libby se îndreptă clătînându-se spre fereastră.

Kevin se așază în spatele ei și Libby nu încercă să scape. El nu mai reprezenta nici un pericol. Dându-și capul pe spate, se lipi de pieptul lui.

— Nu-ți fie teamă de nimic, Libby. Nu-ți voi cere nimic, dar trebuie să lămurim situația. Trebuie să spunem adevărul, fără de care nu putem continua.

— Chiar nu putem continua, murmură ea, dar nu putem face nimic. Dorințele Piei sunt mai presus de orice. Trebuie să mă lași să plec.

— Nu este vorba despre Pia, ci despre copil, răspunde el. Pentru mine, asta este tot ce contează. Libby... crede-mă: nu știu ce am făcut cu Pia, dar mă cunosc suficient ca să ghicesc că n-a fost decât o aventură ca oricare alta. Cât despre acest copil... Este o lovitură a sorții. Este o glumă de prost gust. Nu l-am dorit niciodată. O banuiesc pe Pia că a plănuit acest „accident”. Este elar pentru mine că nu doream să mă las prins în capcană. Dar a reușit.

— Și totuși este copilul tău.

— Într-adevăr...

Rămaseră așa, îmbrățișați, timp de mai multe minute.

— Și acum? întrebă ea în sfârșit. Nu pot locui aici, Kevin. Sper că nu asta dorești.

El își trecu un braț pe după mijlocul ei și Libby se infioră.

— Nu, Libby. Asta ar însemna să-ți încalc principiile, ceea ce ne-ar duce la dezastru. Ca să fiu sincer, asta ar însemna să încalc și principiile mele! Dar într-o zi... într-o zi se va aranja totul. Trebuie să te implor să aștepti, Libby? Nu sunt sigur...

Ea își schimbă poziția oftând.

— Nu știi ce să-ți spun, Kevin. Cum s-ar putea întoarce lucrurile în favoarea noastră acum? Pia este italiancă. O dată măritată, va refuza să divorțeze. Nu te poți căsători cu ea plănuiind dinainte s-o părăsești. Cât despre copil... Cum poți să te gândești să-l lași fără viitor? Nu, Kevin, nu mai avem dreptul să visăm. Ar fi rău.

Se întoarce cu fața spre el.

— Lasă-mă să plec, Kevin. Lasă-mă să plec și uită-mă. Aceasta este singura soluție.

— Vei înceta să mă mai iubești?

— Da, pentru totdeauna.

El oftă adânc, apoi îi dădu drumul fără prea mare măgare de inimă. Nemișoată, îl privi îndreptându-se spre ușă. Ar fi vrut să se ducă după el, să se arunce în brațele lui, să-l roage să rămână, să-l sărute, pentru ultima dată. Dar era conștientă că s-ar fi cerut prea mult.

Ușa se închise în urma lui. Libby se prăbuși pe pat, scuturată de sughituri de plâns.

*
* *

— Timpul era innorat când se trezi a doua zi de dimineață. Luna octombrie fusese foarte frumoasă, dar se apropia iarna.

Cu sufletul la fel de întunecat ca și norii, Libby se îmbracă, bău o cafea, apoi se pregăti de plecare. O clipă fu cuprinsă de panică: dacă Kevin se hotărâra s-o ducă la aeroport? O, nu, Doamne! se rugă ea fierbinte. N-ar putea să treacă prin așa ceva!

Dar spre imensa ei ușurare, îl descoperi pe Jeremy în hol, pe Jeremy cel cu fizic de urs, cu barba prost tunsă și privirea foarte indulgentă. Libby își scoase pașaportul și carnetul de cecuri și se așeză în spatele clienților care-și achitau camera la hotel. În sfârșit, în fața ei nu se mai afla decât un bărbat slăbuț, cu părul negru și cioc.

— Da, așa este, spune acesta, cu un accent care atrase imediat atenția tinerei. Raffaello Volturro : am făcut ieri rezervarea. Nu știu cât timp stau.

Libby se încruntă uimită, apoi ridică din umeri.

Jeremy îi luase bagajele și se instalară amândoi în mașină. Libby se certă în gând : nu era momentul să-și plângă de milă. Trebuia să se gândească la viitor.

— Gata, am ajuns, anunță Jeremy parcând în fața aeroportului. Aruncă o ultimă privire asupra Maltei. Păcat că această vizită n-a fost odihnitoare pentru tine.

— Într-adevăr, n-a fost, mărturisi ea zâmbind trist. Și totuși am găsit un prieten, un prieten prețios.

— Măcar asta este o compensare, încuviință el, cu privirea încețoșată. Sper că vom ține legătura, da ?

Ea ezită : era oare bine ? Dorea să primească vești despre Kevin, prin intermediul lui Jeremy ? Își reproșă însă imediat lipsa de generozitate față de omul acesta care o ajutase atât de mult.

— Desigur, răspunse ea. Și-ți mulțumesc pentru tot, Jeremy. Nu știu cum m-aș fi descurcat fără tine.

El mormăi ceva de neînțeles, apoi o privi, în timp ce se anunța zborul. Cu o mișcare pe cât de

rapidă pe atât de neașteptată, se oplecă s-o sărute, apoi se îndepărtă. Orbită de lacrimi, Libby se îndreptă spre sala de imbarcare.

Când își găsi locul în avion, aruncă o privire pe geam. Afară, în capătul pistei, recunoscuse mașina lui Jeremy și pe stăpânul ei care stătea în picioare, în fața portierei. O rază de soare își făcu o apariție fugară, apoi începu ploaia. Jeremy nu mai era singur. Lângă el se afla un bărbat înalt, cu ținută athletică, cu părul galben ca grâul și ochii de un albastru intens.

Deși nu avea cum s-o vadă, Libby îi trimise un ultim sărut. Un ultim gest de dragoste...

CAPITOLUL IX

La Dartmoor era mai frig decât în Maita, se gândi Libby înfășurându-se în haina de blană. În hol, Claire încheia nasturii la paltoanele gemenilor și o primi pe sora ei mai mică cu un zâmbet călduros.

— Ești sigură că nu te deranjează să ieși ? întrebă ea. Vremea este urâtă, dar trebuie să-și consume energia. Ai de gând să-i duci pe pajiște ?

— Pajiște ! Pajiște ! intonară gemenii într-un glas. Libby îi privi emoționată.

— Se pare că nu am de ales. Sper că nu le va fi frig.

— Poți să-i lași să se dea jos din cărucior și să alerge... Să fiți cuminiți ! Poate că mătușa Libby vă va arăta poneii. Nu stați prea mult, nu vreau să vă văd răciți. Se apropie Crăciunul și...

— Nu-ți face griji ! o întrerupse Libby.

Ajunsa afară, fu străbătută de un frison ; frigul era usturător, așa că verifică dacă micuții aveau bine puse mănușile.

Ajunseră în curând pe pajiște, unde se plimbau caii. Aceștia se îndepărtară, dar numai sim-

pla lor vedere smulse copiilor un strigăt de entuziasm. Eliberați imediat din curele, ei alergară spre animale. Libby merse mai încet după ei, cu gândul în altă parte... Unde era Kevin acum? Ce făcea în acest moment? Se căsătorise desigur cu Pia. Poate chiar plecase din Malta. Se duseseră să locuiască în Italia?

Îi va scrie desigur Jeremy într-o zi, și-i va povesti totul.

Libby se forță să nu se mai gândească la Malta, ci la viitorul ei. Își dăduse demisia de la revistă, dar știa că redactorul șef o va angaja din nou dacă va avea nevoie de ea. Putea de asemenea să încerce și pe la alte reviste, dar... Dorea oare să intre din nou în acel univers? Nu era mai bine să ia în considerare o schimbare radicală? Ar putea pleca în străinătate, ar putea lua totul de la început, într-un alt decar, cu alți oameni. Acesta era singurul mijloc de a-și uita pe Kevin.

În orice caz, nu putea sta prea mult pe capul lui Claire și al lui Simon. Fuseseră ei foarte primitivi. Dar nu puteau s-o țină prea mult timp. O, Claire era încântată de ajutorul pe care i-l dădea Libby în privința gemenilor, dar avea viața sa, prietenii săi.

Ce era de făcut? Să plece la mama ei, care se stabilise în Plymouth, ca să fie mai aproape de cunoștințele ei? Nu... Libby renunță imediat la acest proiect. Atitudinea mamei sale fusese de inteles... fusese o reacție firească la moartea soțului ei. Totuși, îi mai reproșa încă faptul că intervenise și că-l alungase pe Kevin. Dacă mama ei n-ar fi influen-

țat-o, dacă nu i-ar fi transmis toată amărăciunea și durerea ei, Kevin și Libby ar fi fost căsătoriți și fericiți acum.

Poneii fugiseră și cei doi copii înfolați se întorceau acum spre Libby : voiau să se joace cu mingea și tânăra le-o aruncă. Ce noroc avea Claire ! Aducerea pe lume a gemenilor implică o muncă în plus, dar se distrau atât de bine împreună ! Ei cel puțin nu vor fi niciodată singuri. Se dojeni în gând : trebuia să înceteze să-și plângă soarta. Era timpul să-și ia viața în mâini.

Întorcându-se acasă pentru a savura un ceai fierbinte în fața focului din șemineu, Libby era ferm hotărâtă să acționeze. Nu-și va mai amâna plecarea. Trebuia să trăiască, trebuia să lupte. Le promisese lui Claire și lui Simon să petreacă sărbătorile de Crăciun cu ei, dar chiar din prima zi a lui ianuarie îi va părăsi. Destinul va ști s-o ducă pe drumul cel bun.

Săptămâna următoare, fericită să simtă că iese din toropeală, Libby se lăsă antrenată în frenezia pregătirilor... Budinci, prăjituri, dulciuri : Claire părea să prevadă că va avea o armată de hrănit. Libby o ajuta mult având grijă de copii.

Totuși, vineri, Claire o privi cu un zâmbet jenat.

— Biata mea Libby ! Ai venit aici ca să te odihnești și nu ai o clipă de răgaz ! Îți propun să-ți iei liber o după-amiază. Ce părere ai ?

— Ești adorabilă, Claire, dar te asigur că nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea : am profitat din plin de șederea mea aici. Chiar aveam nevoie de o schimbare, altfel lipsa de activitate m-ar fi plic-

tisit, m-ar fi obligat să stau pe gânduri de dimineața până seara.

Lui Libby îi era greu să-i vorbească lui Claire despre ce se petrecuse în Malta. Se mulțumise doar să-i expună faptele pe scurt, dar Claire îi simțise dezamăgirea profundă, rămânând totuși discretă. Într-o zi, când va fi pregătită, își va descărca ea sufletul.

— De ce nu ieși ? Afară e frumos, insistă Claire. Gemenii sunt invitați la o aniversare și ca să fiu sinceră, aș vrea să rămân singură acasă.

— Bine, dacă așa vrei...

Libby urcă să se schimbe ca să plece. O bucura ideea de a merge fără căruciorul copiilor.

Se îmbracă destul de călduros : pantaloni, pulovăr și hanorac. Claire îi propusese chiar să ia mașina și ea acceptă, dar ezită puțin, neștiind încotro s-o ia. Știa unde ar fi vrut să meargă, dar nu era deloc sigură dacă ar fi fost bine... Ar fi oare un mod de a alunga fantomele sau, din contră, de a le trezi la viață ?

I se păru că mașina o lua singură pe drumul pe care-l parcursese odinioară cu Kevin. Vedeă ca în vis drumul defilând printre dealuri. Apoi se află în vârful ultimei coline și admiră peisajul spectaculos al râului ce scânteia în soare...

„Râul Dart frânge câte o inimă în fiecare an” obișnuiau să spună locuitorii din această regiune.

Vreascurile trosneau sub picioarele lui Libby, care merse pe malul râului, privind pietrele șlefuite de apă. O pasăre părea că se joacă de-a v-ați ascunselea, căci apărea și dispărea topăind... Ea cel puțin nu avea nici o grijă.

Intr-o zi văzuse cu Kevin un bățlan. Își amintea perfect scena. Ținându-se de mână se opriseră și-și ținuseră răsuflarea, în timp ce pasărea se scufunda să prindă un pește.

Starea Piei trebuie să fi devenit vizibilă acum, se aștepta deodată Libby. Își puse apoi mâna pe pântec, întrebându-se ce simțea o femeie în acele clipe magice. Numai dacă... Numai dacă...

Se opri, fiind orbită de lacrimi. Ce proastă era că venise aici ! Aici... în locul în care stătuse lungă vreme alături de Kevin... Se așeză mașinal. În punctul în care se afla, măcar să meargă până la capăt. Poate că se va întoarce acasă complet vindecată.

Câțiva nori alergau pe cer dar în acel loc, ea era ferită de vânt și aerul era blând. Amintirile o asaltau. Cu atât mai bine : încerca de mult să le alunge, negăsindu-și astfel pacea sufletească.

Închise ochii și și-l imagină pe Kevin lângă ea. Întredeschise buzele.

— Libby... Libby... șopti vocea lui Kevin, sugrumată de emoție.

Tânăra tresări.

— Kevin ! strigă ea amețită.

— Nu te teme... Da, eu sunt ; nu visezi. Sunt chiar aici.

Și ca să i-o dovedească, o îmbrățișă. Kevin ? Cum putea să fie aici ? Visa oare ? Atunci, să prelungească visul cât mai mult posibil ! Cu o mână tremurătoare, îi căută nasturii cămășii.

— Ușor, ușor, Libby, draga mea, șopti el. Știu ce vrei, dar hai să nu ne grăbim. Trebuie mai întâi să vorbim.

Libby deschise ochii.

— Nu... Nu visez ! exclamă ea. Chiar ești aici !
Am crezut... am crezut...

— Știu ce ai crezut, o întrerupse el cu gravitate. N-ar fi trebuit să mă apropii așa ca să te sperii. Dar când te-am văzut, exact ca în amintirile mele, n-am rezistat tentației... Da, Libby, chiar sunt aici. Eu te mângâi...

Tânăra își simți pielea luându-i foc sub degetele lui și ochii i se umplură de lacrimi.

— Este incredibil ! Ce dor mi-a fost de tine ! Eram convinsă că nu ne vom mai întâlni niciodată...

El o strânse și mai tare în brațe.

— Tocmai despre asta trebuie să vorbim.

— Dar... ce cauți aici ? întrebă ea după o clipă, revenindu-și din uimire. De ce ai venit ? Cum m-ai găsit ?... Și... Și Pia ? Se simte bine ?

— N-am împins-o de pe faleza din Ghar Lapsi... deși mi-ar fi făcut plăcere, adăugă el morocănos. Voi începe cu sfârșitul, Libby, nu cu începutul. Sunt aici deoarece Claire mi-a explicat că lipsești toată după-amiaza. Am sperat că te vei aventura până aici. În orice caz, trebuia să ajung aici pentru mine. Am crezut că am halucinații când te-am văzut în același loc.

— Ai văzut-o pe Claire ? Ai fost acasă ?

— Evident ! Cum am aflat că nu ești în Londra, m-am gândit să vin la Dartmoor. Nu prea credeam că sora ta știe pe unde ești, dar știi, lumea e mică. Nu te poți ascunde așa ușor.

— Dar... Dar nu înțeleg...

— Bine, de data asta încep cu începutul, care ție ți se pare sfârșitul. Era în acea dimineață faimoasă când tu ai plecat din Malta. Am văzut avio-

nul în care te aflai decolând și l-am privit dispărând în înaltul cerului. Nu reușeam să cred că într-adevăr mă părăseai.

Făcu o pauză, gânditor, apoi continuă :

— M-am întors apoi acasă, unde mă aștepta Pia. Nu i-am spus nimic despre plecarea ta. Ne certasem în ajun. E diabolică femeia asta !

O mângâie pe obraz cu arătătorul.

— S-a aruncat asupra mea cu unghiile : mi-ar fi scos ochii ! Poate a crezut că mă înduioșează, dar s-a înșelat : am oroare de astfel de demonstrații. Totuși, părea convinsă că a câștigat partida și o vreme am fost obligat să o cred. Venirea copilului pe lume mă făcea să mă gândesc la toate. Nu puteam să-l las în grija mamei sale. Pentru mine, singura soluție era să am răbdare până la nașterea lui, apoi să plec cu el. Pentru ceea ce avea să urmeze, mă încredințam destinului.

Destinului, se gândi Libby. Și ea avusese aceeași intenție

— Și ? A renunțat Pia ? Nu este însărcinată ? A fost o minciună sau... a pierdut copilul ?

Un gând teribil îi trecu prin minte și deveni palidă.

— S-a debarasat de el ?

— Nu, n-a ajuns până aici, o liniști Kevin. Au avut loc două evenimente, aproape în același timp. Unul a dat naștere celuiilalt, dar consecințele erau inevitabile.

— Kevin, urăsc șaradele ! izbucni ea pe un ton rugător. Povestește-mi totul !

Remarcând deodată privirea lui ironică, se ridică

— Kevin... Kevin ! Deci asta e ! Ți-ai regăsit memoria !

El incuviință.

— Exact ! Acum îmi amintesc totul. Totul, Libby ! Nici nu-ți închipui cât de fericit sunt. Amintirile nu sunt toate fericite, preciză el mai serios, dar îmi aparțin. Nu mai trebuie să depind de spusele celorlalți. Am impresia că mi-a fost redată o bucată din viață pe care o crezusem pierdută pentru totdeauna.

— Oh, Kevin, e uimitor ! strigă ea entuziasmată. Sunt atât de fericită. Dar... cum s-a întâmplat ? Și cum a afectat asta relația ta cu Pia ?

— Ce vrei să știi mai întâi ? glumi el. Îți propun să-ți povestesc întâmplările în ordine cronologică. Aproximativ după trei zile de la plecarea ta... o eternitate pentru mine... mă forțam să-mi rezolv problemele cu Pia. Ea ținea să ne întoarcem la Roma și să ne căsătorim. Ideea căsătoriei mă îngrozea atât de tare încât preferam să nu mă gândesc la asta. Și totuși eram conștient că eram condamnat din cauza copilului... Ne certam deci din nou într-o dimineață când a venit Jeremy, cu o expresie ciudată întipărită pe față. Mi-a spus că a întâlnit un bărbat, un prieten al contesei, și că-l adusesese cu el. Jeremy nu era prea mândru de fapta sa, dar se părea că nu avusese de ales.

Kevin făcu o pauză și Libby își ținu răsuflarea.

— Necunoscutul a intrat... și am știut imediat.

— Adică ?

— Stai o clipă ! Este italian. Este înalt, cu părul negru, destul de frumos... idealul oricărei femei romantice. Il cheamă Raffaello Volturno. Apariția lui a provocat în mintea mea un fel de cutremur și am fost scos din ghearele Piei.

— Raffaello Volturno ?

Unde mai auzise oare numele acesta ? A, da ! Era clientul din fața ei de la recepția hotelului. Iată de ce o intrigase accentul lui.

— Cine este ?

Kevin schiță un zâmbet.

— Omul care mi-a salvat viața, unul dintre amantii Piei de dinainte... și de după. De după despărțirea noastră.

Se opri și o privi, curios să-i ghicească reacția. Lui Libby îi trebuiseră câteva secunde să înțeleagă, apoi făcu ochii mari.

— După despărțirea voastră ? repetă ea. Deci... deci nu ați mai stat împreună ? Nu o mai iubeai ?

— N-am iubit-o niciodată, afirmă el cu vigoare... A, mărturisesc că am fost fermecat... Pia este o seducătoare incorigibilă. Când am cunoscut-o, eram singur și trist. Eram în căutarea unei fericiri pe care numai o femeie mi-o putea oferi... Sufeream încă din cauza urii pe care mi-o arătaseși după moartea tatălui tău. Nu știam dacă-ți schimbaseși părerea...

— Mi-am schimbat-o încetul cu încetul, explică ea. Nu știu să-ți spun precis când, dar într-o zi am înțeles că greșisem și că te iubeam. Eram însă convinsă că tu mă detestai.

— Cât timp pierdut ! mormăi el, cufundându-și fața în părul tinerei.

— E numai vina mea, șopti ea. M-am lăsat influențată de durerea mamei. Dar acum s-a terminat : mi asum singură sentimentele și dorințele.

— Și eu sunt vinovat. Ar fi trebuit să încerc să te înțeleg, să aștept în loc să fug. Știam că nu eu îi provocasem criza cardiacă. Tatăl tău dorea să-mi vorbească despre trecutul lui. Dorea asta de mulți

ani, dar la început nu fusese capabil, iar apoi mama ta l-a apărut mereu. Nu pot să fiu supărat nici pe ea : situația era grea și pentru ea. Dar l-a protejat prea mult ; a fost însă o greșeală de înțeles, având în vedere suferințele pe care le îndurase tatăl tău.

Libby rămase tăcută. Ii era recunoscătoare că analiza cu atâta corectitudine caracterul părinților ei. De ce nu avusese mai de mult încredere în el ?

— Vorbește-mi despre Pia și Raffaello, îl rugă ea în cele din urmă. De ce venise el în Malta ?

— O căuta pe Pia, evident. Aveau de câțiva ani o aventură furtunoasă. Între două împăcări, Pia se lega de un alt bărbat... de mine, de exemplu, mai degrabă pentru a-l enerva pe Raffaello. El se obișnuise cu aceste lucruri și în general stătea deoparte până când ea îl chema. L-am cunoscut când Pia și cu mine am hotărât să ne despărțim : el a venit la vilă puțin după aceea.

Libby se încruntă.

— Dar... copilul ? Știe despre el ? Are de gând să se însoare cu Pia și să crească acest copil, știind totuși că nu este tatăl lui ? Și tu ? Ești de acord cu asta ?

Kevin o îmbrățișă cu dragoste.

— Nici nu se mai pune problema, Libby. Ascultă-mă bine : s-a împăcat cu Pia înainte de plecarea mea din Roma. Nu sunt tatăl acelui copil. Și de cum l-am văzut pe Raffaello în cadrul ușii, am știut acest lucru. Mi-am amintit atunci felul în care se întorsese Pia la el și în ce împrejurări... Dacă nu mi-aș fi pierdut memoria, aș fi înțeles imediat ! -

Libby avu impresia că un nor negru se risipea din fața ei. Soarele strălucea, murmurul râului devenea vesel, păsările cântau...

Copilul nu era al lui Kevin !

— Plictisit de jocurile și meschinăriile Piei, hotărâse ca de data asta să n-o mai lase să scape, continuă Kevin. Dorea să se însoare cu ea chiar de la început... Numai bunul Dumnezeu știe de ce ! De fapt, formau un cuplu perfect. A aranjat în așa fel încât ea să rămână însărcinată, știind că Pia nu dorește un copil nelegitim. Nu-și imaginase că ea va convinge un alt bărbat că este tatăl copilului. Amnezia mea a fost pentru ea un dar picat din cer. Planul nu putea să dea greș. A fost însă teribil de furioasă când te-a găsit în apartament.

— Intr-adevăr. Fu străbătută de un fior în timp ce revedea privirea răutăcioasă a italienei. Și se va mărita cu Raffaello ?

— Da. Kevin își privi ceasul. Ceremonia are loc chiar în acest moment. Raffaello n-a vrut să-și asume riscuri inutile. Pia era și ea destul de grăbită ; nu dorea să petreacă luna de miere la Roma și în luna următoare să aducă pe lume copilul... Biata de ea, s-a prins în propria-i capcană. În sfârșit, nu-mi fac griji pentru ei : se vor înțelege bine. Raffaello nu e tipul care să suporte năzbâtiile Piei. Cât despre ea, își va lua în serios rolul de soție supusă și de mamă model fără prea mare greutate.

— Și tu ce-ți dorești ? Îți dorești cumva o soție supusă și o mamă model ? întrebă Libby râzând.

El schiță o strâmbătură.

— Cine ți-a spus că vreau o soție ? replică el

tachinând-o. Poate că m-am săturat de femei în general și doresc să rămân celibatar.

O sfida ! Libby se hotări să se distreze și ea puțin.

— Te înțeleg perfect. Și totuși, dacă-mi dai voie să-mi spun o părere... ai nevoie de cineva care să te pună pe calea cea bună, ca și pe Pia. Ii oferi buzele. Ultima dată când ne-am oprit aici am început ceva ce n-am terminat niciodată, continuă ea. Am risipit doi ani, Kevin, Ce-ar fi să ne potrivim ceasurile la ora de odinioară ?

Privirea lui se întunecă, apoi o scânteie de dorință îi străluci în ochi și Libby fremătă de bucurie. Încet dar hotărât, el o împinse pe spate, apoi se lungi lângă ea și începu s-o sărute.

Legănați de muzica naturii inconjurătoare, începură să-și exploreze trupurile...

După mult timp, satisfăcuți, se odihneau îmbrățișați. Încetul cu încetul, Libby deveni conștientă de pământul umed pe care era întinsă și de greutatea trupului lui Kevin...

Acesta părea la fel de fericit ca și ea când se depărtă puțin ca s-o privească. Clătină din cap ca pentru a se convinge că nu visa, apoi își lipi obrazul de al ei.

— Oh, dragostea mea...

— Te iubesc, îi șopti ea la ureche.

Se treziseră la viață. Pentru ei, viața abia începuse. De acum vor fi mereu împreună. Desigur, vor avea probleme, fiecare avea caracterul lui... Dar dragostea nu va pieri niciodată.

Libby se lipi de el întrebându-se ce le rezerva viitorul apropiat. Se vor întoarce desigur în Malta, unde Kevin își va termina cartea. Dar înainte de asta vor sărbători Crăciunul în familie, cu Claire, Simon și gemenii. Ar fi ocazia ideală pentru împăcarea lui Kevin cu mama ei. Și apoi? Apoi... vor călători. Libby va fi asistenta lui, partenera lui... în nici un caz „soția sa supusă”!

Și „mamă model”? De ce nu? De acum îi era permisă orice speranță.

= SFARȘIT =

Era hotărâtă să-i acorde o a doua şansă. Trecuseră doi ani de când Libby și Kevin se despărțiseră... furtunos. Tânăra fusese cu atât mai surprinsă când primise o scrisoare de la Kevin, în care era implorată să vină lângă el... în Malta!

Neascultându-și rațiunea, răspunde chemării lui. Dar nu era oare o nebunie din partea ei? Pe cine va avea în față după o despărțire atât de lungă? Un necunoscut, desigur...

Ceea ce o aștepta însă în Malta era și mai grav, dar nu mai putea da înapoi.

Ce proști sunt! Dar vezi tu, niciodată n-am mai... n-am mai cerut niciodată pe nimeni în căsătorie! Încheiase el zămbind jenat... Este aproape incredibil, nu-i așa? Mă consideram un bărbat copt, sigur de el, încrezător... și iată că nu sunt capabil să cer mâna celei pe care o iubesc!

THE BEST